

Setmanari d'informació i de cultura religiosa

Any XXXI • Núm. 1.582 • 2,30 euros

14 gener 2010

MILERS DE PELEGRINS ARRIBARAN ALS PEUS DE
L'APÒSTOL SANT JAUME PER GUANYAR EL JUBILEU

Any Compostel·là, any de gràcia

El 31 de desembre passat l'arquebisbe de Santiago de Compostel·la, Mons. Julián Barrio, obria la Porta Santa de la catedral. D'aquesta manera, s'iniciava l'Any Sant Compostel·là, que té lloc cada vegada que la festivitat de l'apòstol Sant Jaume, el 25 de juliol, s'escau en diumenge. Durant tot aquest any, milers de pelegrins recorreran el Camí de Sant Jaume, un camí espiritual que s'ofereix com una oportunitat de renovació interior i un temps de gràcia. Mons. Barrio ha escrit per a l'ocasió la carta pastoral *Peregrinos de la fe y testigos de Cristo Resuscitado*. Com assegura l'arquebisbe, «m'agrada dir que a Santiago sempre s'hi arriba com a pelegrí. Sens dubte el Camí és un àmbit per trobar-se amb un mateix, amb els altres i amb Déu».

P 2-5

Miguel Castaño

Taizé

L'esperit de Taizé a la freda Polònia

Del 29 de desembre del 2009 al 2 de gener del 2010, la ciutat polonesa de Poznan va esdevenir capital europea de la joventut cristiana. 30.000 joves procedents de molts diversos llocs del continent, juntament amb altres de la resta del món, es van aplegar a Polònia convocats per la Comunitat ecumènica de Taizé. Entre ells, uns 300 espanyols i prop d'un centenar de catalans. El pelegrinatge de confiança sobre la terra, animat pels germans de Taizé, continuarà l'any vinent a la ciutat holandesa de Rotterdam.

P 7

Trobada d'escoltes a Montserrat

Una quarantena de caps de l'escoltisme catòlic d'Europa i el Mediterrani es van congregar del 27 de desembre a l'1 de gener al santuari de Montserrat. Els participants, que procedien de països tan diversos com Polònia, Itàlia, Alemanya o Síria, van participar en tallers, conferències, dinàmiques de grup i fins i tot una excursió a Sant Jeroni, tot pensat per treballar la seva dimensió espiritual. També van tenir l'oportunitat de parlar amb alguns monjos i participar en una missa a la basílica.

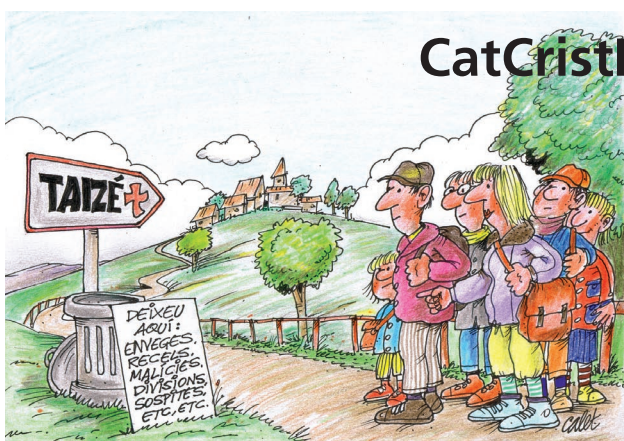
P 24

Aposta caritativa a les diòcesis de Tarragona i d'Urgell

Davant de la greu crisi econòmica que actualment sacseja l'estabilitat de tantes famílies, l'Església no ha dubtat a fer-se present i apostar decididament per desplegar la seva dimensió caritativa i social. En són bon exemple les iniciatives engegades recentment des de les delegacions diocesanes de Càritas Urgell i Tarragona. A Andorra, Balaguer, Tarragona i Reus s'han posat en marxa diversos bancs d'aliments i menjadors socials que donen resposta a la situació urgent de molta gent.

P 17 i 19

CatCristRecursos

Suplement mensual de formació catequètica, bíblica i litúrgica

Sumari

- P 6 Intensa agenda papal per al 2010
- P 21 Entrevista al provincial dels Mercedaris
- P 23 Ordenació sacerdotal a Vic
- P 26 Llibre sobre art de la Seu d'Urgell
- P 27 Doble CD de l'Escolania de Montserrat

Editorial

Catalunya, portal del Camí de Sant Jaume

El 2010 és Any Sant Xacobeu i milers de pelegrins (paraula que deriva de *per agros*, a través dels camps) a peu, a cavall o en bicicleta, recorreran els camins cap a Santiago de Compostel·la. És sabut que en els darrers trenta anys s'ha revitalitzat el pelegrinatge a Compostel·la i l'anomenat fenomen xacobeu en el context peninsular i europeu. Progressivament es va recuperant la memòria dels diversos itineraris, principals i secundaris pels quals transitaven els pelegrins que recorrien Europa en el decurs de l'edat mitjana. Dins d'aquests itineraris cobren una importància creixent els trams del camí que passen per Catalunya. Segons Salvador Claramunt, el nostre país, per la situació geogràfica, sempre ha estat porta d'entrada privilegiada de tots els corrents de més enllà dels Pirineus. Com va escriure Jaume Vicens Vives, Catalunya ha exercit sempre de pont i els ponts són per ser trepitjats. El culte a sant Jaume es va estendre per tota la geografia del Principat, on abunden les esglésies i poblacions que li estan dedicades. Ja al segle X hi ha documentades Sant Jaume de Frontanyà el Vell (905), Sant Jaume d'Escardac o d'Estoll (913), Sant Jaume de la Torre d'Elna (938), Sant Jaume de Puigpalter (957-1017), Sant Jaume de Rigolisa (968), Sant Jaume de Queralbs (978), Sant Jaume de Barcelona (992) i Sant Jaume de Tuixén (993), al segle XI n'hi havia 31, al segle XII, 72 i als segles XIII-XIV, 123 [Font: *El camí de Sant Jaume i Catalunya. Actes del Congrés Internacional, 2003*]. Si fem excepció de Cesari, el peculiar abat de Santa Cecília de Montserrat, que no hi peregrinà precisament per motius espirituals, el primer testimoni d'un pelegrinatge català a Sant Jaume de Galícia data de l'any

1001. Es tracta d'un prevere de Barcelona anomenat Guilarà. Cal no oblidar que els únics reis anomenats Jaume en les monarquies hispàniques són els sorgits de la dinastia barcelonina.

El 1995 va ser creada l'associació d'amics dels Pelegrins a Santiago (www.amics-delspelegrins.org). Recentment la Generalitat de Catalunya ha recuperat el Camí de Sant Pere de Rodes a Montserrat, que comença al Port de la Selva, puja cap a Sant Pere de Rodes i continua cap a Peralada, Figueres, Bescarà, Girona, Bas, Vic, Manresa i Montserrat. La via marítima passa per Sant Pere Pescador, Bellcaire, Torroella de Montgrí, Pals, Palafrugell, Palamós, Sant Feliu de Guíxols, Tossa, Lloret i Blanes, segueix fins a Mataró o Granollers abans d'entrar a Barcelona on una antiga tradició, situa la predicació del mateix apòstol.

El pelegrinatge agermana creients i no creients. A *Catalunya Cristiana* hem incorporat col·laboracions habituals des dels grans centres de pelegrinatge del món catòlic: Roma, Jerusalem i, també Santiago. L'experiència demostra que aquest Camí sol comportar en força dels qui el fan un desvetllament, de vegades remarcable, de valors espirituals. Els interessats acudeixen a les nostres parròquies o centres de culte per demanar que els sigui expedida la carta de recomanació que acredita que emprenen el camí com a pelegrins o que els sigui segellada la Credencial del Pelegrí. Aquesta pot ser l'ocasió de crear una relació personal i d'impartir-los també si s'escau la benedicció del pelegrí. Tant de bo que molts s'animin enguany a pelegrinar i a descobrir el tram català del Camí. Fem nostra la salutació clàssica dels pelegrins: *Ultreia!* Anem més enllà!

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Cecília Aranés, Pilarín Bayés, Enric Benavent, Agustí Codinach, Francesc Combellas, Delfi Dalmau, Montserrat Esteve, Jaume Gabarró, Carmen García, Joan Guiteras, Justo Lacunza, Dani Majà, Joan A. Mateo, Raül Molina, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Begonya Palau, Emili Pons, Antoni Quesada, Eugenio M. Redo, Francesc Riu, Josep Rius-Camps, Jorge Rojas, Peio Sánchez, Lluís Serra, Pere Tena, Josep M. Turull, Josep Urdeix, Miquel A. Violan y P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Òscar Corominas

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

TANCAR PORTES INDUSTRIALS.

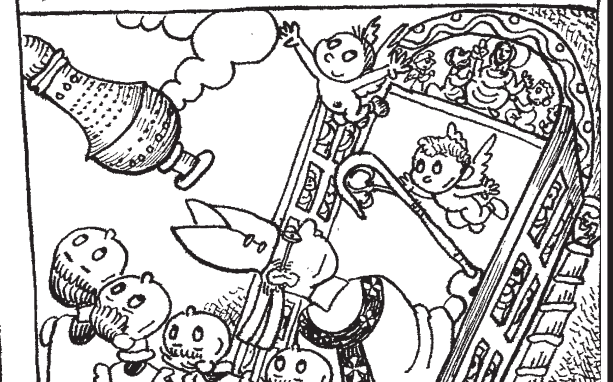
ABAIXAR PERSIANES COMERCIALS.

BLINDAR FRONTERES.

L'OBERTURA DE L'ANY XACOBEU... OBERTURA A TOT.

Santiago de Compostel·la, capital espiritual d'Europa

L'Any Sant convida a enfortir l'esperança i donar testimoni de Crist

Rosa María Jané Chueca

Santiago de Compostel·la

Fotos: Miguel Castaño

El 31 de desembre passat Santiago de Compostel·la va despertar-se amb la il·lusió d'un nou Any Sant. El primer va tenir lloc l'any 1122. D'aleshores ençà, cada vegada que la festivitat de l'apòstol Jaume, el 25 de juliol, cau en diumenge, l'Església compostel·lana celebra un any jubilar. Així, l'Any Sant Compostel·là es repeteix en seqüències d'11, 6, 5 i 6 anys. El darrer va tenir lloc l'any 2004.

A dos quarts de cinc del darrer dia del 2009, més de mil campanes de les esglésies de la diòcesi compostel·lana van repicar amb força al mateix temps que s'iniciava la celebració de l'obertura de la Porta Santa de la catedral. Aquesta porta, anomenada també Porta del Perdó, restarà oberta fins al 31 de desembre del 2010. En un primer moment, la celebració va tenir com a escenari la plaça de la Quintana, on el nunci papal, Mons. Renzo Fratini, va llegir un missatge de Benet XVI. El Pontífex va assenyalar que aquest temps de gràcia i de perdó és «una oportunitat particular perquè els creients reflexio-

el camí es contemplen nous horitzons que fan pensar sobre les estreïtes de la pròpia existència i la immensitat que l'ésser humà té dins i fora seu, que el disposa per anar a la recerca del que realment el seu cor anhelava. Obert a la sorpresa i la transcendència, el pelegrí es deixa instruir per la Paraula de Déu, i d'aquesta manera decanta la seva fe d'adherències i pors infundades». Benet XVI va animar els pelegrins a «esdevenir testimonis davant dels altres que Crist viu i és la nostra esperança immortal de salvació». Així, els va convidar a «fer provisió de les suggeridores experiències de fe, caritat i fraternitat que troben en el seu camí, a viure el camí sobretot interiorment, tot deixant-se interpel·lar per la crida que el Senyor fa a cadascun d'ells».

Obertura de la Porta Santa

Tot seguit, va tenir lloc la segona part de l'acte religiós, al recinte de la Porta Santa de la catedral. Allà l'arquebisbe de Santiago de Compostel·la, Mons. Julián Barrio, va obrir la Porta Santa (aquesta porta mostra la figura de Jesús, pelegrins i escenes de la vida de l'apòstol Jaume) i va picar tres

Mons. Barrio, picant el mur de pedra.

PREGÀRIA DEL PELEGRÍ

Apòstol Jaume, escollit entre els primers, va ser el primer a beure el calze del Senyor, i sou el gran protector dels pelegrins: feu-nos forts en la fe i alegres en l'esperança, en el nostre camí de pelegrins tot seguint el camí de la vida cristiana, i encoratgeu-nos perquè, finalment, aconseguim la glòria de Déu Pare. Amén.

nova humanitat que espera ser alliberada de l'esclavatge del pecat. (...) En la nostra condició de fills de l'Església peregrina anem a l'encontre amb Crist (...) Només Ell, present en les nostres alegries i pors, dubtes i esperances, té paraules de vida eterna i és la veritable Porta».

Per guanyar el Jubileu, els pelegrins han de complir diversos requisits: visitar la tomba de l'apòstol a la catedral i fer alguna pregària, rebre el sagrament de la Reconciliació i el de l'Eucaristia, i fer alguna obra de caritat. «Pelegrins cap a la llum, hem de valorar la nostra vida interior, enclusa en la qual Déu afaïçona la identitat cristiana i l'autenticitat», va recordar l'arquebisbe de Santiago als pelegrins. «Davant de la cultura del gran buit que despersonalitza, som cridats a afirmar la presència de Déu que sempre humanitza i a reconèixer Crist, que peregrina al nostre costat, com ho va fer amb els deixebles d'Emmaús.»

Mons. Julián Barrio va posar en relleu que «Crist és la novetat de l'Església, és la nostra novetat que ens

compromet a mirar el rostre de les persones no per considerar-les com a material d'exclusió, sinó per fer propi el drama de moltes d'elles, tot sabent que amb Déu podem construir una societat per a tothom i que sense Déu tot esdevé objecte de compra-venda». Segons l'arquebisbe de Santiago, l'Any Jubilar «ens convida a despertar la nostra religiositat per reconèixer els dons de Déu

i desplegar el goig de ser llavors d'una creació nova, i signe d'esperança en la societat actual, tot responant a la nostra vocació d'eternitat i a la crida irrenunciable a la santedat per no frustrar la gràcia de la salvació a les nostres vides».

Les paraules de l'arquebisbe van ressonar a la catedral, als peus de l'apòstol Jaume, i van cobrar molta força quan es va referir a la urgència d'«il·luminar amb la llum de la fe les qüestions que tenen a veure amb el present i el futur de la societat, mantenir-se vigents davant dels ídols que ens condueixen al desencís i la mort, manifestar un amor actiu i concret amb cada ésser humà, i enfortir l'esperança cristiana que en el dia a dia ajuda a superar la preocupació angoixant pel present, i l'escepticisme que ens dificulta l'exercici de la caritat». Així mateix, va assenyalar que aquest Any Sant «no és una fugida espiritualista ni un discurs religiós buit sinó un compromís per acollir la gràcia de Déu, construir la civilització de l'amor i discernir cristianament la realitat quan han estat radicalment sacsejades les certeses fonamentals que formen la vida dels éssers humans. L'Any

Sant Compostel·là és un far de llum i font de gràcia per a l'home actual, submergit en una profunda crisi moral, cultural i social».

Finalment, l'arquebisbe de Santiago va animar els presents a «conrear els llaços personals i socials, i revalorar l'amistat i la solidaritat, la justícia i la misericòrdia; l'audàcia i la creativitat. Les noves realitats exigeixen noves respostes amb un esperit obert i discerniment constructiu, sense donar l'esquena als reptes del temps present. Us convido a esdevenir testimonis de la joia i la gratitud enmig de la tirania de l'utilitarisme, i de l'amargor, i reconèixer en el dia a dia els dons de Déu en actitud d'adoració i de gratitud».

L'Any Sant Compostel·là tot just ha començat i per endavant resten molts dies per viure aquest temps de gràcia i de renovació. Milers de pelegrins aconseguiran la meta i abraçaran l'apòstol, després d'haver recollit en les seves botes la pols del camí i moments de pregària, de sacrifici, de renúncia, de generositat, de joia, prenent el relleu de l'apòstol, testimoni de la fe.

El tradicional «vol» del batafumeiro.

nin sobre la seva genuïna vocació a la santedat de vida, s'amarin de la Paraula de Déu, que il·lumina i interpel·la, reconeixin Crist, que surt a l'encontre, els acompanya en les vicissituds del seu camí pel món i s'hi lliura personalment, sobretot en l'Eucaristia. Però també els qui no tenen fe, o potser l'han deixada marcir, tindran una ocasió singular per rebre el do d'Aquell que il·lumina tot home perquè pugui tenir finalment vida».

El Papa va aprofitar l'avinentsa per recordar que el Camí de Sant Jaume, «sembrat de tantes mostres de fervor, penitència, hospitalitat, art i cultura, ens parla eloqüentment de les arrels espirituals del vell continent». En aquest Any Sant milers de pelegrins recorreran no només un camí físic, sinó també espiritual. Per això, deia el Pontífex: «En

vegades al seu mur de pedra. Un cop esfondrada la paret, l'arquebisbe es va agenollar en silenci. Dos diaques van rentar amb aigua beneïda els llindars de la Porta Santa i dotze pelegrins van adornar la porta amb flors i espelmes enceses. Mons. Barrio va prendre la creu arquebisbal i va ser el primer que va entrar per la Porta Santa, tot entonant el cant d'acció de gràcies. La processó es va dirigir fins al pòrtic de la Glòria per pujar pel passadís central i començar l'Eucaristia a l'altar major.

La catedral era plena a vessar de fidels procedents d'arreu del món, que van viure amb especial intensitat l'inici d'aquest Any Jubilar Compostel·là. En la seva homília, Mons. Barrio va comentar que aquest Any Sant «ens crida a revitalitzar la nostra vida cristiana, i suscitar una força de salvació per a la

Caminar cap a l'interior d'un mateix

L'any passat van arribar a Santiago 145.877 pelegrins

Carmen García Pita
Santiago de Compostel·la

L'Oficina de Peregrinacions de Santiago de Compostel·la informa que l'any 2009 va lliurar 145.877 compostel·les o documents acreditatius d'haver fet el pelegrinatge, la qual cosa suposa un augment del 16,6% pel que fa a l'any anterior. La majoria de pelegrins (120.605) van fer el camí a peu.

Mercedes Alonso, arquitecta, mare de família nombrosa i àvia, ha fet el Camí de Sant Jaume en cinc ocasions, la darrera, aquest Nadal. Cada vegada que ha peregrinat Mercedes ho ha fet a peu i, com reconeix ella mateixa, «sempre ha estat per un motiu diferent». En la seva darrera peregrinació, volia viure el Nadal d'una manera diferent, des del seu autèntic sentit «religiós i prescindir de tot el ritual comercial, social i gastronòmic que no em permet viure'l en profunditat. A més, necessitava sentir-me lliure de qualsevol lligam; volia sortir a l'encontre de l'altre, del qui és diferent de mi, el desconegut, aquell que no arribaria mai a conèixer en les circumstàncies normals de la vida».

En el Camí de Sant Jaume el pelegrí sempre passa per moments de dificultat, moments en els quals es replanteja el sentit d'aquest pelegrinatge. Mercedes no és partidària de parlar de «sacrifici», perquè remet a una cosa negativa. «No he sentit mai que fer el Camí em representés cap sacrifici, tot i que sempre he caminat amb butllofes, un cop fins i tot a 16 graus sota zero, i amb pluja», reconeix aquesta pelegrina, «simplement he après a viure d'una manera diferent, en la qual les butllofes, el fred, el can-

Mercedes, al costat de la Creu de Ferro, el dia de Nadal.

sament, les incomoditats dels albergs, sobretot a l'hivern, no compten». En aquest sentit, considera que el Camí de Sant Jaume «enseny a viure d'una altra manera. Va ser el Camí qui em va ensenyar el valor dels hotels de mil estrelles —dormir sota els estels— davant dels que només en tenen cinc, o la joia que es pot sentir portant només sis quilos a sobre, sense necessitat de res més, o valorar el company pelegrí per la seva generositat més que pel seu cognom o la seva professió, que jo no pregunto mai».

El pelegrí recorre quilòmetres amb la mirada posada en la meta: Santiago. Això no obstant, Mercedes opina que «el més important no és la meta, el més important és el Camí, i la natura en què vivim immersos, l'església més bonica. El fet de caminar és una mena de mantra, i segons van avançant els dies desapareix la meta, i caminem cap

a l'interior de nosaltres mateixos, és al final del camí interior on trobem Déu, i hi ha una vivència interior molt forta». Segons aquesta pelegrina, «el Camí de Sant Jaume és un lloc meravellós per conèixer altres persones i aprendre'n. Trobar-se amb l'altre, el qui és diferent de nosaltres, ens enriqueix».

A moltes persones, el fet de recórrer el Camí de Sant Jaume els ha canviat la vida i ha marcat clarament un punt d'inflexió. En aquest sentit, Mercedes assegura que per a ella hi ha un abans i un després: «La vida m'ha canviat i crec que no només el meu interior, sinó que ha tingut repercussions en la meua vida diària. Han canviat les meves prioritats, m'he obert a noves amistats, valoro molt el que tinc: família, amics... guanyo menys, gasto menys, m'he implicat en activitats de voluntariat, veig els "sense sostre" molt més propers, dono més importància a la relació amb

els meus, faig una vida més senzilla, més relacionada amb la natura... tantes coses!»

Segons les dades de l'Oficina de Peregrinacions de Santiago de l'any 2009, un 90,82% dels pelegrins van emprendre el Camí per motivacions religioses. «El Camí és com la vida», reflexiona Mercedes, «hi ha tot tipus de gent, i em sembla perfecte, el Camí és de tots. També pot passar que, no tenint una motivació espiritual la trobin i això passa sovint. I també et pots trobar amb persones que fan el Camí per motius religiosos, molt creients, però que prescindeixen d'aquesta obertura cap a l'altre, no saben ser generosos o compartir, i es tanquen en la seva fe i les seves pregàries. El Camí està "de moda" i queda molt bé dir que has fet tantes etapes, a més no és gaire car, són unes vacances força assequibles... Una llàstima, perquè es perden una oportunitat meravellosa de caminar cap a l'interior d'ells mateixos».

Els sentiments que afloren en els pelegrins i pelegrines són múltiples, i difícils d'expressar, encara que es poden copsar mirant-ne els rostres al llarg del Camí i quan arriben a Santiago i contemplen la seva catedral imponent. Per a Mercedes, tres són les paraules que defineixen millor la seva experiència com a pelegrina: austeritat, «a l'hora de fer la motxilla, fora tot els "per si de cas", el que és innecessari; austeritat en l'allotjament als albergs: agraint tot el que t'ofereixen, no demanant res coneixeràs el do de l'acollida; austeritat en els àpats, perquè et fa més lliure; austeritat, perquè si tens, t'iguales als qui no tenen en el camí»; acollida, «no oblidaràs mai el sopar de la Nit de Nadal amb què et va obsequiar la Isabel enguany, quan només tenies un plàtan i una barreta de cereals», i *suseia*, «és la salutació del pelegrí: *Ultreia et suseia*. Endavant, sense por, sempre endavant.» I acaba dient: «Així és com he caminat sempre.»

L'acollida, privilegi del pelegrí

Mercedes acumula vivències al llarg del Camí de Sant Jaume, i entre aquestes, ens ofereix la impressió que li va provocar l'acollida que li va donar la vídua d'un pescador de Sardiñeira, que també es deia Mercedes, que la va convidar a dinar.

La pelegrina camina cap a Finisterre. Camina entre falgueres i pins, i amb la mar de fons. L'alberg de Concurbió és tancat.

Aviat arriba a Sardiñeira, un poblet mariner, on s'atura a comprar una mica de fruita. És un dia preciós: el blau del cel, sense cap núvol, es confon amb la mar, i a l'horitzó es dibuixa la silueta de la costa que descansa, recolzada sobre la broma, sobre la mar.

A la sortida de Sardiñeira es troba una dona que li ofereix unes quantes pomes. Amaga la fruita que acaba de comprar, les agafa, i l'hi agraeix. Ha sortit de la cuina de casa, al costat del camí. Des de la finestra, sobre les teulades de les cases del poble, més enllà de l'hort veí, es veu un panorama de somni. Ella somriu, orgullosa, i assenyalava la vista, la mar. Aquesta mar a qui no guarda cap rancor, que li va prendre l'home fa ja tants anys. Aquesta mar que també es va voler endur els dos fills, l'única cosa que li havia deixat. I Mercedes va lluitar per criar aquests infants de cinc anys. Va sortir a mariscar mentre ells eren a l'escola. Però ella no va perdre mai el somriure. Mercedes, menuda, ja té tot el cabell curt ben blanc. Té la pell torrada per l'aire del mar i la cara il·luminada

per un somriure sincer, acollidor, ple de pau de les persones que han après a patir. Sap que té un tresor: la finestra de casa oberta a la mar fosca i tenebrosa que li va marcar la vida i que avui omple de llum i bellesa casa seva. «Adéu, Mercedes, amiga, fes-me una abraçada.» L'endemà, al Finisterre, la pelegrina llegeix un article sobre la dona treballadora. S'hi parla dels consells perquè les dones treballadores puguin mantenir la seva feina i la seva independència fins i tot en l'època de criança dels fills. Es consideren la rentadora i el rentaplats imprescindibles per a l'alliberament femení. I pensa en Mercedes rentant al safareig al costat de la font, al mateix camí, els dies d'hivern, quan l'aigua baixa gelada, i matinant per treballar al seu petit hort, donar menjar als animals i deixar enllestit l'àpat abans que els nois s'aixequin. I la veu sortir amb un infant a cada mà cap a l'escola, i d'allà, corrent a la platja. I la pelegrina decideix fer un petit homenatge a la dona treballadora, s'acomiada de l'autobús i emprèn a peu el camí de tornada. Només ara llegeix la inscripció sobre el mur de la platja: «Finisterre és el darrer somriure del caos de l'home que s'aboca a l'infinit», de don Camilo. Abans d'arribar a Sardiñeiro, la pelegrina passa pel safareig i una mica més endavant veu les gallines de Mercedes. S'aboca a dins des de la finestra. Al fons, la taula parada per a vuit persones: Mercedes, els seus dos fills, les seves nores, i els tres néts. Sobre la cuina de llenya s'amunteguen les

olles. Mercedes neteja la casa i aixeca la vista sorpresa. «Però, què em portes?», i somriu torbada. Riuen com velles amigues, i ella insisteix perquè comparteixin l'àpat. «No», contesta la pelegrina, «jo he de caminar, i avui és el vostre dia per estar plegats, i no us el vull prendre. Però dóna'm unes *patatiñas*, i una mica d'aquest pop que fa una olor que enamora.»

I així, davant de la finestra, mentre menja la pelegrina, Mercedes segueix desgranant els seus records. El pitjor va ser el Cason. «Tots vam haver de marxar. I només podia baixar un de cada casa, a donar menjar als animals. I com que no tenia home, doncs havia d'anar-hi, deixant-los a ells sols, i amb la por de no tornar. Perquè ja em van buscar home, ja, però jo no vaig voler anar amb cap d'ells, sense afecte. M'estimava més quedar-me sola, ja m'arreglaria. Seguretat Social? Aleshores no hi havia aquestes coses! El metge m'ajudava, em donava medecines. I quan vaig haver d'operar el petit, ho va pagar el meu cunyat. Ja me'n sortia: amb el porc, i les gallines, i la feina.»

I li ensenya les olles, i li explica com ho fa, i com cal plantar les patates perquè surtin petites. «I què podien fer els fills? No podien fer cap altra cosa! El mar! Ara tinc una néta estudiant a Ferrol.» I el rostre se li il·lumina.

Es fa tard. La pelegrina s'acomiada amb una abraçada de la seva homònima i pensa que ha valgut la pena caminar des de Porto.

«A Santiago sempre s'hi arriba com a pelegrí»

Mons. Julián Barrio, arquebisbe de Santiago de Compostel·la

Rosa María Jané Chueca

L'arquebisbe de Santiago, Mons. Julián Barrio, ha escrit la carta pastoral *Peregrinos de la fe y testigos de Cristo resucitado*, en la qual proposa un «programa» pastoral per preparar i viure l'Any Sant. Mons. Barrio convide tothom a peregrinar a la tomba de l'apòstol Santiago i estableix un paral·lelisme entre el camí d'Emmaús i el Camí de Sant Jaume.

Quin sentit té en ple segle XXI peregrinar a Santiago de Compostel·la?

La peregrinació és un dels fenòmens religiosos de tots els temps. Per a l'home en la seva condició d'*homo viator*, peregrinar evoca l'obertura a la transcendència i converteix el pelegrí en «dispensador d'allò sagrat». En el cas concret de la peregrinació ininterrompuda a Santiago, aquesta té el sentit de trobar-se amb la tradició apostòlica que fonamenta la nostra fe i de trobar-se amb Crist per mitjà de l'apòstol sant Jaume, «amic i testimoni del Senyor», en esperit de conversió que porta l'home vell a morir per conformar-se en l'home nou que es compromet amb els valors de l'Evangeli, que contribueix a transformar les realitats terrenals, redescobrint la vocació d'eternitat i la crida a la santedat. Dant anomena únicament pelegrí aquell que s'encamina cap a la casa del Senyor sant Jaume.

Quins són els signes de l'Any Sant Compostel·là?

Les efemèrides formen part del món simbòlic de l'home. En aquest cas l'Església cerca despertar-nos de la indiferència davant del do inapreciable de l'amor de Déu, manifestat en la seva misericòrdia. És l'Any del Gran Perdó. Signes que podríem ressaltar són: la peregrinació que ens recorda la condició de l'home que, formant part de l'Església que peregrina, camina cap a la ciutadania dels sants «entre els consols de Déu i les torbacions del món»; entrar per la Porta Santa, signe de Crist que ens ha possibilitat passar de la nostra condició de pecat a la vida de la gràcia; participar en la indulgència plenària com a crida a la conversió; obrir els nostres ulls a les necessitats espirituals i materials dels altres respondent-hi amb la caritat; i també aquest any desitjaria que, com a membres de l'Església pelegrina, tinguéssim present l'Església triomfant per continuar l'exemple dels sants, recordar quina és la nostra meta i enfortir la nostra esperança.

El nombre de pelegrins no decau, amb tot, s'ha desvirtuat el sentit del Camí de Sant Jaume?

Certament el nombre de pelegrins va en augment cada any. Es pot córrer el risc de desvirtuar per motivacions alienes al seu dinamisme espiritual el Camí de Sant Jaume, que és un camí de perdó. La preocupació de l'Església és contribuir pastoralment al fet que no perdi la identitat. Es convertiria en una realitat «inerta» que no tindria res a veure amb els objectius amb què els pelegrins any rere any, segle rere segle, han anat marcant aquest camí amb les petjades dels seus peus, reconeixent el

Miguel Castaño

seu pecat, demanant perdó, pregant i assumint el compromís de la caritat. El poeta Dant defineix el Camí de Sant Jaume com «el gran principi gloriós».

En actitud religiosa i espiritual. Cal viure'l com a crida a la conversió i com a esdeveniment de gràcia, participant en la indulgència plenària, pregant i rebent el sagrament de la

A moltes persones el Camí els ha canviat la vida, per què? Què passa en aquesta peregrinació perquè toqui el cor de les persones?

És un misteri de la gràcia de Déu. Per a la persona que es posa en actitud de descobrir dia a dia el pas de Déu a la seva vida amb capacitat d'escolta i amb disponibilitat, fins i tot per a les que han començat la peregrinació sense una preocupació religiosa i espiritual, el Camí pot convertir-se per a elles en camí de Damasc o en un camí d'Emmaús. M'agrada dir que a Santiago sempre s'hi arriba com a pelegrí. Sens dubte, el Camí és un àmbit per trobar-se amb un mateix, amb els altres i amb Déu.

Quina és la millor manera per viure aquest Any Sant?

En camí a la tomba de l'apòstol

«Cada any és més gran el nombre de pelegrins que es posen en camí a la tomba de l'apòstol sant Jaume el Gran, i la peregrinació, entre altres realitats, es converteix en al·legoria de l'Església, poble de Déu, que camina cap a la «ciutadania dels sants». En l'Any Sant del 1999 em vaig proposar d'acompanyar el pelegrí xacobeu en la seva reflexió espiritual amb la pastoral *Peregrinar en espíritu y en verdad* i en el del 2004 amb la pastoral *Peregrinos por gracia*. En aquest segon Any Sant Compostel·là del tercer mil·lenni del cristianisme que celebrem el 2010, em ve a la memòria el relat dels deixebles d'Emmaús que ens refereixen la seva trobada amb Crist ressuscitat. També, des de la seva tomba, l'apòstol sant Jaume, «l'amic del Senyor», ens transmet el missatge que Crist viu i, per tant, el pelegrí ha de donar aquest testimoni, sabent que l'amistat amb el Senyor garanteix la fecunditat de la missió de la vida cristiana: «Us he dit amics perquè us he fet conèixer tot allò que he sentit del meu Pare... I us he confiat la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i un fruit que duri per sempre» (Jn 15,15-16), els va dir Jesús als seus apòstols. Peregrino amb vosaltres, ofereixo aquesta reflexió des de la fe amb la consciència de saber que el Senyor surt també al nostreencontre, ens il·lumina amb la seva presència i paraula, i ens allibera de tota por. Amb aquesta esperança, agraint aquest privilegi concedit a l'Església particular de Santiago de Compostel·la per l'Església «més gran i més antiga coneguda per tots; fundada i constituïda a Roma pels dos gloriosos apòstols Pere i Pau», comunico la celebració del segon Any Sant Xacobeu del tercer mil·lenni als meus diocesesans i als de les diòcesis germanes d'Espanya, d'Europa i d'altres continents, i les convido a peregrinar a la tomba de l'apòstol per confessar la fe en Crist ressuscitat i rebre l'abundor de la misericòrdia dividna com a manifestació de l'amor de Déu per l'home concret. És un esdeveniment de gràcia que volem celebrar i compartir amb totes les Esglésies particulars, tenint cura que no es desvirtui el sentit del Camí de Sant Jaume, com a camí de perdó, per altres motivacions alienes al seu dinamisme espiritual, que el pelegrinatge xacobeu que es fa «per penitència» recorrent els camins de l'acusació dels pecats, del perdó de les ofenses del nostre pròxim, de la pregària, de l'al·moina i de la humilitat, es visqui amb esperit de conversió, i que l'Any Sant ens serveixi per revitalitzar la nostra vida cristiana com a vocació a l'eternitat i a la santedat, demanant al Senyor amb la intercessió de l'apòstol sant Jaume, «home pel qual es visita Galícia», que en la trobada dels pelegrins amb la tradició apostòlica, meta d'alegria, ressoni l'esperança.»

(Inici de la carta pastoral de Mons. Barrio per a l'Any Sant Compostel·là)

Penitència i el de l'Eucaristia.

Quines activitats destaca d'aquest Jubileu Compostel·là?

Podem destacar diversos esdeveniments, com la trobada de joves que celebrarem a l'agost, la trobada internacional de famílies i molts d'altres que sens dubte seran notícia de portada. Però no considero menys important l'arribada dia a dia de tantes persones que vindran amb la preocupació de viure aquesta experiència religiosa de l'Any Sant enmig de la indiferència religiosa, de la incertesa moral i de la pèrdua del sentit transcendent de la vida. Això contribuirà al despertar religiós i espiritual de les persones, de les nostres comunitats cristianes i dels nostres pobles.

El pelegrí que arribi a Santiago, quina Església es trobarà? Com serà l'acollida?

Una Església particular que és conscient d'aquest privilegi que li ha estat concebut com a do i que el vol compartir amb les altres Esglésies particulars. Les portes de la catedral estaran sempre obertes i nosaltres volem oferir de la millor manera possible la nostra acollida i hospitalitat.

I després del pelegrinatge, la pregunta que es fa el pelegrí: i ara què? Quins fruits hauria de donar?

Motivat per aquesta inquietud que també he percebut en el pelegrí, he escrit la carta pastoral *Peregrinos de la fe y testigos de Cristo Resucitado*, per oferir alguns suggeriments que els pelegrins quan tornin als seus llocs d'origen, puguin realitzar amb la preocupació d'il·luminar les realitats temporals amb la llum que ens ve del Crist ressuscitat, de la qual és un viu testimoni el martiri de l'apòstol sant Jaume. Serà la manera en què la renovació espiritual tindrà la seva incidència en la renovació social.

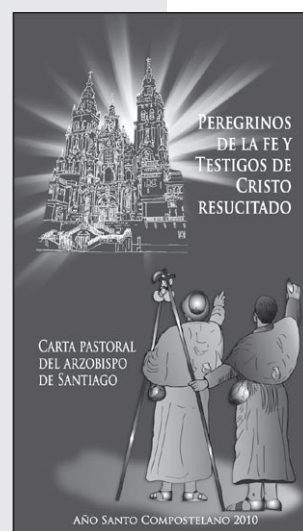
A la seva carta pastoral, fa un paral·lelisme entre el camí d'Emmaús i el Camí de Sant Jaume, què tenen en comú?

L'enfortiment de l'esperança cristiana tal vegada decaïda i sense horitzons. D'altra banda, la necessitat de posar-se a l'escolta de la Paraula de Déu i la participació en l'Eucaristia com a àmbit de

reconeixement del Senyor, avivant la fe com a comunicació de la veritat de Crist. A més, la urgència de tornar a la comunitat eclesial per confirmar el que s'ha vist, sentit i viscut i narrar també als altres la necessitat de proclamar que el cristià és testimoni de Crist ressuscitat.

Aquest serà el seu quart Any Sant, com el viu?

Mirant de percebre la novetat del Senyor que sempre sorprèn i amb l'esperança d'afavorir la fe i el testimoni cristià en els pelegrins a través de la predicació de la Paraula i la crida a la conversió, cosa que ens ajudarà a animar l'evangelització contínua de la societat.

Un 2010 intens per a Benet XVI

Quatre viatges internacionals i un Sínode inèdit sobre el Pròxim Orient

Zenit

Ciutat del Vaticà

L'any 2010 que comença Benet XVI s'anuncia com un dels més intensos en els seus cinc anys de pontificat. El Pontífex, que el proper 16 d'abril farà 83 anys, haurà de fer quatre viatges apostòlics a Malta, Portugal, Xipre i el Regne Unit, presidir un inèdit Sínode dels Bisbes del Pròxim Orient, i peregrinar, a Itàlia, en llocs tan simbòlics com Torí, on hi ha el Sant Sudari.

També serà un any de decisions esperades, com podria ser la beatificació de Joan Pau II, la redacció de la segona part del seu llibre sobre Jesús de Natzaret, o la publicació de la seva exhortació apostòlica sobre la Paraula de Déu, en la qual recollirà les conclusions del Sínode de Bisbes del món d'octubre del 2008.

Ahora, com en anys precedents, el 2010 pot portar decisions inesperades en temes centrals per a aquest pontificat com és l'avenç en la unitat amb els cristians d'altres confessions o amb els creients d'altres religions, en particular jueus i musulmans.

De fet, un dels esdeveniments que marcaran aquest any el protagonitzarà ja el 17 de gener, dia en què per primer cop visitarà la sinagoga de Roma, un gest de reconciliació en moments en què sectors jueus han criticat el reconeixement de les virtuts heroiques de Pius XII.

Any del Pròxim Orient

Benet XVI, quan fa ver un balanç del 2009 amb els seus col·laboradors de la Cúria Romana, va recordar el Sínode d'Àfrica i la seva primera visita a aquest continent com a Papa el mes de març passat, i va constatar que ha estat un any marcat pel «signe d'Àfrica».

D'aquesta manera, es podria dir que el 2010 es presenta «sota el signe del Pròxim Orient», perquè del 10 al 24 d'octubre del 2010 ha convocat bisbes d'aquesta àrea turbulenta del planeta entorn del tema *L'Església catòlica al Pròxim Orient: comunió i testimoni*. «La multitud de creients tenia un sol cor i una sola ànima» (Fets 4,32).

El «document de treball» (*Instrumentum laboris*) d'aquesta assemblea de patriarques, bisbes i altres representants cristians, serà lliurat pel Sant Pare en la seva visita a Xipre, programada del 4 al 6 de juny. Aquest viatge és estratègic, perquè planteja, a més, temes centrals per a aquest pontificat, com el diàleg amb l'Església ortodoxa local, que des de l'elecció de l'arquebisbe Crisòstom II ha esdevingut un motor poderós de l'ecumenisme, així com amb l'islam, a causa de la presència turca en l'illa dividida.

Altres viatges

El primer viatge que farà Benet XVI tindrà com a destinació Malta, entre el 17 i el 18 d'abril, tot coincidint amb el 1.950 aniversari del naufragi de sant

El Sant Pare té previstos diferents viatges al llarg de l'any 2010.

«El Pontífex hauria de fer viatges apostòlics a Malta, Portugal, Xipre i el Regne Unit, presidir un Sínode dels Bisbes del Pròxim Orient, i peregrinar, a Itàlia, a llocs tan simbòlics com Torí, on hi ha el Sant Sudari»

Pau a l'arxipèlag, que, segons la tradició, va tenir lloc l'any 60 durant el seu viatge cap a Roma. L'Apòstol dels Gentils va ser acollit per la població local i s'hi va quedar tres mesos.

El Papa celebrarà la festa litúrgica de la Mare de Déu de Fàtima en aquest santuari el 13 de maig, amb motiu del 93è aniversari de l'inici de les aparicions als tres pastorets, durant la seva peregrinació apostòlica a Portugal, en la qual visitarà, a més, Lisboa i Porto. Es tracta d'una etapa més en la seva volta al món pels grans santuaris marians, com Loreto, a Itàlia; Altötting, a Alemanya; Mariázell, a Àustria; Aparecida, al Brasil; Lourdes, a França; Mvolýé, al Camerun; Pompeia, a Itàlia, i altres.

El quart viatge internacional previst per a aquest any pel Sant Pare té per fita el Regne Unit. Si bé les dates del viatge encara no són oficials, es preveu que la visita es desenvolupi entre el 17 i el 19 de setembre. En aquest viatge hauria de beatificar John Henry Newman (1801-1890), intel·lectual anglicà que es va convertir al catolicisme i que va arribar a ser cardenal. La visita tindrà, per tant, repercussions ecumèniques decisives, després de la publicació del *motu proprio*, anunciat el 20 d'octubre, que preveu la possibi-

litat d'acollir al si de l'Església catòlica comunitats anglicanes que desitgen tornar a la comunió plena amb el Bisbe de Roma.

Per a enguany, Benet XVI ha previst quatre viatges pastorals a Itàlia. El primer serà a Torí, on pregarà davant del Sant Sudari, el 2 de maig, en el marc de l'exposició extraordinària de la relíquia prevista del 10 d'abril al 23 de maig (<http://www.sindone.org>). El 4 de juliol es traslladarà a Sulmona, a la regió dels Abruzzos flagel·lada pel terratrèmol del mes d'abril passat, amb motiu del vuitè centenari del naixement del papa Celestí V (mort el 1296), un dels pocs pontífexs que han abdicat. El 5 de setembre el Papa visitarà Carpineto Romano, petit poble de la província de Roma, que celebra el segon centenari del naixement del papa Lleó XIII.

L'altre viatge a Itàlia està previst per al diumenge 3 d'octubre, a Palerm, capital de Sicília, per participar en dues trobades importants per a l'Església a l'illa més gran de la Mediterrània: amb les famílies i amb els joves.

Beatificació de Joan Pau II?

Entre els esdeveniments programats per a l'any 2010 un dels més importants serà la cloenda de l'Any Sacerdotal, que tindrà lloc a Roma del 9 a l'11 de juny del 2010. En aquesta trobada el Papa no només ha convidat els preveres d'arreu del món, sinó tots els batejats, per testimoniar l'amor de tota l'Església pels seus sacerdots, en la cloenda del 150è aniversari de la mort de sant Joan Maria B. Vianney.

Un altre dels esdeveniments més esperats per a l'any 2010 podria ser la beatificació de Joan Pau II. Per a això, cal que avanci el procés, que preveu el reconeixement d'un miracle per part d'una comissió científica, d'una comissió de teòlegs, d'una comissió de cardenals i bisbes, i finalment, del mateix Papa. De moment no és possible preveure una data més precisa, perquè com han explicat diferents veus de la Santa Seu, cal deixar que el procés continuï el seu curs habitual.

El missatge de pau del Papa a les xarxes socials

Zenit / Ciutat del Vaticà

Pop2You, el portal de la Santa Seu per unir els joves del món amb el Papa, ha començat el nou any oferint l'oportunitat d'enviar als amics targetes de Benet XVI per la pau. «El Missatge de la Jornada Mundial de la Pau il·lustra targetes virtuals amb les millors fotos del Papa (característica original de Pope2You) i pot compartir-se amb els usuaris de Facebook i de tota la xarxa», ha explicat l'animador d'aquesta iniciativa del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials, el sacerdot italià Paolo Padriani.

La iniciativa continua amb l'èxit de l'experiència nadalenca que ha permès centenars de milers de joves d'arreu del món enviar felicitacions per a aquest Nadal al Sant Pare. El pare Padriani indica que, durant el mes de gener, «amb motiu del mes de la pau, a través del portal www.pope2you.net es podran enviar els propis missatges de pau en xarxa, missatges que seran lliurats al Sant Pare, tal com va passar amb les felicitacions nadalenques». «Els missatges són enviats al món, creant així, al voltant de la figura i el missatge del Papa, una xarxa de difusió del missatge de pau», afegeix.

En un vídeomissatge llançat per l'arquebisbe Claudio Maria Celli, president del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials a través d'H2Onews.org, aquest explica que «Pope2you vol ser un moment de més proximitat entre el Papa i els joves i entre els joves i el Papa». L'objectiu, aclareix, consisteix a «donar a conèixer a poc a poc als joves qui és el papa Benet XVI, què és el que ofereix a la humanitat amb el seu gran magisteri, la seva paraula, el seu testimoni, la seva presència delicada, caracteritzada per la dolcesa, per un missatge profund ric, propositiu».

Polònia

30.000 joves viuen a Poznan una forta experiència de fe

La Comunitat de Taizé organitza a Polònia un nou pelegrinatge de confiança sobre la terra

Redacció

Poznan / Fotos: Taizé

Del 29 de desembre del 2009 al 2 de gener del 2010, la ciutat polonesa de Poznan es va convertir en capital europea de la joventut cristiana. 30.000 joves procedents de llocs ben diversos del continent, juntament amb uns quants centenars de la resta del món, es van aplegar a Polònia convocats per la Comunitat ecumènica de Taizé. Entre ells, uns 300 espanyols i gairebé un centenar de catalans. L'arquebisbat de Poznan, amb Mons. Stanislaw Gadecki al capdavant, ha valorat molt positivament la trobada, que esperen que sigui estímul per a un compromís eclesial més gran dels joves a les comunitats diocesanes. En declaracions a *La Croix*, l'arquebisbe de Poznan ha afirmat convençut que la proposta impulsada per la Comunitat de Taizé està cridada a ser «font d'esperança» per a una Església polonesa que tant necessita de «la frescor de la fe juvenil». «Aquestes trobades —ha dit també— són una ocasió privilegiada perquè els joves es trobin a l'entorn d'un interès comú: la fe. Per a mi constitueixen tot un signe per al futur de la diòcesi, la més anciana de Polònia. Tant de bo els joves ens atorguin un nou alè d'esperança i de fe.»

La XXXIII Trobada Europea de Joves ha reflexionat i pregat enguany al voltant de l'anomenada *Carta de la Xina*, escrita pel germà Alois, prior de la comunitat, fa poques setmanes amb motiu d'un viatge al continent asiàtic. El successor del germà Roger hi relata la seva admiració per la fidelitat i la perseverança d'unes comunitats cristianes plenes de dinamisme malgrat l'adversitat de l'entorn i les limitacions econòmiques. «Ens hem trobat amb creients que, des de la seva humil posició —escriu Alois—, tenen un paper actiu en la construcció del futur del país.» I afegeix: «A la província de Sichuan, per exemple, després del gran terratrèmol del 2008, algunes persones van socórrer les víctimes i encara hi romanen, i són molt valorades per la població.»

Tallers, pregàries i trobades de vida

Com acostuma a ser ja habitual a les trobades nadalenques de Taizé,

els pelegrins van ser acollits per més d'un centenar de parròquies en famílies que, fidels a l'esperit polonès, van abocar sobre els joves tot el seu afecte i generositat. Al matí, els pelegrins compartien fe i experiència en grups a les parròquies, mentre que, a la tarda, es reunien tots plegats al parc d'exposicions de la ciutat per als àpats, les pregàries comunes i els tallers sobre qüestions socials i de vida interior.

Un dels tallers de reflexió que va suscitar més interès va tractar el tema de la llibertat, «llibertat per la qual molts han lluitat en el segle XX i que sembla avui tan natural a aquells que tenen menys de 25 anys», afirma el comunicat fet públic per la comunitat. Un altre punt àlgid de la trobada va ser la nit de cap d'any, viscuda, com és costum, en un ambient de pregària i de festa, en

«Alegrem-nos per la set que Déu ha dipositat en nosaltres! Ella ofereix una vitalitat renovada a tota la nostra vida»

què es van compartir tradicions de les diverses cultures representades.

Després de cinc intensos dies d'activitats i intercanvi, el 2 de gener els joves europeus van començar a tornar cap als seus respectius llocs de procedència amb una altra cita ja ben subratllada

en les seves agendes: Rotterdam 2011. La ciutat holandesa acollirà el proper any una nova edició del ja tradicional pelegrinatge de confiança sobre la terra. Pren el relleu de Poznan i d'altres ciutats emblemàtiques que en aquests darrers trenta anys han acollit també la trobada europea de joves: París, Barcelona, Londres, Roma, Praga, Viena, Munic, Budapest, Milà, Lisboa, Zagreb, Ginebra o Brussel·les.

Abans, però, que el pelegrinatge de confiança arribi a Rotterdam, la comunitat ecumènica de Taizé té pensat fer dues trobades internacionals més durant el mes de febrer: una a Manila, al continent asiàtic; i una altra a Porto. Per invitació del bisbe de Porto, durant el Carnestoltes del 2010, milers de joves de tota la península Ibèrica cercaran les fonts de l'alegria «en la lloança, el compartir i el testimoniatge».

En el seu afany d'encendre entre els joves el foc del compromís i de la fe, el germà Alois expressava també en la seva *Carta a la Xina* algunes reflexions de tipus espiritual: «En entrar en l'edat adulta, els joves perden la seva connexió amb la comunitat cristiana. Sovint això no és una decisió madura, sinó una cadena de circumstàncies que condueixen a la fe a la part inferior de l'escala de prioritats.» «Una fe que roman en el nivell de les expressions que s'aprenen durant la infància —continua dient el prior de Taizé— té dificultats per fer front a les qüestions de l'edat adulta.» I conclou: «Podem alegrar-nos d'aprofundir la nostra comprensió del misteri de la fe en cada etapa de la nostra vida... Alegrem-nos per la set que Déu ha dipositat en nosaltres! Ella ofereix una vitalitat renovada a tota la nostra vida.»

Missatges dels líders cristians

Conscients dels beneficis que les trobades europees de joves han reportat a la vida i missió de les diverses Esglésies cristianes, els seus líders tampoc no han dubtat a fer arribar els seus missatges als participants d'aquest any. El papa Benet XVI ha convidat els joves a «sortir a l'encontre dels homes i dones que han perdut el sentit de Déu, que el busquen a les palpentes, de vegades sense saber-ho». «Tenen necessitat de trobar-se amb autèntics testimonis perquè brilli per a ells el rostre de Crist —ha afirmat també el Papa—. Que Déu us inspirei els gestos i les paraules que facin accessibles a d'altres, en tornar als vostres països, l'esperança que us dona la vida i l'impuls que el seu Esperit vol oferir a tota la vida humana!»

A més de Benet XVI, també es van fer presents entre els joves, a través de sengles comunicats, el patriarca ecumènic de Constantinoble, Bartomeu I, i l'arquebisbe de Canterbury, Rowan Williams.

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de desembre del 2009

Fills estimats! En aquest dia d'alegria us porto a tots davant del meu Fill Rei de la Pau, perquè Ell us doni la seva pau i benedicció. Fills, compartiu aquesta pau i benedicció en amor amb el proïsme. Gràcies per respondre a la meua crida!»

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»

C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)

Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

Comandes llibres: hijosdemedjugorje@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594

www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

«L'educació superior a Bolívia constitueix un repte molt important»

Dr. Thelían Corona, rector de la Universitat Salesiana de Bolívia

Samuel Gutiérrez

Fidels al carisma de don Bosco, els salesians dirigeixen a Bolívia una jove institució universitària que ja s'ha constituït en model de referència, tant per la qualitat de la seva oferta educativa com per les facilitats d'accés per a les classes populars. Al capdavant de la Universitat Salesiana de Bolívia, amb seu principal a La Paz, es troba des de fa quatre anys el P. Thelían Corona, mexicà, per al qui la possibilitat d'accedir a estudis superiors constitueix una de les millors inversions que es poden fer en aquest empobrit país sud-americà.

Què ens pot explicar de l'encara jove Universitat Salesiana de Bolívia?

La Universitat Salesiana de Bolívia sorgeix l'any 1998 com a resultat de la sensibilitat d'un salesià, Esteban Bertolusso, preocupat per l'educació de la joventut, particularment de la massa de joves que tenint desitjos d'accedir a l'educació no ho podien fer perquè no trobaven places a la universitat pública o perquè era massa cara la privada. El P. Bertolusso va dissenyar una universitat per als joves d'escassos recursos o classes populars i, abans de morir, va deixar el llegat de la universitat en mans del P. Carlos Longo, intrèpid salesià amb gran capacitat d'organització que de forma immediata condueix la institució vers un desenvolupament impressionant. Tant és així, que actualment el rector major dels Salesians considera la Universitat Salesiana de Bolívia «un fenomen dins la congregació». En tres anys comptava amb 3.500 estudiants. Ara en té 6.500 al campus central i n'atenem 13.300 en altres centres escampats pel país.

Com s'aconsegueix compensar el fet de ser una universitat privada, però destinada a classes populars?

A Bolívia, una nació d'un milió de quilòmetres quadrats, amb nou milions d'habitants, hi ha 11 universitats públiques i 39 universitats privades, entre elles la Universitat Salesiana de Bolívia. El fet de ser universitat privada vol dir que té una gestió administrativa que depèn ordinàriament d'un grup de socis o capitalistes. En el nostre cas, el soci principal és la Divina Providència. Tot i que ha nascut sense recursos, sense personal, sense biblioteca, sense instal·lacions... en aquest moment oferim un servei molt digne, amb qualitat d'estudis, a joves de classes populars.

I com es finança?

La Congregació Salesiana hi té un paper molt important si bé inicialment comptem amb ajudes internacionals molt concretes: l'Ajuntament de Madrid ens va cedir mobiliari, la CEI italiana ens va oferir una gran aportació per a la biblioteca, Adveniat d'Alemanya ens va donar també algunes ajudes... Però un cop constituïda la Universitat, la marxa de la institució depèn de la mateixa gestió administrativa —ferma, austera, segura— que porten un grup

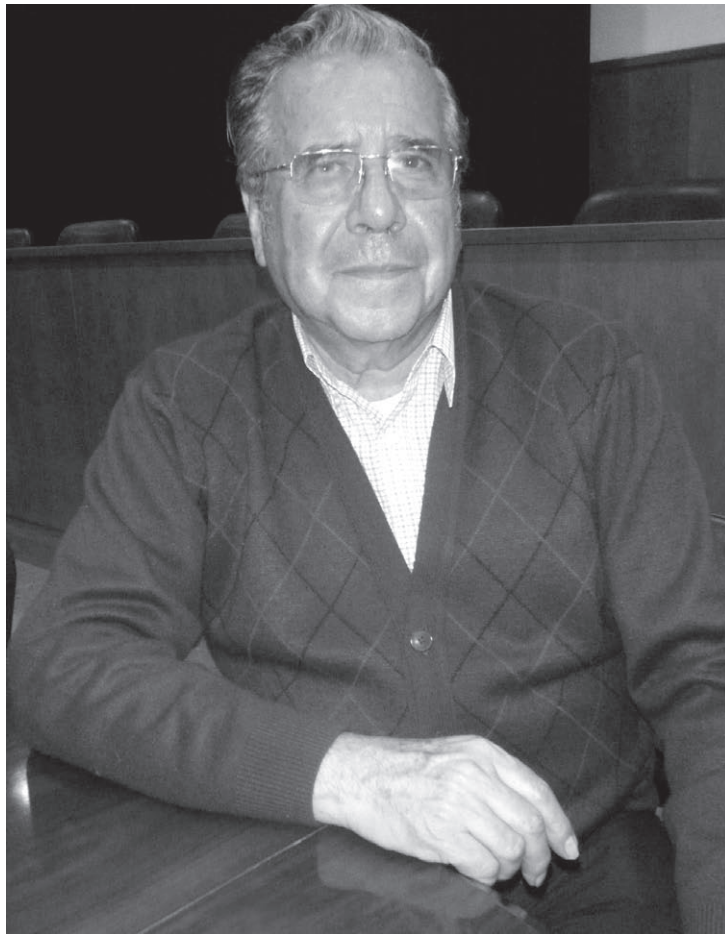
de laics. Gràcies a Déu, en aquests moments tan crítics per a Bolívia, la Universitat gaudeix d'estabilitat econòmica. Hem crescut en temps de crisi.

Malgrat la limitació de recursos, és alhora un centre competitiu?

Bolívia s'entén només des de Bolívia. Des d'aquesta premissa, puc dir que comptem amb els millors professors i que pas a pas anirem obrint camí cap a la recerca. Crec que en aquest moment la nostra universitat resulta molt competitiva. Això no treu que des de la nostra fundació haguem optat per conservar sempre la significativitat del projecte. És a dir, la nostra causa serà sempre la de la joventut que sense aquesta universitat no podria accedir a estudis superiors. Per això la quantitat que es va marcar des d'un principi com a pensió universitària és molt baixa: 140 euros al semestre. Això fa que els grups siguin nombrosos, que la universitat tingui una imatge molt sostinguda i que, efectivament, la sovintegin joves que busquen la seva superació i la seva professionalització. Actualment oferim carreres que es concentren en cinc grans troncs de treball intel·lectual i acadèmic: ciències de l'educació, ciències vinculades a l'enginyeria de sistemes i computacionals, dret, comptabilitat pública i salut, educació i esport.

Què és el que més l'enorgulleix d'aquests onze anys de vida?

Jo sóc mexicà i fa sis anys vaig ser convidat pel rector major per acompanyar el procés de creixement, desenvolupament i consolidació d'aquest centre. He treballat braç a braç amb el P. Carlos Longo en el moment més difícil i bonic de consolidació de la Universitat. Des de fa quatre anys exerceixo com a rector i puc expressar la satisfacció que sento en coordinar l'esforç de 520 persones, entre docents, administratius, manteniment... Tots hem passat per un curs virtual de les universitats salesianes i després d'aquesta experiència tenim una plataforma comuna de pensament. Sabem què pensem tots de la universitat i treballem molt units d'acord amb el projecte institucional que tots pretenem assimilar i viure. Per aquesta raó, per a mi és una font de satisfacció dirigir aquesta universitat. El bolivià, actualment, per la situació que viu la nació, tendeix moltes vegades a infravalorar-se i no ser capaç de descobrir-ne les potencialitats. Com a rector, m'he proposat oferir la visió salesiana de la vida, és a dir, evidenciar les realitats que tenim, el resultat dels nostres esforços i, per tant, sempre la meua política ha estat la dels gots mig plens. Valorem allò que fem tot i que sabem

«La doble dimensió de la transcendència i la immanència en aquest món fa que l'ideal de don Bosco esdevingui missió de la universitat: formar ciutadans honrats per a la terra, bons cristians per al cel i excel·lents professionals per al desenvolupament»

que hem de caminar vers un paradigma d'universitat nova, que també treballi en les competències, que reformi el seu programa acadèmic...

Quins són els reptes més urgents que cal afrontar?

El repte més important avui és aplicar el potencial acadèmic dels docents en qüestió de recerca. La primera tasca de la universitat, que és la docència i la professionalització, crec que l'estem aconseguint dignament. En aquest moment comptem ja amb 4.400 titulats de les nostres carreres. El fil de la recerca, però, de moment està hipotecat, perquè el govern no dóna facilitats i ens

demana pagament d'impostos. És en aquest punt on ens hem d'obrir camí i on hem sentit un gran suport i col·laboració a través de l'ONG catalana Soldebo. Enguany hem comptat amb l'estupenda experiència de quatre docents universitaris, dos de la Universitat Ramon Llull de Barcelona, un de la Universitat d'Andorra i un altre de la Universitat de Cadis.

Aquest intercanvi ens ha obert una espiral d'esperança que ens agradaria consolidar. És una realització que ens està fent molt de bé.

Creu vostè que l'educació és la millor inversió que es pot fer al país?

N'estic convençut. Quan tot és un remolí que ens enfonsa, tenim necessitat de donar suport, implementar, sostenir tot el que signifiqui una espiral d'ascens, que ens vagi aixecant. L'educació superior a Bolívia és un repte molt important perquè en l'accés a la universitat molts joves veuen l'oportunitat de la seva vida. La formació humana i acadèmica els marca un esdevenidor que ni tan sols l'haurien pogut somiar prèviament.

Quins són els trets fonamentals del carisma educatiu salesià en l'àmbit universitari?

Quan vaig ser convidat pel rector major per anar a Bolívia vaig rebre quatre paraules que van marcar el programa de la meua presència a Bolívia: identitat, salesianitat, qualitat i significativitat. Identitat, que no sigui una universitat més professionalitzant que imparteixi simplement programes acadèmics per obtenir un títol. Per això som una universitat que definim el nostre projecte institucional des de l'antropologia humana. Una antropologia oberta a les realitats terrenals i oberta a l'eternitat. Per a nosaltres la doble dimensió de la transcendència i la immanència en aquest món fa que l'ideal de don Bosco esdevingui missió de la universitat: formar ciutadans honrats per a la terra, bons cristians per al cel i excel·lents professionals per al desenvolupament. I tot plegat, amb estil salesià. On rau la salesianitat? En l'estil de relacions que caracteritza l'obra salesiana arreu del món: estil de família, relacions directes, interès per cada estudiant... Un altre pilar del nostre carisma és la qualitat, ja que no per atendre estudiants d'escassos recursos o de recursos limitats podem sacrificar la qualitat de l'esforç, de la dedicació, de l'impuls, de la preparació, del seguiment dels docents, de l'avaluació contínua... Per això hem entrat en una cultura de l'autoavaluació. Finalment el darrer tret de la nostra oferta educativa es basa en la significativitat. No volem ni podem traïr mai el sector juvenil pel qual hem optat i que és únic a Bolívia. Aquesta és l'opció salesiana. A tot això hi hem d'afegir un dens programa de formació humanocristiana que tots els nostres alumnes estan obligats a cursar en els sis primers semestres de les seves carreres.

ASPECTES DE LA VIDA DEL PREVERE (7)

El celibat del sacerdot

Sant Joan M. Vianney valorava enormement el sacerdoci i els sacerdots. Deia: «Quina cosa més gran és ser sacerdot! Si ell ho comprengué moriria... no de por sinó d'amor.» Una grandesa, per tant, que no consistia a tenir més honors ni premis, sinó més responsabilitat i més proximitat amb el qui és la font del seu sacerdoci, Jesucrist, l'únic i etern sacerdot. Un signe d'aquesta grandesa del sacerdot és el seu celibat, que vol indicar la seva entrega total a Déu per poder-se lliurar totalment als altres, ja que, com va dir el mateix rector d'Ars, «el sacerdot no ho és per a ell mateix, ho és per als altres». Així es posa de manifest en la promesa que fa el qui és ordenat quan el bisbe li pregunta: «Vols observar aquest propòsit del celibat durant tota la vida, com a signe de la teva consagració a Crist per causa del Regne del cel, al servei de Déu i dels homes?»

Per a la gent del seu temps, el rector d'Ars va fer realitat el que ell mateix deia, que «el sacerdoci és l'amor del Cor de Jesús». Per als seus conciutadans, feia veure fins a quin punt Déu

mateix els estimava. I això ho feia estant sempre disponible per atendre cadascuna de les persones que se li acostaven, i també per anar a cercar totes les que el necessitaven. Així feia veure fins a quin punt estava consagrat al Déu i Pare de Nostre Senyor Jesucrist, que no està pendent de si mateix, sinó dels qui ell ha creat.

«La renúncia a la pròpia família esdevé un signe de la nova família, encara més gran, la de l'Església»

El celibat del sacerdot és una manera diferent de viure la dimensió sexual i afectiva que és constitutiva de tota persona humana. És una manera que no és l'habitual i que, fins i tot, es pot fer difícil de comprendre per a alguns. Ja el mateix rector d'Ars va patir això, i va veure com la gent que no compartia el seu missatge l'acusaven falsament de doble vida i de faltar al seu celibat. La seva resposta va ser la de refusar l'enfrontament i continuar vivint amb total fidelitat a la seva vocació en tots els camps, tot esperant que es cansessin els falsos acusadors.

El prevere vol estimar el seu Senyor amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces (Deuteronomi 6,4); estimar-lo a Ell que també va viure cèlibe. Perquè sap que el celibat, abans que una norma de l'Església, és una crida de Déu, el qual, per això mateix, es compromet a fer-lo possible. El cèlibe és conscient que viure la seva vocació comporta dificultats i temptacions, com tot en la vida. I, per això, posa els mitjans necessaris per viure'l amb integritat.

El celibat és també un signe de pobresa, ja que demana abandonar quelcom tan humà com és la família. D'aquesta manera el cèlibe se situa al costat dels qui es troben en aquesta pobresa sense voler-ho. Així pot fer veure com n'és d'important la confiança en Déu, que és la veritable riquesa. La renúncia a la pròpia família esdevé un signe de la nova família, encara més gran, la de l'Església, de la qual estan cridats a formar part tots els homes i dones del món. I veure com aquesta família creix esdevé un motiu d'alegria encara més gran per al prevere, que està totalment dedicat a ella.

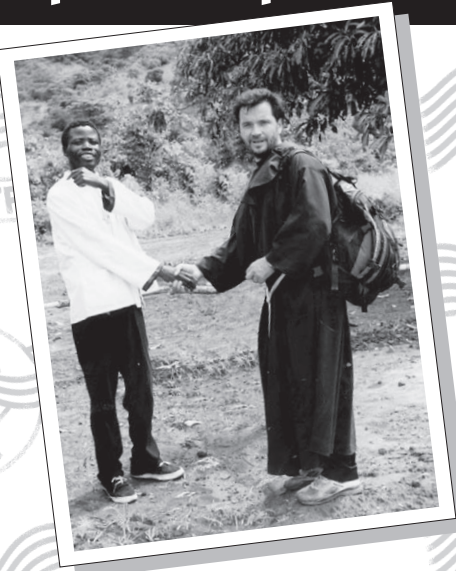
El celibat no comporta un menyspreu del matrimoni, ja que és un estat de vida que li és paral·lel. Són dos camins de fidelitat que mostren, de manera complementària, que Déu és Amor.

El celibat esdevé un anunci del Regne del cel, d'aquest cel nou i aquesta terra nova, on tot, fins i tot la vida afectiva, entrarà en una dimensió nova transformada radicalment per la presència plena de Déu.

Mn. Josep M. Turull
Rector del Seminari Conciliar de Barcelona

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica:** 230 € ☐
Àsia i Oceania: 308 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
Adreça
Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona — Tel. 934 092 810 — Fax 934 092 820

Acollim i ajudem les futures mares amb problemes

Nom:
Cognoms:
Adreça:
Núm.: Pis: Porta:
Codi Postal:
Població:
Província:
E-mail:

La informació que ens faciliteu serà recollida en el nostre fitxer automatitzat i confidencial. Tens el dret d'accedir-hi i rectificar-la o cancel·lar-la si ho desitges.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Tenim dues places disponibles

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

ESQUELES A CATALUNYA CRISTIANA

Tel. 934 092 810

Punt de vista

Emili Pons i Carreras

Vicepresident del Centre d'Estudis Econòmics i Socials

Llibres i ordinadors, eines tanmateix

Fa pocs dies, vaig moderar un debat sobre llibre o ordinador a l'escola, al Col·legi de Llicenciats. I la meva conclusió és que, avui, ningú no s'atreveix a qüestionar cap proposta que porti la marca *Noves tecnologies*. És la paraula màgica que ens connecta amb el futur, i no estariem mai en contra del futur, oi?

El punt de partida era que enguany han començat el curs amb ordinador al pupitre, sense llibres de text, 6.000 alumnes d'ESO i a partir de gener s'hi incorporaran 11.500 de Primària. Una iniciativa de la Generalitat vinculada, hem d'entendre, a la promesa del president Zapatero de repartir ordinadors a dojo, tot i que a Catalunya no es regalen.

Al debat van parlar els editors, que no se'n sabien avenir que un projecte d'aquest abast s'iniciés sense la seva participació. Els materials de suport avui disponibles, per fer l'ESO amb ordinador, són escassos i poc fiables, deien. Va parlar també el professorat, que en part es lamentava de la seva exigua formació per iniciar l'invent. I dels retards en rebre els aparells o resoldre les connexions.

Algú va tenir l'atreviment, encara, de voler introduir el tema més domèstic de la compra dels ordinadors i del seu manteniment, o dels robatoris que generarà la presència al carrer de milers de petits estudiants amb un ordinador a coll. O de la despesa familiar de la línia d'internet...

Però absolutament res: érem davant les *Noves tecnologies* i qualsevol prejudici hauria implicat estar en contra del futur. El que procedia era somiar

en el nou interès que l'ordinador despertarà en els estudiants i les possibilitats sense límit de què ara gaudiran per aprendre.

El director general responsable, que ens va acompanyar, va sortir molt satisfet del debat. I és lògic. El que més pot agradar a un polític, i no ho critico, és que el deixin esplaïar-se sobre el futur, perquè no hi ha cap perill que ningú el pugui contrastar.

Tothom satisfet, doncs. Però jo vaig quedar esgarriat. Penso que les noves tecnologies, aplicades a la formació, no són altra cosa que una nova eina, sens dubte revolucionària, però una eina. I com

a tal, cal primer de tot posar-la a punt i formar els tècnics qualificats per aplicar-la.

L'educació no es pot permetre ni improvisacions ni produir primeres remeses defectuoses. Perquè les remeses són d'alumnes, de nois i noies que mai no tornaran a tenir la mateixa edat per tornar-ho a provar. I que no podran canviar d'eina com si res. És impensable que

alumnes que han iniciat una nova via, hagin de tornar a la tradicional. I en conseqüència, cal també una previsió econòmica que n'asseguri la continuïtat fins a l'acabament dels estudis.

D'aquestes qüestions no en vam arribar a parlar, al debat, però ahir vaig llegir una notícia que alguna cosa hi deu tenir a veure: deia que la Generalitat ha decidit ajornar, finalment, la incorporació al projecte dels 11.500 alumnes de Primària que havien de començar al gener. Potser algú que mana també s'ha esgarriat, vaig pensar.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

La diaconia de l'humor

Alessandro Pronzato, en el deliciós llibre *La boca se nos llenó de risas*, tracta de l'humor com d'un carisma que cal exercir. Escriu: «No hem de tenir por de parlar de l'humor com a carisma. Qui el posseeix l'ha de posar al servei dels altres. En aquest sentit, és escaient parlar de la *diaconia de l'humor*.»

Carisma significa una gràcia divina, atorgada, per al bé dels altres. Un do que s'ha de projectar més enllà del propi jo. Un do pel bé del próisme. La diaconia és un servei en pro de les altres persones. Totes dues paraules tenen un significat semblant.

Pronzato dóna una dada certíssima: hi ha moltes persones que s'encarreguen de regalar als seus germans únicament «dolors, ferides, amargors, desil·lusions...» Per aquesta raó, pensa que és «urgent restablir l'equilibri. És a dir, que algú s'encarregui de fer oblidar als homes els sofriments que els

ocasionen els seus consemblants». Per això mateix, que «no hi ha cap altre servei més formós (diaconia o carisma) que el de reduir tensions, suavitzar les arestes, allisar les arrugues, desfer els malentesos, predisposar a un somriure, infondre valentia en la lluita de la vida».

L'autor afegeix que «aquesta diaconia de l'humor es converteix en el reflex d'aquell Déu que ha vingut a la terra per compartir la nostra alegria i per donar-nos alegria». Alegria que sempre aporta la revelació divina. L'alegria de la qual tantes vegades va parlar Jesucrist. És un do que s'ha de suplicar a l'Esperit Sant.

El nostre Déu és alegre. L'evangelí és l'alegre notícia. El Senyor, Pare bo i misericordiós, s'alegra quan els pecadors es converteixen. A Déu li agraden les festes amb música i menjar deliciós. Com en la història del fill pròdig.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà

(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Concerts

La mort recent de la meva germana no em permet que la imaginació vagui com vulgui. A aquest fet, també cal afegir-hi la grip corresponent que m'ha atrapat a mi com a tants altres. Com diria aquell: «Vam perdre molt, però vam salvar l'honor i la vida», i, jo hi afegeixo: «També vam salvar la fe», que ja és molt.

Ja amb més assossec, i, com que aquests dies són de vacances obligades al meu entorn perquè no hi ha visites, ni trucades telefòniques, ni compromisos ministerials, només m'ocupa la pregària i la contemplació. Em refereixo a les jornades de final i principi d'any, dies de grans concerts. Necessitava no fugir de la realitat que m'aclaparava i submergir-me en el misteri. La Transcendència sempre és misteri i no seré jo qui ho negui ni em cregui capaç de captar-la. Puc recórrer a una paràbola, subterfugi que me l'apropi. Per a mi ho és la música. No en vaig estudiar mai ni al batxillerat, ni al seminari, per això, com que no n'entenc i no la sé desxifrar, ni interpretar-la, em situo en el terreny que necessito estar.

Sempre he vist el concert retransmès des de Viena. Enguany, per honradesa espiritual, me n'he abstingut. Massa elegància, luxe i malbarament, que no lliguen amb la nostra realitat familiar, més modesta. El vaig enregistrar i ja el veuré un altre dia. La meva sorpresa ha estat gran en comprovar que en moltes altres poblacions també s'han organitzat concerts de gran qualitat. La KTO, l'emissora de l'Església de París, Telepace i SAT200, de l'Església d'Itàlia, en són alguns exemples que no m'han estranyat. Però on em vaig aturar més estona i que es va convertir en contemplació espiritual va ser en el de Magúncia (Mainz). En primer lloc, era a l'aire lliure, en una gran plaça. Amb llocs reservats, però també amb la participació de veïns anònims, des de les voreres i els balcons. Aleshores pensem en aquella festa que s'organitzarà per als convidats a una boda, per a tots, bons i dolents, al final dels temps.

El piano i la major part de la corda eren en mans femenines, vestides amb elegància, però sense elitisme distanciant. El vent i el metall, a parts iguals. Hi havia artistes coneguts de la gent. El programa va ser molt variat. Selecte, però no en excés. Hi vaig sentir des de música de Mozart fins a llatinoamericana. Sentir cantar una melodia que podia ser dels Quilapayún, en alemany i, amb l'entusiasme evident, melodies tiroleeses, era una delícia. Jo deia al Senyor: «Si fossis al meu costat, segur que em diries: "El meu Regne, al qual tu i els teus esteu convidats, sembla una festa. I em bressolava a les seves mans, com un nen a la falda de la mare"» (Salm 131).

No he assistit mai a un concert d'aquesta categoria i no ho enyoro. La meva condició de fotògraf, em permet admirar la tasca encertada dels càmeres i de qui a l'estudi selecciona els talls que surten per antena. Estava molt sorprès. La càmera es va fixar en petits instruments que si hagués estat a la plaça no hauria pogut distingir. Perquè m'entengueu: el triangle, el xilòfon, algun cascavell. Sonaven suaument. Si no fos per l'objectiu que l'enquadrava no me n'hauria adonat. El compositor, però, ho havia tingut en compte. Ningú no ignora ni els violins, ni els fagots, ni les trompes, amb tot, el concert també era el resultat d'aquests petits detalls. Aleshores vaig pensar en mi. Em vaig identificar amb aquells instruments humils. Per al Regne del Cel jo era com un d'ells, no podia fallar. Quan me'n vaig adonar, vaig agrair al Senyor haver estat triat i deixant-me endur, submergit en la composició, d'alguna manera em vaig sentir al Cel.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viui70@yahoo.es

Famílies que no han conegut la «normalitat»

Per la finestra que dona als patis interiors de l'edifici on visc sento una conversa que no puc reproduir perquè no estaria bé posar en lletres d'impresament un seguit de paraules... Però jo endevino, darrere l'aparent manca d'educació, un dolor que toca les arrels de la persona humana. Aquella dona maleeix el Nadal, l'Any Nou, els Reis i totes aquestes festes que acabem de passar. Per a ella només són un signe de la riquesa i del benestar familiar dels quals no pot gaudir des de fa temps, o més ben dit, dels quals no ha gaudit mai. Per les seves paraules dedueixo la situació en què es troba.

Fa anys vaig llegir i comentar amb els meus alumnes de l'antic COU una obra de teatre de Buero Vallejo, *El tragaluz*, que no he pogut oblidar. Tracta d'una família amb una història que amaga davant la gent. La família viu en uns baixos des d'on un dels seus membres acostuma a sentir fragments de converses que ell tracta d'enllaçar amb les vides d'aquells que passen per davant de la llum. Històries de famílies que amaguen el seu drama i que intenten conviure amb el present de la millor manera possible.

Ara, des de la meua habitació, sentint aquella conversa expressada amb crits i renecs, vaig comprendre que es tractava d'una d'aquelles vides que sovint passen pel nostre costat i ens remouen per dins. Pel to de la dona, per les seves llàgrimes a aquelles hores de la nit i per les paraules de l'home, vaig deduir una tragèdia familiar que enllaça la pobresa amb la manca de formació i, fins i tot, d'estructura personal. Aquella estructura que una educació adient en el si d'una família normalitzada marca la persona per a la resta de la seva vida. Precisament el dia abans vaig contemplar per televisió aquella multitud que, a Madrid, es va congrega per defensar un model «cristià» de família. I realment el tipus de família al qual feien referència, tant el president de la Conferència Episcopal Espanyola com la immensa majoria de gent que amb la seva presència manifestaven el mateix, no deixa de ser un model ple de sentit i, fins i tot, de felicitat humana. Era el tipus de persones que es trobaven allà els que la constitueixen.

Però, què ho fa que aquest tipus de família feliç no es dona amb gaire freqüència en el món de la pobresa i la marginació? Curiosament se celebrava el dia de la Sagrada Família, la de Josep, Maria i Jesús, el model més adient de llar feliç, però en la seva pobresa.

I és des d'aquesta perspectiva que les paraules del portaveu de la CEE em van fer pensar: «"Hi ha milers de famílies que viuen en el goig, l'alegria i la normalitat", i és en aquest si on s'aprèn el "valor fonamental de la humanitat".» M'agradaria que alguna d'aquestes manifestacions massives tinguessin per finalitat la defensa d'unes famílies que també voldrien viure aquest goig i aquesta alegria en la «normalitat» que no han conegut mai...

Zoom

Eduard Brufau

Agustí Codinach

Després de més de 400 anys, el Cant de la Sibila va tornar a ressonar a la catedral de Barcelona. La commovedora peça va ser interpretada just abans de la Missa del Gall pel cor Francesc Valls de la mateixa seu i la soprano Eulàlia Fantova en el paper de Sibila. La interpretació, de gran qualitat, va deixar embadalits els assistents, que omplien de gom a gom les naus del temple. Acabada la peça es va donar pas a la Missa del Gall, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Matrimonis catòlics: una dada esbiaixada

«El 2008, s'han enregistrat 8.824 matrimonis catòlics (el 29,9%)», segons sosté l'informe de l'Institut d'Estadística de la Generalitat de Catalunya sobre «La nupcialitat a Catalunya l'any 2008». Hi afegeix: «L'anàlisi del tipus de celebració dels matrimonis de persones de diferent sexe mostra que les celebracions catòliques se segueixen reduint.» Aquest informe, llegit acríticament, ha proporcionat titulars a la premsa que han esbiaixat la realitat de les dades i han suposat una autèntica manipulació de l'opinió pública. En què em fonamento per dir que la interpretació de les dades està esbiaixada? Primer. El matrimoni cristià, com a tal, només admet ser celebrat en primeres núpcies per part dels dos contraents, llevat dels casos de nul·litat o de viduitat. Se n'exclouen les persones divorciades. D'acord amb això, afirmar que només el 29,9% de la nupcialitat a Catalunya correspon al matrimoni catòlic no s'ajusta a la realitat. Si el 25,1% del total correspon a matrimonis en segones (o subsegüents) núpcies per a almenys un dels cònjuges, cal dir que dels 30.400 matrimonis són 22.770 els que en van celebrar en primeres núpcies. En aquest cas, els matrimonis catòlics representen un percentatge màxim del 38,75% del total (molt superior al 29,9% esmentant abans). Ignorem quants d'aquests 7.630 matrimonis en segones núpcies podrien reunir els requisits bàsics per ser celebrats com a unions catòliques. Una segona dada que afecta el percentatge fa referència al matrimoni entre persones del mateix sexe, que han estat 895, el 2,9% del total, 596 dels quals han estat d'homes i 299 de dones. Cap d'aquestes unions entra dins dels matrimonis anomenats catòlics. Si a les primeres núpcies, 22.770, restem les 895 unions homosexuals, només 21.875 bodes poden ser hipotètiques bodes catòliques. Sobre aquest total, aleshores el percentatge de matrimonis catòlics pujaria al 40,34% del total, ben lluny dels 29,9% inicial. Una aportació més sobre dades comparatives. S'incrementen els matrimonis del mateix sexe en un 13,97% respecte de l'any anterior, però experimenten un descens del 21,45% respecte de fa dos anys, primer en computar-se aquest tipus d'unió. Aquesta conclusió no apareix a l'informe.

La tendència d'aquests darrers anys ha presentat una doble línia: a) desprestigi la institució familiar, considerada com una fórmula conservadora, que cal superar amb actituds i plantejaments pretesament progressistes; i b) magnificar la pèrdua d'influència de l'Església en el conjunt de la societat mitjançant la (falsa) polarització entre la fe i la raó segons la qual actuar per fe implica adoptar una postura poc evolucionada i, en canvi, fer-ho per raó representa el cim del desenvolupament humà. Paradoxalment, s'ha volgut institucionalitzar la unió entre persones del mateix sexe a través de la fórmula matrimonial. En aquest cas, la institució es considera com una opció progressista; mentre el matrimoni entre persones de diferent sexe reflecteix una mentalitat conservadora.

En el marc d'aquesta filosofia, les polítiques a Espanya no han ajudat de manera significativa les famílies. S'ha accentuat la importància d'opcions minoritàries, respectables però que cal reduir en les seves autèntiques dimensions. La ideologia pesa molt i no és estrany que la realitat es presenti, com en el cas que acabo d'analitzar, de manera fragmentària i esbiaixada. Els catòlics, a vegades, som ingènuament els primers a creure-ho. Davant les informacions, cal reflexió i anàlisi crítica.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

El primer anunci

Acabem de passar les festes de Nadal, amb la diada de Reis. ¿Hi ha succeït realment alguna cosa? No em refereixo a notícies de prop o de lluny, ni a les trobades de família, o a les representacions tradicionals, ni molt menys al consum que aquests dies es dispara.

He viscut aquest Nadal, místic i popular, sota l'impacte d'una conversa que durant l'Advent els monjos i alguns hostes —o acollits a casa— vam tenir amb un mossèn (fàcil d'identificar) sobre «el primer anunci». No es tracta pas de la publicitat de cap producte comercial, sinó del primer anunci de Jesucrist a aquells que el desconeixen (o que fa temps que ja no el coneixen). Anunci o pregó de màxim interès, i general. ¿No és veritat que fins potser força cristians han viscut aquestes festes

només amb la missa del gall i prou —com cada any—, o de manera massa superficial? La memòria del naixement de Jesús, ¿entra prou endins del cor com per a sotraguejar-lo i aconseguir embadalir-lo? ¿De debò resulta una bona nova: actual, i amb vigor evangèlic?

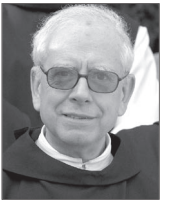
En una societat fins fa poc impregnada de referències cristianes, ¿pot sobtar, pot venir de nou, l'anunci de Jesús? Home, el que sí que pot sorprendre és que algú te'n parli com havent fet un descobriment, com d'una experiència important per a ell, i que val la pena que tu sàpigues, comprovis i també frueixis.

El Nadal, per naturalesa, és el primer anunci d'un Jesús salvador —morirà i ressuscitarà per nosaltres!—, que commou la humanitat de part de

Déu. ¿Encara hi ha esperança —algú es preguntarà— que els anhels i els problemes que en aquesta terra la vida ens ofereix arribin enlloc o tinguin relació amb el Cel? Això es pot respondre de tu a tu, personalment, i ens incumbeix a tots i a totes de fer-ho.

Però, ¿què són aquests missatgers que de cop organitzen un espectacle, de nit i al ras, per a una colla de marginats que ells mateixos han anat a trobar? Comunicadors de primera, no escatimen efectes de llum i de so, ni cants i alegria. Un extraordinari gospel de pau! Un primer anunci amb grapa i —pel que es veu— eficaç: «Arribem-nos a Betlem...!» També, doncs, cal proclamar-ho així, llançats i sense manies. Perquè molts descobreixin Jesucrist.

Jaume Gabarró
Monjo de Solius

La sal de la terra

Burca per seguretat, drets humans per convicció

L'Afganistan és un infern en què la societat civil viu encadenada pel fonamentalisme, la corrupció i la tragèdia de més de 30 anys de guerra. Els drets humans són violats sistemàticament, sobretot els de la població femenina. Nenes que pateixen violacions i abusos sexuals i dones que són apallissades, violades, cremades o assassinades pels que es creuen ser els «seus amos». El terror provoca depressió i milers de dones s'han suïcidat.

Fa uns dies va venir a Barcelona Selay Ghaffar, una afganesa de 26 anys, directora de Hawca, una ONG que ajuda els infants i les dones víctimes de la violència extrema a l'Afganistan. Selay diu que les famílies tenen por que les nenes surtin de casa per anar a l'escola, perquè s'han donat molts casos en què les han segrestat, enverinat, violat o cremat amb àcid. No hi ha justícia per les víctimes. Què es pot esperar del govern de Hamid Karzai que, a més de la Llei d'Amnistia que dóna impunitat als culpables dels crims, ha aprovat una llei que condemna

les dones xiïtes a ser esclaves dels marits?

Mentre Selay m'explicava que a l'Afganistan la situació de les dones i les nenes cada cop és pitjor, escenifico mentalment les imatges d'aquesta jove amagada sota el burca caminant pels carrers de Kabul i arriscant diàriament la vida per una causa justa. Diu que té por d'anar pel carrer i que porta el burca per qüestions de seguretat.

L'operació Llibertat Duradora, comandada pels EUA, i la Força Internacional d'Assistència per la Seguretat de l'OTAN (en aquesta última hi participa Espanya) ens han estat venudes com unes missions humanitàries i legals. Quin disbarat! Quantes escoles i hospitals s'han construït en aquests vuit anys d'ocupació militar? Què s'ha fet per evitar l'alt índex de mortalitat materna i infantil, per l'apoderament de les dones i la protecció de la quitxalla? I pels centenars de milers de desplaçats, les vídues i les famílies que viuen en la misèria? La brutalitat de la guerra feteja la població civil en forma d'atemptats,

morts i un territori cada cop més controlat pels talibans, en un país on els senyors de la guerra, alguns al poder, controlen la producció mundial d'opi. Per acabar-ho d'adobar Espanya aquest any tindrà més de 1.500 militars a l'Afganistan, on entrenarà i formarà policies i militars. Missió humanitària?

Barack Obama va rebre el premi Nobel de la Pau i va justificar la guerra. Que li retirin el guardó i li donin a Selay Ghaffar, una dona que ha mamat la injustícia des del bressol i que fa una tasca humanitària. Als tres mesos d'edat, quan la seva família va fugir del país, es va convertir en una refugiada de guerra. Als 12 anys era una activista pels drets humans. Va tornar a l'Afganistan, on amb altres activistes obre residències per a les dones, els facilita assistència mèdica, les amaga dels ulls dels seus botxins, crea escoles per als seus fills i filles i les ajuda a recuperar-se del mal tràngol de la violència. És admirable que una jove pacifista tingui més força humanitària que tots els exèrcits que operen a l'Afganistan.

Montserrat Esteve
Periodista

Mirada al món

Somnis i realitats

La història humana prossegueix el seu viatge ferm i inalterable. Els dies volen, els mesos corren, els anys passen. Un 2009 que arriba a la seva meta i dóna pas a un nou any. Tot en l'espai infinit i en el temps inexorable. Passos fermes, esforços agosarats i rodatge continu del pelegrinatge humà. La vida i la mort s'entrellacen, s'obren camí, es troben sense aturador en el dinamisme material i espiritual de l'esdevenir de la humanitat. Aquesta força vital, transcendent i invisible, que porta la creació en les seves venes mil·lenàries, arriba als indrets més remots que la ment humana no ha pogut mai imaginar, somiar ni explorar. En l'interior del seu esperit i en l'univers que l'envolta. Tot es desenvolupa, es mou i progressa. Tot evoluciona, creix i es perfecciona en el quefer humà. Entre alegria i dolor, frustració i èxits, somnis i realitats.

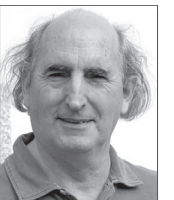
En acabar un any mirem instintivament el trajecte que hem recorregut i la senda que hem traçat. Ens adonem que aquest joc rutinari de llums i ombres mai no ha abandonat la nostra ruta. El vocabulari

l'hem après de memòria: crisi, atur, guerres, conflictes, violència, fam, misèria, pobresa, malaltia, segrestos, terrorisme, odi, persecucions, avortaments, drets humans trepitjats, tortures, assassinats, empresonaments, patiment, dolor, por, opressió, angouxa, incertesa. Cadascuna d'aquestes veus, i moltes altres, necessitarien un capítol a banda i serien objecte d'un llarg tractat. Perquè han estat una realitat dura, cruel i sagnant del 2009.

Seria del tot injust i estèril, però, quedar-se només amb l'angouxa d'aquesta visió negativa, desesperançadora i brutal. L'empenta de la vida també s'ha manifestat en cada racó de la terra. Perquè l'amor és la font que anima, rejuveneix i irradia en cada ésser humà. A les llars, a les famílies, en la unió dels esposos. Al carrer, a l'escola, en l'esport. En el tràfec de la plaça pública i en el vaivé del trasbals diari. En les paraules, en l'estudi, en l'aprenentatge. En la ciència, en la tecnologia, en la medicina. En la música i en les arts. En l'escolta i en el plor, en l'abraçada i en el

silenci. En els casaments, els naixements, els enterraments. En els encontres i en els comiats. En el respecte als ancians, en la cura dels malalts, en l'acollida dels desemparats. En el treball i en el son, en l'oci i en l'ocupació. En l'harmonia dels pobles i en el concert de les nacions. En els missioners i en els voluntaris. En els que lliuren la vida a Déu per donar-la als altres. En els esforços pels pobres, pels abandonats, pels famolencs. En la tasca a les presons, a les barriades, als hospitals. En els qui lluiten per la justícia, per la llibertat, per la pau. En la pregària, en la meditació i en la recerca incessant de l'Infinit. El bé i el mal s'han trobat diàriament al llarg del 2009. S'han vist les cares i s'han enfrontat en cada ésser humà, en cada comunitat, en cada nació. Com el blat i el jull al mateix camp. Però una cosa és certa: cap repte no ofegarà l'esperança, moltes vegades desdibuixada, que està arrelada en el solc de l'ànima humana. Tornem a caminar, a moure'ns en l'espai i el temps d'un any nou. Bon 2010.

Justo Lacunza Balda
Pare blanc, arabista-islamòleg,
des de Madrid

Paraula i vida

El doctor Samsó, màrtir de Crist

Davant la beatificació, el proper 23 de gener, del que fou rector de Santa Maria de Mataró, em sembla necessari recordar alguns aspectes de l'exemplaritat cristiana d'aquest sacerdot nostre. A més de les biografies ja publicades anteriorment en ocasió de la propera beatificació, el mataroní Ramon Reixach i Puig ha publicat una nova biografia actualitzada que situa amb gran documentació el doctor Samsó en el context de la vida i les tensions que es vivien a la capital del Maresme. Un dels seus capítols es titula «Un catequista enmig d'una època de política convulsa».

«El Dr. Samsó —escriu aquest biògraf— no va participar mai en cap acte polític, tampoc es va significar ni definir explícitament per cap partit o, almenys, no va exterioritzar les seves idees en aquest àmbit.» La seva immolació ens apareix, així, com la d'un *bon pastor* del poble de Déu que tenia encomanat. Esmentaré alguns fets que ens el presenten com a testimoni i com a màrtir de Jesucrist. El matí del 6 d'octubre de 1934, un grup d'homes armats va entrar a la rectoria de Santa Maria. Amençant el rector, el van obligar a anar a la nau central de la basílica i apilar cadires i van manar-li que les encengués. El doctor Samsó s'hi va negar,

tot i les amenaces. Aquells homes van incendiar un altar i alguns objectes de culte, però quan van arribar alguns feligresos el foc va poder ser apagat. El doctor Samsó va perdonar aquells homes i no va voler revelar la seva identitat quan va ser convidat a fer-ho per l'autoritat judicial, precisament a causa de la seva condició de sacerdot.

Des dels fets de 1934 i fins als de 1936 trobem en la vida de Samsó la previsió i també el desig del martiri. El dia 19 de juliol de 1936, a les tres de la matinada, uns policies van escorcollar la rectoria de Santa Maria amb l'excusa de buscar-hi armes. El rector Samsó els va dir que ho podien prou fer, ja que ell sempre havia defensat l'Església amb tots els mitjans, però mai amb les armes, ja que Jesucrist va defensar la seva Església morint i no matant. En una ocasió, va dir a la seva mare: «Demano a Nostre Senyor que si m'ha destinat al martiri em doni forces per fer-hi front».

Detingut la matinada del 30 de juliol de 1936, quan van demanar-li que s'identifiqués, els va dir: «Sóc jo a qui busqueu». Conduït per homes armats, va ser portat a la presó de Mataró. Allí hi va romandre un mes. El primer de setembre, a les onze del matí, els guardes el van cridar. Ell es va

acomiar dels seus companys de presó amb el seu «Déu sobre tot» i, amb les mans lligades, va ser traslladat al cementiri de Mataró.

En arribar allí, va demanar als seus executors que respectessin la seva mare i la seva germana. Li van respondre que no els passaria res. Ell els va dir que els perdonava com Jesús ho havia fet als qui el van clavar a la creu. Quan van intentar tapar-li els ulls, va dir amb serenitat. «Jo no sóc un criminal, vull morir de cara a Mataró i a les Santes que tant he estimat». Va intentar abraçar els membres de l'escamot d'execució, cosa que va fer amb alguns, però algun s'hi va negar. Un dels del piquet el va fer callar amb un «prou, que encara ens convenciria».

Samsó va posar els braços en creu i va dir. «Ja podeu disparar». Un cop a terra, va rebre el tret de gràcia. Només amb una gran emoció i respecte ens podem acostar a aquest màrtir de Crist. I, en ocasió de la beatificació, cal que ens hi acostem mirant de tenir l'esperit de perdó i de reconciliació que ell testimonià durant tota la seva vida i, especialment, en el moment de morir. Que ell, des del cel, ens ajudi a viure-ho, ara i aquí, a fi que aquella tragèdia entre germans no es torni a produir.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

A la recerca de la unitat perduda

Aquest any és inevitable relacionar la tradicional celebració al gener de l'Octavari per la Unitat dels Cristians amb les notícies sobre l'acolliment prestat per l'Església catòlica a sectors crítics de l'Església anglicana. Un observador superficial dels esdeveniments podria preguntar: ¿Aquest és el tipus d'unitat dels cristians que vol l'Església catòlica, el que en termes d'economia podria anomenar-se una absorció?

De seguida intentaré explicar-vos què volem dir quan parlem de la unitat dels cristians, però abans em permetré respondre a la hipotètica qüestió anterior assenyalant que aquí no s'ha produït una espècie d'absorció doctrinal, ni una conquesta de voluntats, sinó una obertura de les portes de l'Església catòlica a persones que lliurement, per motius de consciència, hi trucaven. Prova del caràcter amistós que ha tingut la decisió de Benet XVI de promoure uns «ordinariats personals» que acullin aquests conversos anglicans és la cordial entrevista posterior al Vaticà de l'arquebisbe de

Canterbury —màxima autoritat anglicana— amb el Papa. La doctrina ecumènica, un dels grans fruits del Concili Vaticà II, ensenya que l'Església instituïda per Crist sobre el fonament de Pere i els Apòstols, ha de ser una, i que, com ho repetia Joan XXIII, «el que ens uneix és molt més gran que no pas el que ens separa».

Qualsevol analista de la història reconeix que les dificultats per recuperar la unitat perduda després del primer mil·lenni obeeixen a raons històriques i sociològiques tant o més que no pas les doctrinals. Aquesta és una afirmació de Joan Pau II especialment clara pel que fa a l'Església ortodoxa.

A Tarragona, les relacions amb ministres i fidels d'aquesta Església, implantada sobretot en l'Est d'Europa, són excel·lents. I amb les Esglésies derivades de la Reforma hi ha també un respecte que cada dia ha de fructificar en un major acostament i col·laboració. Com arribarem a això? A través del cor de Crist i del manament suprem de la caritat, un amor que ha de començar a l'interior

de l'Església catòlica mateixa. ¿És concebible que treballem per l'ecumenisme sense esforçar-nos abans per a comprendre i estimar les diferents sensibilitats i carismes que coexisteixen en el si de les nostres comunitats? El nostre primer objectiu ha de ser la pròpia conversió i estimar amb obres i de debò.

El cardenal vietnamita Nguyen van Thuan observava: «Quan s'entra en un convent, en un centre diocesà o a les nostres oficines (ell treballava a la cúria quan va escriure això), no sempre es troba aquest art que fa el cristianisme bonic i atractiu. Es troben, per contra, cares tristes i avorrides a causa de la rutina de cada dia. No dependrà també d'això la nostra manca de vocacions i l'escassa incidència del nostre testimoniatge?»

La unitat de l'Església és un gran objectiu per a tots, només assolible amb la pregària i amb una actitud d'obertura als altres, per allunyats que semblin, començant pels més propers.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Cartes del lector

L'Església i els partits polítics

Els catòlics, en el moment d'elegir una militància en un partit polític, la col·laboració o simplement en el moment d'exercir el nostre dret—jo afegiria obligació— de votar, hem de tenir molt present el programa i l'ideari del partit que escollim.

Hem de tenir molt present la interpretació que fa aquest partit dels problemes morals, si s'ajusten o no a la moral que defensa i predica l'Església catòlica; com interpreta els problemes socials que té plantejats avui dia la nostra societat, tant al nostre país com a Espanya en general. També és molt important la interpretació que fa el partit escollit de la configuració de l'Estat espanyol.

No és acceptable que un catòlic, en el moment d'emetre el vot, es trobi amb el problema que el seu partit té una interpretació de la qüestió plantejada que es contradiu amb la doctrina de l'Església i, aleshores se li plantegen problemes de consciència.

Pot ser que en el ventall de partits no hi trobem el que, d'una forma total, s'identifiqui amb el pensament de l'Església catòlica, però sí que, ben mirats, estudiats i analitzats, podem trobar —especialment a Catalunya, on el ventall és més ampli— un partit que s'apropi molt a la nostra manera de pensar i d'entendre la moral, els problemes socials i la formació de l'Estat espanyol.

Una vegada feta la tria és el moment de militar-hi o, si més no, de concedir-li el nostre vot en les eleccions que es convoquin, tant a nivell estatal, com nacional o local. Un vot que, en consciència, jo diria que no es només voluntari sinó que ha de ser obligatori, ja que així ajudarem a assolir el nostre ideal i la forma en què desitgem que sigui governat l'estat, la nació o el municipi.

VICENÇ ALBALAT i BONAFONT
Barcelona

Invertir en la infància

Les nacions amb la renda més alta han d'invertir més en la infantesa. Ho explica la diferència entre els 16.500 euros que inverteix Mèxic i els 143.000 euros de Noruega, darrer i primer segons un estudi de l'OCDE.

Hi ha diferències en l'edat infantil: Suïssa i Corea destinen poc a la infància, tot al contrari que Hongria, Finlàndia o Eslovàquia. Cal destacar que, segons aquest informe, només un 27% dels alumnes asseguren que estan contents a l'institut.

Els nois i les noies menys esportistes són els irlandesos, els eslovacs i els nord-americans. Els fumadors primerencs predominen a Àustria, Txèquia, Finlàndia i Hongria; en canvi, els joves del Canadà, Suècia i els Estats Units són els que fumen menys. D'altra banda, un de cada tres adolescents de 15 anys afirma que s'ha emborratxat més de dues

Una etapa nova per al setmanari

Com a subscriptora, veig que, d'una manera discreta i elegant *Catalunya Cristiana* va trobant un estil diferent i més actual. Els articles són més interessants i amplis, més del moment, per llegir-los tothom. Els títols tenen més «ganxo» i atrauen la lectura. Les entrevistes s'han obert més; s'hi entrevisten persones de fora si aquestes són les més representatives sobre el tema o la matèria que es tracta.

«El sant de la setmana» inclou beats i sants més actuals o bé de l'Església oriental, s'obre un ventall. La maquetació sembla que també té un estil més obert. La majoria de col·laboradors són els mateixos, però creiem que encaren la nova etapa amb alegria i esperança, amb un esperit més universal. Quan fulleges *Catalunya Cristiana*, ja t'adones que l'has de llegir.

CARMEN SOBREVILA MASVIDAL
Barcelona

vegades; Dinamarca, Finlàndia i el Regne Unit exhibeixen els índexs més elevats d'embriaguesa.

Així mateix, Nova Zelanda i Finlàndia lideren la xifra de suïcidis entre adolescents. La taxa d'embarassos i naixements entre les joves és alta a Mèxic, Turquia i els Estats Units. Viure només amb el pare o amb la mare comporta pitjors resultats en les conductes de risc. Als Estats Units només un 57% dels infants viu amb els seus dos pares, una mitjana que arriba fins al 85% als països del sud d'Europa.

L'informe conclou amb alguns suggeriments: concentrar la inversió en la infància primerenca, invertir més en els infants que presenten alt risc de pobresa infantil, seleccionar els professors per als alumnes de més risc, dilatar la jornada escolar i augmentar l'accés a l'educació extraescolar.

CLEMENTE FERRER
Madrid

Van calcular malament o...

El Ministeri de Sanitat va invertir 270 milions d'euros per comprar 37 milions de dosis de vacunes de la grip A. Ara resulta que només se n'han fet servir uns 3 milions. Un altre fracàs d'aquest govern que ens toca patir. Què dirà ara la ministra de Sanitat? Ah! Que val més prevenir... Que els diners no són de ningú? Què pensaran els més de quatre milions d'aturats? I les famílies que no tenen feina? Mentrestant, les indústries farmacèutiques han fet l'agost.

NIEVES JIMÉNEZ
Madrid

Una altra víctima de la violència

Recentment ens han informat de la mort d'una dona lituana de 24 anys, morta per asfíxia, a Coín (Màlaga). Segons els primers indicis, l'home amb qui vivia, també de la mateixa nacionalitat, de 27 anys, va aparèixer penjat a l'interior d'un edifici de Màlaga.

En una societat en la qual no s'aprofundeix en els valors socials i

humans, en la qual les dones pateixen la discriminació en molts àmbits, amb xarxes de pornografia infantil i pederàstia, divorci a la carta, avortament voluntari en qualsevol moment de la vida del *nasciturus* i crítiques negatives greus a les persones i les institucions que defensen la vida de qualsevol ésser humà només podem esperar una xacra de violència com la que patim.

Després, si mirem les estadístiques podrem observar que hi ha deu vegades més morts de dones a mans de la seva parella de fet que en les relacions conjugals.

Com ens diu Benet XVI, aquesta no és només una crisi econòmica sinó moral i espiritual. Quan una societat és capaç de substituir els vells valors religiosos que actuaven com a mur de contenció moral de la violència per aquesta «ètica laica», de la qual parla tanta gent i que ningú no acaba de concretar, destruïm els valors de la persona.

El nostre govern està immers en una crisi de la qual no podrem sortir mentre no sigui capaç d'afrontar la «crisi», però, primer de «valors».

RITA VILLENA
Màlaga

La família, element essencial de la societat

Sovint, el Sant Pare encoratja els fidels a pregar perquè les famílies siguin llum viva de fe, d'esperança i de caritat. En una de les seves darreres al·locucions, va assenyalar que «us convido a encomanar ferventment en la vostra pregària totes les famílies, en particular les més necessitades». Aquesta pregària, va dir el Papa, ha d'encoratjar perquè els membres de les famílies, «amb l'ajuda de la gràcia divina, consolidin la seva unió en l'amor i la comprensió mútua, sense deixar-se vèncer per les dificultats de la vida, sinó sent en tot moment llum viva de fe, d'esperança i de caritat».

Com ja va dir el Sant Pare en una altra ocasió, la família és l'element essencial de la nostra societat, el cor de tota cultura i nació.

VALENTÍN ABELENDIA CARRILLO
Salt

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Amor a Déu i al proïsme

Podem estimar Déu i no estimar el proïsme? Voldria proposar-li un cas: es tracta d'una persona que forma part d'un grup religiós i diu que estima molt Déu, però resulta que la seva filla ha sortit d'aquest grup i ara la seva mare no li parla, la qual cosa fa patir molt la jove...

Ja m'imagino de quin grup em parla vostè, un grup que, per cert, es caracteritza pel seu caràcter sectari i les seves tècniques de manipulació psicològica. Com a cristià, em sembla totalment incompatible voler estimar Déu i negar una cosa tan elemental com la paraula i la salutació a una persona. Fer-ho a una filla és propi d'una mare degenerada. El respecte a la persona i les conviccions que pren a consciència és un dret humà fonamental que ha de ser observat per tothom. La fe, per la seva mateixa naturalesa, no es pot imposar mai, ja que deixaria de ser fe. Aquesta mare ha d'acceptar que la seva filla no creu el que ella creu, malgrat que estigui convençuda que és la veritat absoluta. I això val per a tothom. El mateix Evangelí de Jesucrist s'anuncia i es proposa, mai no s'imposa. I, dins d'una visió cristiana o almenys bíblica no s'ha de contraposar mai amor a Déu i amor al proïsme. És cert que l'amor a Déu és prioritari, però no es pot donar sense l'amor al proïsme, almenys per a un cristià. L'amor efectiu a Déu no és un sentiment estèril o buit, sinó que consisteix en la realització de la seva voluntat. No tothom que diu «Senyor» entrarà al Regne del Cel, sinó qui fa la voluntat del Pare. I la voluntat de Déu, clarament expressada pel seu Fill Jesucrist, és que estimem el proïsme, encara més, que ens estimem amb el seu mateix amor i a exemple del seu amor. I això demostra que menteix qui diu que estima Déu i no estima el proïsme. Sant Joan també ho deixa ben clar: «Menteix qui diu que estima Déu a qui no veu i avorxeix el germà a qui veu.» Evidentment, estimar el proïsme no significa estimar els errors i pecats del proïsme. És la voluntat sincera i constant de fer el bé al proïsme, i ajudar en tota necessitat i cooperar amb Déu en el bé més gran per a una persona que és la seva salvació. Lamento la situació d'aquesta jove, però encara lamento més l'obstinació de la mare. Preguem per ella perquè es deixi il·luminar pel Senyor, ja que, com diu Jesús, alguns «dimonis» només s'expulsen amb la pregària i el dejuni.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Calendari de la setmana

Comentari de la Paraula

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II)TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 2)

GENER

17. DIUMENGE

II de durant l'any (F), Verd. Lectures: Isaïes 62,1-5 / Salm 95 / 1 Corintis 12,4-11 / Joan 2,1-11
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Antoni el Gran, ab.; Santes, Leonil·la, mr.; Rosalina de Vilanova, rel.
18. DILLUNS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 15,16-23 / Salm 49 / Marc 2,18-22. Urgell: *Sant Jaume Hilari Barbal* (MLI), Vermell.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Volusià, b.; Santes, Prisca, mr.; Margarida d'Hongria, rel.
19. DIMARTS

Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 16,1-13 / Salm 88 / Marc 2,23-28
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Canut, rei; Màrius, Marta, Audifaç i Àbac, mr.
20. DIMECRES

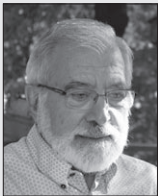
Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 17,32-33.37.40-51 / Salm 143 / Marc 3,1-6. Si es vol: *Sant Fabià* (MLI), Vermell; *Sant Sebastià* (MLI), Vermell.
21. DIJOUS

Sants, Fructuós, Auguri i Eulogi (F), Vermell. Lectures: Hebreus 10,32-36 / Salm 33 / Joan 17,11b-19
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, beata Josepa-Maria de Santa Agnès, rel.
22. DIVENDRES

Fèria, Verd. Lectures: 1 Samuel 24,3-21 / Salm 56 / Marc 3,13-19. Si es vol: *Santa Agnès* (MLI), Vermell; *Sant Vicenç* (MLI), Vermell.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anastasi, mr.; Gaudenci, b.; Santes, Laura Vicuña, rel.
23. DISSABTE

Sant Ildefons (MO), Blanc. Lectures: 2 Samuel 1,1-4.11-12.19.23-27 / Salm 79 / Marc 3,20-21. Tortosa: *Sant Francesc Gil de Frederic* (MLI), Vermell.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agatàngel, mr.; Climent, b. i mr.; Santes, Emerenciana, vg. i mr.

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblista

L'aigua convertida en vi a les mans dels servidors

Commemorem aquest diumenge les noces de Canà (Jn 2,1-11). Atès que el còdex Beza té aquí una gran llacuna, començaré un mot molt singular que es presenta dues vegades en aquesta escena, però que a primera vista no s'hi escau. Es tracta d'un terme que se sol traduir per «treure» (aigua de les gerres), però que, segons el sentit original, s'hauria de traduir per «pouar» (aigua d'un pou). En l'escena no es menciona cap «pou», però sí «sis gerres de pedra» destinades a les pràctiques de purificació dels jueus i que havien quedat buides després de les ablucions rituals. Resulta que durant el convit «mancà el vi» i la mare de Jesús li ho féu avinent. Jesús mana primerament als servidors que omplin les gerres d'aigua. Un cop les hagueren omplert fins dalt, els ordena: «Poeu-ne ara i porteu-ne al cap del banquet». Des del punt de vista de Jesús, les gerres són com pous l'aigua dels quals, en ser «pouada» pels servidors, s'ha convertit en vi: «Quan el cap del banquet tastà l'aigua convertida en vi sense saber d'on venia (els servidors sí que ho sabien, els qui havien pouat l'aigua), cridà el nuvi...» Amb aquest verb Joan evoca l'escena en què l'administrador d'Abraham escollí la futura esposa d'Isaac precisament quan Rebeca, entre les noies que havien anat a «pouar aigua», baixà la gerra de l'espatlla, li donà beure i «pouà aigua» també per als seus camells, acomplint així el senyal convigut per identificar-la (Gènesi 24). Jesús verifica la Promesa que Déu havia fet a Abraham donant el primer senyal de ser ell el Messies d'Israel que havia de canviar la relació de Déu amb el seu poble, d'una celebració ritual en una gran festa de noces.

Lectures bíbliques

Diumenge II de durant l'any

Lectura primeraIs 62,1-5

El teu Déu estarà content de tenir-te,
com el nuvi està content de tenir la núvia

Lectura del llibre d'Isaïes:

Per amor de Sió no vull callar, no vull reposar per Jerusalem fins que aparegui com un raig de llum el seu bé, i la seva salvació com una torxa encesa. Els altres pobles veuran el teu bé, tots els reis veuran la teva glòria i et donaran un nom nou que els llavis del Senyor designaran. Seràs una corona magnífica a les mans del Senyor, i una diadema reial a les mans del teu Déu. No et podran dir més «L'Abandonada», no podran dir «La Desolada» a la teva terra: a tu et diran «Jo-me-l'estimo», i a la teva terra, «Té-marit», perquè el Senyor t'estimarà, i tindrà marit la teva terra. El qui t'haurà reconstruït et prendrà per esposa com un jove esposa una donzella; el teu Déu estarà content de tenir-te com el nuvi està content de tenir la núvia.

Salm responsorial95

Canteu al Senyor un càntic nou,
canteu al Senyor, arreu de la terra;
canteu al Senyor, beneïu el seu nom.

R. Conteua tots els pobles els prodigis del Senyor.

Anuncieu de dia en dia que ens ha salvat;
conteu a les nacions la seva glòria,
conteu a tots els pobles els seus prodigis. R.

Doneu al Senyor, famílies dels pobles,
doneu al Senyor honor i majestat,
tributeu al Senyor l'honor del seu nom. R.

Adoreu el Senyor, s'apareix la seva santedat.

Que tremoli davant d'ell tota la terra.
Digueu a tots els pobles: «El Senyor és rei!»
Sentència amb raó les causes dels pobles. R.

Lectura segona1Co 12,5-11

L'únic Esperit distribueix a cadascú
els seus dons com li sembla bé

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, els dons que rebem són dons diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de

nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Un, gràcies a l'Esperit, rep el do d'una paraula profunda; un altre, per obra del mateix Esperit, rep el do de desglossar les veritats; un altre, en virtut del mateix Esperit, rep el do de la fe; un altre, el do de donar la salut als malalts; en virtut de l'únic Esperit, un altre, el do de fer miracles; un altre el do de profecia; un altre, el de distingir si un esperit és fals o autèntic; un altre, el do de parlar llenguatges misteriosos; un altre, el do d'interpretar-los. Tots aquests dons són obra de l'únic Esperit, que els distribueix en particular a cadascú com li sembla bé.

Al·leluia2 Te 2,14

Déu, valent-se de l'Evangeli, ens ha cridat a posseir la glòria de Jesucrist, el nostre Senyor.

EvangeliJn 2,1-12

Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, se celebrà un casament a Canà de Galilea. Hi havia la mare de Jesús. També Jesús i els seus deixebles hi foren convidats. Veient que s'acabava el vi, la mare de Jesús li diu: «No tenen vi.» Jesús li respon: «Mare, per què m'ho dius a mi? Encara no ha arribat la meua hora.» Llavors la seva mare diu als qui servien: «Feu tot el que ell us digui.» Hi havia allí sis piques de pedra destinades a les pràctiques de purificació usals entre els jueus. Cada una d'elles tenia una cabuda de quatre a sis galledes. Els diu Jesús: «Ompliu d'aigua aquestes piques.» Ells les ompliren fins dalt. Llavors els digué: «Ara traieu-ne i porteu-ne al cap de servei.» Ells n'hi portaren. El cap de servei tastà aquella aigua, que s'havia tornat vi. Ell no sabia d'on era, però ho sabien molt bé els qui servien, perquè ells mateixos havien tret l'aigua. El cap de servei, doncs, crida el nuvi i li diu: «Tothom serveix primer els millors vins i, quan els convidats ja han begut molt, els vins més ordinaris; però tu has guardat fins ara el vi millor.»

Així començà Jesús els seus miracles a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en ell.

«Jesús manifestà la seva glòria»

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Ressò de l'Epifania

La litúrgia romana celebra la solemnitat de l'Epifania el dia 6 de gener, i l'evangelí típic és el de Mateu que narra l'adoració dels mags (la manifestació a tots els pobles). El diumenge després del 6 de gener, el primer dels diumenges de durant l'any, celebrem el baptisme de Jesús al Jordà (la manifestació trinitària de Jesús). En la litúrgia romana, sobretot en la litúrgia de les hores, s'afegeix la referència al primer miracle de Jesús, a Canà de Galilea, quan ell «manifestà la seva glòria» (Joan 2,12). Referències a Canà les trobem en la litúrgia de laudes i vespres del dia 6, i també en molts responsoris de l'ofici de lectures, així com en els himnes de l'Epifania. En el cicle C, l'evangelí de les noces de Canà es llegeix en el diumenge segon de durant l'any, estenent més encara que en els altres cicles el ressò de l'Epifania propi d'aquest segon diumenge (cicle A, testimoni del Baptista, cicle B, seguiment dels primers deixebles). Hom diria que hi ha un disseny catequètic de completar, amb els primers passos del ministeri públic, la imatge del Crist que s'ha «aparegut» (epifania) en el misteri de la seva encarnació.

L'estil de l'evangelí de Joan

La narració de les noces de Canà és un text amb una capacitat enorme d'interpretacions. De fet, els Pares de l'Església ja foren abundants en interpretacions simbòliques sobre els «tres dies

després» (la perícopa litúrgica omet aquesta referència), o sobre les sis piques de pedra plenes d'aigua, o sobre el significat de la resposta de Jesús a la seva mare, etc.

Però hi ha una clau d'interpretació objectiva, que és la presència, en aquesta narració, de l'estil propi de l'evangelí de Joan. Quan la comparem, en efecte, amb diàlegs com els de Jesús amb la samaritana, o amb els jueus després de la multiplicació dels pans, trobem un gran paral·lisme. A partir de realitats visibles, Jesús porta els interlocutors vers realitats superiors, i en definitiva al misteri de la salvació. L'aigua i el do de l'Esperit per adorar el Pare, el pa del desert i el veritable pa que baixa del cel per la vida del món, la purificació del temple i la seva mort i resurrecció, etc.

A Canà el punt de partida són les noces, la manca de vi per alegrar la festa, la intervenció de Maria, i el fet prodigiós de l'aigua convertida en el vi millor. Però el misteri de salvació que es revela és el de l'Hora de Jesús, la seva unió esponsal amb l'Església, el significat de Maria com a «Dona» mare dels vivents, el calze de la sang de la nova i eterna aliança.

Una reflexió espiritual de l'Epifania de Canà

L'evangelí de les noces de Canà acaba fent

notar tres coses: que el miracle de Canà fou el començament dels signes de Jesús, que a través d'aquell signe Jesús va manifestar la seva glòria, i que els deixebles —els que ell mateix havia reunit, tal com ha explicat abans l'evangelista— cregueren en ell. Es tracta d'un fet que, com el baptisme en el Jordà, anuncia tot el misteri pasqual de Jesús, i només referint-nos als capítols 13-20 de Joan podem comprendre'n el sentit. És allí on s'explica la «glorificació» de Jesús.

L'Hora de Jesús (Joan 13,1) és la seva passió/resurrecció/donació de l'Esperit. Quan arribi aquesta Hora, ell donarà la seva sang/vida —sacramentalment en el sopar, realment en la creu— com el do millor, inimaginable des d'una perspectiva terrena, perquè alegri constantment la seva Esposa, l'Església, des d'ara fins al convit celestial. Donar vida és donar l'Esperit.

Maria té un paper propi en aquesta Hora: al peu de la creu és la dona que acull una maternitat que li ve confiada per Jesús: la de l'Església. Aquesta Hora de Jesús és la que traspasa el temps i l'espai: Jesús seu per sempre a la dreta del Pare, és el rei de la glòria, intercedeix constantment per nosaltres com a gran sacerdot compassiu. A Canà, Jesús ajuda tanmateix a sortir de la situació complicada que pot produir-se en aquelles noces. També en el desert va donar pa a les multituds. Fa «signes» d'allò més profund que és la seva missió. També l'Església està cridada a fer «signes» de la seva missió d'anunciar l'evangelí de Crist, perquè els homes puguin veure la «glòria» de Crist.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Beata Josepa Maria de Santa Agnès

- ✓ Nascuda a Benigànim, la Vall d'Albaida, l'any 1625
- ✓ Religiosa agustina
- ✓ Va destacar per la seva senzillesa i els dons místics
- ✓ Va morir l'any 1696
- ✓ Beatificada per Lleó XIII l'any 1888

Josepa Teresa Albinyana va néixer en una família pobre i no va poder aprendre a llegir ni escriure. Òrfena des de petita, va ser educada a casa d'uns tiets, on ja va demostrar que tenia una vida religiosa molt intensa. Poc més tard, als divuit anys, va entrar al convent de les agustines descalces de Benigànim, en el qual es va estar la resta de la seva vida.

El seu caràcter auster i senzill la va dur a ocupar-se de les feines més humils de la comunitat, com ara la neteja de les dependències del convent o l'amortallament dels cossos de les germanes que morien. Al mateix temps la beata valenciana, que com a religiosa va prendre el nom de Josepa Maria de Santa Agnès, va rebre el do del consell espiritual i de les experiències místiques. Les seves germanes de comunitat van ser testimonis, doncs, de com la beata, tot i no tenir estudis, sabia aconsellar i guiar les persones que li ho demanaven cap a una vida espiritual recta. Però sobretot van poder presenciar les penitències i els dejunis que feia, les visions que tenia i els nombrosos èxtasis en què entrava. Testimonis contemporanis expliquen que n'hi havia prou de parlar-li del misteri de la Santíssima Trinitat perquè entrés en un d'aquests èxtasis. Totes aquestes qualitats van fer que la beata es guanyés una gran estimació popular, de manera que, quan va morir els veïns de Benigànim i d'altres pobles de la Vall d'Albaida ja en parlaven com d'una autèntica santa.

[CatCristRecursos]

SUPLEMENT DE FORMACIÓ CATEQUÈTICA, BÍBLICA I LITÚRGICA

Actualitat

La Catequesi Especial de l'arxiprestat de Terrassa celebra els 25 anys

L'acte central commemoratiu tindrà lloc el 6 de febrer

Rosa María Jané Chueca

El Directori General per a la Catequesi, publicat el 1997 per la Congregació per al Clergat assenyala: «Tota comunitat cristiana considera com a predilectes del Senyor aquells que, particularment entre els més petits, pateixen alguna deficiència física o mental o una altra forma de privació. Actualment, a causa d'una consciència social i eclesial més gran, i també gràcies als innegables progressos de la pedagogia especial, s'ha aconseguit que la família i altres àmbits educatius puguin oferir avui a aquestes persones una catequesi apropiada, a la que d'altra banda tenen dret com a batejats, i si no estan batejats, com a cridats a la salvació. L'amor del Pare cap als seus fills més febles i la presència contínua de Jesús amb el seu Esperit donen fe que tota persona, per limitada que sigui, és capaç de créixer en santedat.»

Aquesta afirmació la té molt assumida l'arxiprestat de Terrassa, ja que enguany la Catequesi Especial celebra el vint-i-cinquè aniversari. La Catequesi Especial de Terrassa va començar en una primera etapa en el curs 1964-1965 amb el pare escolapi Josep M. Segura, juntament amb Josep M. Jarque. D'aquesta manera, es convertia en la primera catequesi d'aquesta mena a Catalunya. Aquesta activitat va tenir continuïtat fins al curs 1972-1973, quan va desaparèixer per l'absència dels fundadors. «Una segona etapa», explica Gaspar Ortí, responsable actual de la Catequesi Especial de Terrassa, «va començar quan un grup de persones encapçalades per la senyora Montserrat Boada cap a l'any 1983, veient la manca de catequesi adequada per preparar nens disminuïts per poder rebre el sagrament de la Comunió, es van posar en contacte amb el delegat de Catequesi de l'arxiprestat, Mn. Andreu Pasqual, per formar una catequesi especial a l'arxiprestat de Terrassa. Van començar els contactes per formar-se i conèixer les característiques d'aquests nens. Tots sense cap vinculació amb el món dels disminuïts i desconexent l'etapa anterior.»

El 6 de febrer del 1985 va començar la segona etapa de la Catequesi Especial de Terrassa, amb la direcció de Mn. Lluís Bonet Armengol, arxiprest de Terrassa. Les primeres parròquies que van acollir la catequesi especial van ser la de la Mare de Déu del Roser de Les Fonts, Sant Cristòfol de Ca n'Anglada i la Santa Creu. Mn. Josep Esplugues, arxiprest de Terrassa, escriu al butlletí commemoratiu: «Només podem donar gràcies a Déu perquè ens ha extirpat el cor de pedra i ens ha donat un cor de carn, capaç d'estimar, capaç de motivar l'esforç compromès

perquè la bona notícia de la salvació arribi també i en plenitud als més senzills, els disminuïts psíquics. Disminuïts en comprensió, no pas en estimació. La bona notícia l'entenen els senzills perquè, com que és cosa del cor més que no pas del cap, són ells precisament els més capacitats per fer-la seva en plenitud. I el nostre deure és fer-los-la arribar en la mesura que cadascun d'ells la pugui comprendre i integrar-los en l'Església, des de la seva especificitat, però en plenitud.»

L'acte central de les celebracions tindrà lloc el 6 de febrer, a les 12.00, a la parròquia de Sant Cristòfol, amb una missa d'acció de gràcies presidida pel bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz. També hi haurà una exposició de material propi de la catequesi, un dinar de germanor, un audiovisual i l'actuació del grup de teatre Sintonia de Ca n'Anglada.

Per què cal evangelitzar els disminuïts?

G.O.M.

Perquè són persones amb la mateixa dignitat que totes les altres. Perquè els estimem i volem el millor per a ells. No hi ha cap raó per no fer-ho. Perquè són germans nostres i fills de Déu. Perquè cal intentar portar-los més enllà del sol fet de ser ja d'Església pel baptisme. Cal conrear la seva dimensió religiosa, espiritual i educar-los fins on es pugui. Perquè tenen una ànima com tots els altres. L'ànima no és causa del que els passa ni se'n ressent. Perquè els podem acompanyar en el seu creixement espiritual i apropar-los al coneixement de Déu obrint-los el camí. Perquè tenen el dret de conèixer i viure el misteri de Crist. Perquè tenen el dret de descobrir i experimentar que són estimats per Déu. Perquè creiem que és possible que tinguin una experiència de Déu privilegiada. Perquè creiem que molts poden fer una adhesió voluntària i personal a Déu. Perquè l'educació religiosa no solament col·labora a fer-los més humans, sinó que vertebrava el desenvolupament global de tota la personalitat. Perquè els fa sentir valorats, acceptats, protegits, estimats i més segurs.

Saviesa popular bíblica

«El boc expiatori»

Es diu de la persona que carrega totes les culpes i se li imputen totes les desgràcies que pateixen els altres. L'expressió (cf. també *boc emissor*) procedeix d'un antic costum jueu, practicat en la festa de l'Expiació (Lv 16,5-10.20-22). El summe sacerdot estenia les mans sobre el cap d'un boc, declarant sobre ell totes les maldats i pecats del poble d'Israel. Anomenaven aquest boc amb el nom simbòlic d'Azazel, que en hebreu vol dir «enviat» o «emissari». Després, duïen el boc al desert i allà l'aviaven, abandonat a la seva sort. Quan tornaven del desert, el responsable d'aquesta tasca s'havia de purificar, banyant-se i rentant-se els vestits. Només així podia entrar de nou al campament.

Núria Caldach-Benages, Otro gallo le cantara. Refranes, dichos y expresiones de origen bíblico. Ed. Desclée De Brouwer.

«Més que ensenyar dogmes, volem ensenyar vivències»

Gaspar Ortí, responsable de la Catequesi Especial de Terrassa

Rosa María Jané Chueca

Gaspar Ortí va començar fa 25 anys una aventura de la qual no s'ha cansat. Veient la necessitat d'oferir una catequesi especial adaptada a aquelles persones que per la seva discapacitat demanaven una atenció diferent, no s'ho va pensar dues vegades i es va posar mans a l'obra, amb il·lusió i entusiasme. Com a responsable de la Catequesi Especial de Terrassa, viu aquest aniversari amb molta intensitat, encara que li resulta difícil expressar en paraules el que suposa una vivència d'aquesta mena.

Com va ser el començament?

D'una banda, puc dir que va ser difícil, perquè partíem de zero i no coneixíem res; però de l'altra, crec que va ser força fàcil perquè la resposta va ser bastant positiva i així ho ha estat durant molts anys. Abans, les famílies que tenien un fill deficient tendien a amagar-lo. Actualment, l'accepten, però volen que sigui «normal», tractat com una persona normal. Per tant, són dues situacions completament diferents. La integració social està molt bé i és necessària, però la integració d'aprenentatge és impossible perquè les capacitats que tenen aquests nois i noies demanen una educació específica, adequada per a ells. Molts pares volen apuntar els nens a catequesi, però no els apunten a catequesi especial.

Com ha anat evolucionant aquesta catequesi?

En aquests anys la catequesi ha anat evolucionant perquè hem anat adquirint experiència, cada cop coneixem més els nens... tenim diverses persones que des del començament, en aquests 25 anys, no han deixat mai de venir a aquesta catequesi. Vénen des del primer dia perquè s'hi senten a gust. L'evolució ha estat positiva, tot i que hi ha hagut dificultats com, per exemple, el fet de trobar catequistes.

Per què costa trobar catequistes?

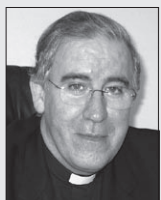
Principalment perquè la gent té por. Desconeixen aquest món i els fa por llançar-s'hi, però una vegada que s'és a dins es veu tot molt diferent. Encara que, d'entrada, costa molt. Hem tingut gent jove que ha col·laborat amb nosaltres durant un temps, amb molt d'entusiasme, però no hi ha hagut continuïtat. Crec que el principal motiu continua sent la por perquè es veu com una tasca molt difícil, però penso que és més difícil la catequesi diríem per a nens «normals». Els nens de la catequesi especial fan preguntes, però no són malicioses ni capcioses, són més aviat preguntes innocents a les quals pots donar resposta. Aquests nens, sobretot, el que volen és que els estimin, que els comprenguin... i això és molt bonic. En el moment que els acceptes i estàs per ells, la relació passa a ser molt especial. Són nens molt agraïts.

Què caracteritza la catequesi especial?

És una catequesi més vivencial, de testimoni. La principal peculiaritat

Per molts anys!

Josep Àngel Saiz / Bisbe de Terrassa

Durant aquest curs 2009-2010 la Catequesi Especial de l'arxiprestat de Terrassa celebra els vint-i-cinc primers anys d'existència. Una data molt significativa per felicitar i agrair tota la feina feta fins ara. De fet, he tingut ocasió de conèixer de prop diverses vegades la tasca que s'hi du a terme. Un bon nombre de catequistes, acompanyats pels sacerdots que al llarg d'aquests anys s'hi han involucrat, acompanyen els nens en la seva formació cristiana en la seva situació concreta. L'adaptació de la catequesi a les necessitats dels nens ha propiciat una veritable experiència de fe que segur que ajuda a créixer a través de la iniciació a la pregària, l'adquisició de coneixements, la inserció en la vida de la comunitat cristiana i, sobretot, l'experiència de l'amor de Déu que es fa proper especialment als més necessitats. Molts nens al llarg d'aquests anys han fet una experiència semblant i així ho han agraït de moltes maneres diferents.

Sovint als catequistes els agraeixo la dedicació, els esforços, la paciència amb què tracten els nens, la imaginació i la creativitat que hi posen, conscients de fer una tasca i una missió eclesials importants. Amb la feina que es fa s'ajuda a formar bons cristians i bons ciutadans. Encara més ho vull fer a tots els que col·laboreu en la catequesi especial, perquè ensenyeu la proximitat i la sol·licitud de l'Església cap als més febles de la nostra societat. La celebració d'un aniversari és una ocasió per agrair tota la feina feta, per viure amb intensitat el moment present i per obrir-nos amb esperança al futur. És en aquest sentit que envio la meua felicitació cordial. Amb la meua benedicció i ànim.

d'aquesta catequesi és que les explicacions s'han d'adaptar molt a aquests nens per què les entenguin. Es fa a través de dibuixos, d'imatges... es va a allò més essencial. Són explicacions molt senzilles, tot adaptat a les capacitats dels nens que tenim davant. No cal fer grans discursos, però tampoc és una catequesi de dibuixar i pintar. L'experiència ens ha anat ensenyant com fer aquesta catequesi. Més que ensenyar dogmes, volem ensenyar vivències, com viure, com comportar-se, i això és molt important en aquesta catequesi. Els ensenyeu, a través del missatge de Jesús, a situar-se en la vida, que se sentin acompanyats. Normalment, la primera vegada que vénen són molt

reservats, però a mesura que van venint van canviant, són més sociables, són capaços de compartir, d'interactuar amb els altres.

Entenen bé el que se'ls explica?

Aquests nens entenen molt bé els gestos, com per exemple la història del bon samarità. Saben qui actua bé i qui no. Aquests nois reconeixen perfectament quan es comporten bé i quan no, i ho senten, i t'ho diuen. Són molt conscients del que està bé i del que no, i són molt sincers. La veritat és que dedicar-se a aquesta catequesi és molt gratificant, però és cert que demana una dedicació i un esforç per preparar cada sessió.

Quina vivència de la fe tenen

aquests nens i nenes?

Per a mi, és molt reconfortant veure com viuen la fe aquestes persones. Potser moltes vegades no ho saben demostrar, però és evident que tenen fe i que ho viuen molt intensament. Recordo una nena molt tancada, que gairebé no parlava, que semblava estar absent a la catequesi. Però captava perfectament tot el que havíem fet en la sessió: t'explicava tota la lliçó, cantava el que havíem cantat a classe... i com ella, molts casos. Les celebracions amb ells són impressionants i les viuen molt, les senten, estan alegres i contents.

Poden ser agents d'evangelització?

En tenim molts testimonis. Recordo un bateig en què un nen que era molt introvertit i tancat, en acabar la cerimònia va pujar a l'altar, va agafar el micròfon i va dir que Jesús era el seu amic i va cantar una cançó. Tothom es va quedar molt parat pel testimoni que va donar el noi. Va ser una cosa molt bonica perquè li va sortir de dins.

Són ben acollits a les comunitats parroquials?

Generalment, crec que a la comunitat són ben acollits, però sempre hi ha alguna persona a la qual «molesten». Potser no et diuen res, però amb la mirada t'ho diuen tot. L'altre dia una mare em comentava que ja no podien anar a missa perquè no podien suportar la mirada d'algunes persones. Hem de tenir en compte com són aquests nens: es mouen, parlen... i els hem d'acceptar tal com són. També és cert que ens aquests 25 anys s'ha avançat molt, perquè al començament em vaig haver de barallar amb molts sacerdots. Ara, ja no. Tots coneixen la catequesi especial i reconeixen que és necessària, però durant molts anys no ha estat així.

Encara continuen apareixent notícies de sacerdots que es neguen a donar la Primera Comunió a aquests nens...

Sí que en surten alguns casos als diaris, però són les excepcions. Crec que són sacerdots que consideren que aquests nens són gairebé àngels, que no val la pena que rebin el sagrament perquè no l'entendrien, que ja són prou innocents... però donar-los la comunió és la manera més clara de dir-los que Déu també els estima i que l'Església els acull. A més, si Jesús no feia discriminacions, per què nosaltres pretenem penjar el cartell de «reservat el dret d'admissió» a les nostres celebracions i exclouem segons quina mena de comensals de la taula de l'Eucaristia? Si mirem l'Evangeli, Jesús acollia a tothom, convidava a menjar amb ell, especialment els més pobres i desgraciats.

Com veuen el futur de la catequesi especial?

Volem donar a conèixer aquesta catequesi perquè, malauradament, no es coneix. La catequesi especial no es redueix a unes celebracions. Sobretot necessitem catequistes perquè hi hagi continuïtat. Animaria la gent que vingui i que ens conegui, que ho visqui, que ho senti... perquè explicar-ho amb paraules és molt difícil. Nosaltres vam fer dos anys de preparació abans de posar-nos-hi perquè no teníem cap vincle amb aquest món, però ens preocupava, ens atreia... i pensem que calia cobrir aquest espai. Vam ser pioners i me'n sento molt orgullós i content.

La Bíblia: una història d'amor

Massa sovint, quan parlem de la Bíbliaensem en un llibre difícil, quasi inaccessible, que ens parla de fets passats molt llunyans i poc relacionats amb la nostra realitat del segle XXI. A vegades la llegim com si fos un receptari de solucions dels nostres problemes personals o, altres vegades, hi cerquem definicions sistemàtiques com si d'un manual de teologia es tractés.

En cert sentit, cadascun d'aquests aspectes apareixen en els llibres que componen aquesta magnífica biblioteca. Però els textos bíblics són, per sobre de tot, l'expressió d'una experiència viscuda, celebrada i meditada, la narració de l'experiència d'un poble que se sent conduït, acaronat, interpel·lat, commogut, perdonat, en definitiva, estimat per Déu. Som davant d'uns originals considerats contenidors d'autèntiques paraules d'amor.

En cada pàgina de la Bíblia descobrim una relació intensíssima de persones que han dialogat amb la transcendència i amb la pròpia història des d'uns paràmetres clars: Déu no és un ésser abstracte, una força que ho mou tot i que resta còmodament adormida en el seu ordre celestial, sinó que es tracta d'un Déu que s'ha implicat plenament en la història de la humanitat i que ha volgut comunicar-se a l'ésser humà amb la intenció de fer-li saber el sentit últim de la seva existència. Aquest és l'encís de la Bíblia, que atresora en el seu interior la gesta històrica de salvació divina a favor del poble escollit, gesta que arriba a la plenitud en la vida i en el mesatge de Jesús de Natzaret, un home com nosaltres, en qui la comunitat cristiana descobreix la revelació nova i definitiva del Pare.

És clar que dotze segles d'història —l'interval comprèn des del segle X aC fins al segle II dC— necessiten que ens apropem a aquests llibres des de la seva especial dinàmica, amb la delicadesa de qui vol entrar dins d'una obra d'art. Per conèixer el sentit dels textos ens cal interpretar-los

«Qui s'apropa a la Bíblia és convidat a penetrar en el secret de la seva història d'amor»

correctament i, per això, necessitem les eines de l'estudi bíblic (plenes d'avenços) i les de la contemplació, totes dues agafades de bracet.

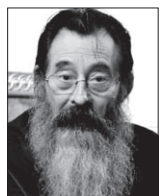
Amb aquestes eines descobrirem que la intenció dels autors ha estat sempre implicar els seus receptors a l'interior mateix de l'experiència narrada. Per això llegir la Bíblia «des de fora», sense deixar que et toqui, significa perdre una de les claus interpretatives més importants. Els textos ens demanen que els seguim, que ens hi capbussem, que ens deixem capturar per cada personatge, per cada esdeveniment narrat, per cada reflexió. És sols així com farem possible l'actualització d'aquestes paraules i veurem, amb sorpresa, que aquells textos antics cobren vida i es fan saviesa per a l'home i la dona d'avui.

Fem-ne la prova: submergim-nos de ple en el text i ens adonarem que totes les dimensions humanes apareixen en aquests relats. Unes dimensions humanes sinceres, honrades, sense voler crear superherois, sense dissimular dificultats o febleses, ni tampoc, és clar, amagar la joia desbordant del poble quan contempla les gestes de Déu. L'alegria dels cants triomfants de Moisès davant la meravella del pas del mar Roig és expressada amb el mateix dramatisme, encara que amb un estil diferent del de la sensació de desànim de Job o del dolor punyent de les negacions de Pere. Els personatges humans que actuen en aquest escenari grandiosos i dinàmics són sempre identificables amb els homes de tots els temps, perquè la realitat profunda de l'interior del cor ens fa molt semblants.

És l'Esperit qui ens acompanya en aquesta tasca apassionant, i és la comunitat eclesial reunida qui ens dóna el marc per viure, celebrar i meditar tota la seva riquesa. Amb joia descobrirem que avui també, com en cada època, qui s'apropa a la Bíblia és convidat a penetrar en el secret de la seva història d'amor.

La pregunta de... RAQUEL ÀLVAREZ / GUISSONA

Què és la litúrgia?

Respon:

Josep Urdeix

Delegat de Litúrgia de l'arquebisbat de Barcelona

És, aquesta, una pregunta que sovint un o altre ens formula: «Em pot dir, amb poques paraules, què és la litúrgia?» És una pregunta que potser els mateixos «practicants» fan en més d'una ocasió, o es fan per a ells mateixos, sense gosar preguntar-ho a ningú. Com respondre breument a aquesta pregunta? Només es pot mirar de fer-ho anant al cor de la qüestió i, per més que siguin importants, deixant de banda, en aquest cas, altres aspectes. Provem de fer-ho. Amb algunes imatges.

La litúrgia, podríem dir, és un riu de gràcia. Un riu de gràcia que neix del costat obert de Crist i que porta en les seves aigües la força i el poder de l'Esperit Sant, que és el do que Jesús ressuscitat ha fet als seus. Juntament amb aquest do, trobem també, en les aigües d'aquest riu, el goig de la presència del mateix Crist, que va prometre d'estar sempre, fins a la fi del món, enmig dels qui creuen en ell. Per això, seguint la mateixa imatge, la litúrgia és aquest riu de gràcia que brolla de Crist —és a dir, que la litúrgia és, del començament al final, obra

de Crist— i és el riu que purifica i dóna nova vida arreu on passa i fins allà on arriba, i això gràcies a l'acció de l'Esperit, capaç de crear i de renovar totes les coses.

A aquesta realitat, afegim-n'hi una altra. Ens diu l'apòstol que «els qui hem estat batejats en Jesucrist... hem estat "complantats" en Jesucrist» (cf. Rm 6,3-9). Per això podem dir que, pel baptisme, les arrels de la nostra vida han fet arrels en les arrels de Crist.

Des d'aquell moment, vivim una vida nova, que no és altra que la de Crist. Ja no som nosaltres els qui vivim, sinó que és Crist qui viu en nosaltres. Li pertanyem i ell marca el ritme, l'estil i el sentit de la nostra vida, perquè, en comunió amb ell, visquem tal com correspon als fills de Déu, és a dir, en comunió amb Déu i en la fraterna comunió eclesial amb tots els qui han estat «complantats» en la vida nova, en la vida de l'Esperit, que Crist ha fet habitar en tots els batejats en el seu nom.

Diu el salm 1 que l'home just, que el fidel del Senyor, que repassa la llei del Senyor, meditant-la nit i dia, és «com un arbre que arrela vora l'aigua: dóna fruit quan n'és el temps i mai no es marceix el seu fullatge». Apliquem-ho a la litúrgia. El batejat, plantat vora el riu de gràcia de la litúrgia, sadolla en les seves aigües la set de Déu; deixant-se portar per l'Esperit, escolta amb docilitat i amb fe la

Paraula de Déu, que se li fa viva en les Sagrades Escriures; unit a Crist, lloa el Pare amb el cor i els llavis purificats per l'Esperit; deixant-se amarar per les aigües d'aquest riu, el fidel va acollint la gràcia dels sagraments, obra de Crist, pels quals Déu va duent a terme la seva obra en nosaltres. Gràcies a la vida que fa córrer aquest riu de gràcia, la vida del fidel no es marceix mai i donarà fruit quan sigui el temps, quan arriba el temps de donar fruits d'eternitat.

En realitat, això és la litúrgia: assaborir constantment pels sagraments, per l'escolta de la Paraula de Déu, per l'oració i per la caritat. I això, deixant-nos amarar (heus ací el que és participar en la litúrgia) per aquest corrent viu de gràcia, al costat del qual Crist ens ha plantat perquè hi fèssim arrels i fossin esponerosos els fruits de la nostra vida cristiana.

**ENVIA'NS LES TEVES PREGUNTES
CATEQUÈTIQUES, BÍBLIQUES I LITÚRGIQUES A**
Catalunya Cristiana
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 / fax 934 092 775
redaccio@catalunyacristiana.cat

IV

14 gener 2010

*CatalunyaCristiana

Enric Benavent
Vallès

Juga i aprèn

ESPAIS EN BLANC

CONEIXES TAIZÉ?

A Taizé, un poblet al bell mig de França, hi ha una coneguda comunitat cristiana que es caracteritza per promoure de forma vivencial la unitat dels cristians. Fixa't en aquestes frases extretes d'un text de Taizé. En cadascuna d'elles hi manca una paraula. Pensa quina és la paraula més adient per a cada text:

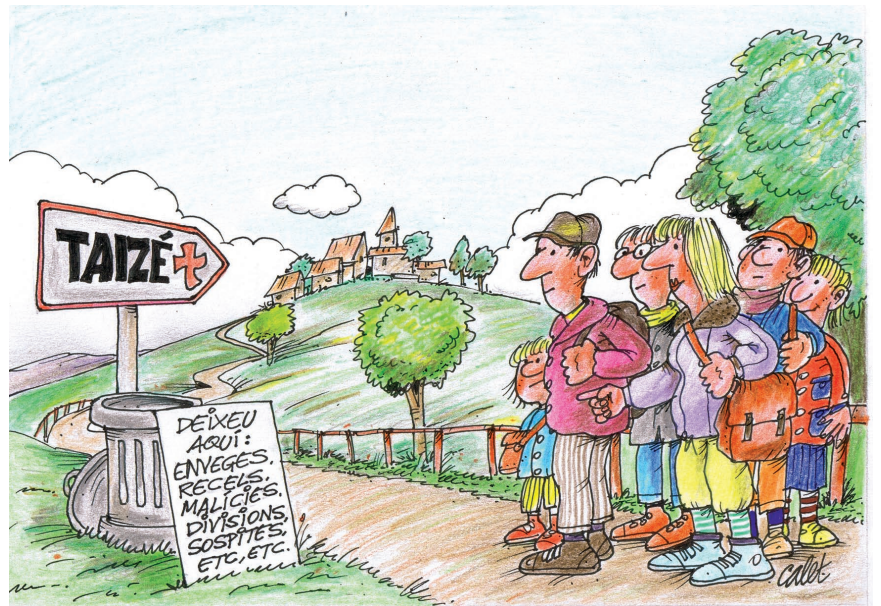
SEPARATS OPOSICIONS UNEIX FERMENT SEPARA

Perquè els cristians siguin _____ de pau en la humanitat, no podem endarrerir més una reconciliació entre ells.

Quan els cristians estan _____, el missatge de l'Evangeli no es fa escoltar.

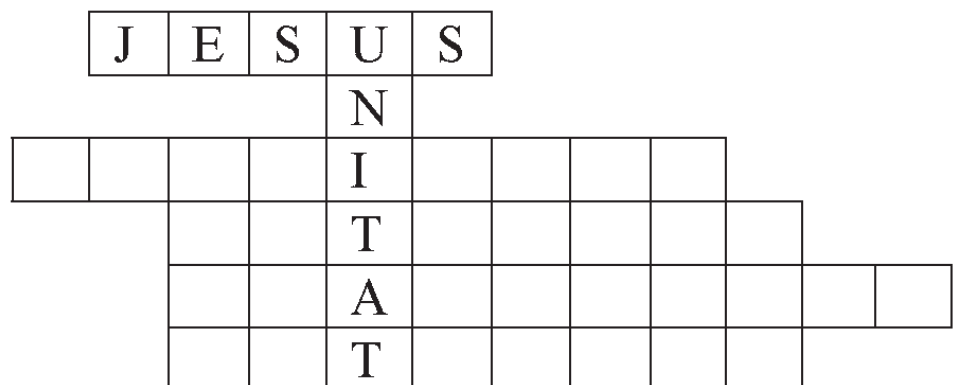
No perdem tanta energia en les _____ entre cristians, a vegades en el si de les nostres pròpies Esglésies!

El que ens _____ és més important que el que ens _____: deixem transparentar aquesta realitat per la nostra vida!

ACRÒSTIC

**COMPLETA AQUEST ACRÒSTIC
AMB EL NOM DE LES QUATRE
ESGLÉSIES CRISTIANES MÉS
CONEGUDES**

POSA-HI ORDRE

FIXA'T EN AQUESTES FRASES DEL NOU TESTAMENT QUE FAN REFERÈNCIA A LA NECESSITAT QUE TOTES LES PERSONES CRISTIANES FORMEN UNA UNITAT. LES FRASES ESTAN DESORGANITZADES I LES HAURIES DE FER COINCIDIR CORRECTAMENT.

«Que tots siguin u (...)

de l'amor de Déu que s'ha manifestat
en Jesucrist, Senyor nostre» (Rm 8,38)

«Res de l'univers creat
no es podrà separar

tenia un sol cor i una sola ànima» (Ac 4,32)

«La multitud dels creients

que porta la pau
i que edifica la comunitat» (Rm 14,19)

«Ecoltaran la meua veu,

per tal que el món cregui» (Jn 17,21)

«Cerquem, doncs allò

i hi haurà un sol ramat
i un sol pastor» (Jn 10,16)

**Les solucions,
a la pàgina
d'«Agenda»
del proper
número**

Creixença de Jesús

Història

Dibuixeu o escriviu com continua la història.

Dibuixeu o escriviu com acaba la història.

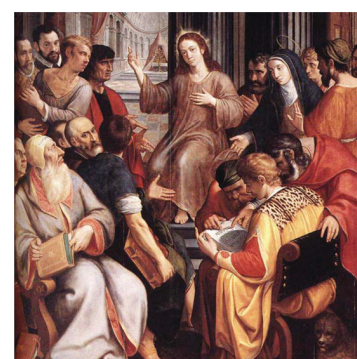
Art

Quina imatge correspon a...

- l'Antic Testament
- el Nou Testament
- un conte infantil

...i a quin episodi?

Catecisme

III. Jesús ve a salvar-nos

11. Jesús és Déu i home veritable

Coneixements

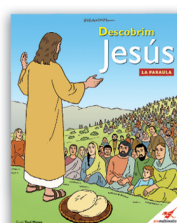
Jesús, adolescent

Jesús va viure fa més de dos mil anys. Si visqués ara, començaria l'Educació Secundària Obligatòria. Ell, però, es va veure amb cor i amb la necessitat de parlar amb els mestres de la Llei, com si ara un noi o una noia s'adreçés als bisbes, cardenals, advocats i jutges per opinar i discutir sobre temes de lleis, ètica o moral. Molt semblant al que fan nois i noies de dotze anys, va desobeir als pares, sobretot per demostrar-los que ja era gran, i per recordar-los que tenia coses importants a fer. Els pares, com passa sovint, no van entendre perquè els havia fet patir. Tots tres, però, es van continuar estimant com si res.

Aquests materials han estat elaborats a partir de:

- DVD Descobrim La Bíblia. Nou Testament
- Quadern d'activitats: Terra de Natzaret
- Àlbum Descobrim Jesús. La paraula

La catequesi avui

Acompanyants dels catecúmens

Joan M. Amich i Raurich

Delegat diocesà del Catecumenat de Girona

Els primers contactes amb aquella persona que decideix acostar-se a l'Església són de gran importància. Generalment es tracta d'una petició que no encerta a trobar paraules adients. Es manifesta expressant un desig. La resposta a aquestes demandes s'ha de donar amb gran prudència pedagògica. D'altra banda, com no fer palesa la joia de l'Església per l'expressió balbucejant d'aquest desig?

El responsable pastoral pren consciència del sentit de la petició. Es troba davant d'una persona que sent un impuls interior que arrela en el centre de l'itinerari de la seva pròpia vida. Algú vol trobar resposta a qüestions que ha experimentat durablement. La seva trucada a la porta de l'Església ha estat meditada, contrastada amb altres persones i, de vegades, intentada anteriorment. No sap quina serà la nostra resposta.

Per a la comunitat cristiana, l'elecció dels qui seran els acompanyants dels catecúmens és també compromesa.

L'encert en l'acompanyament radica en aquesta capacitat de compartir, de fer-se càrrec de la vida de l'altre, d'entrar en un camí empàtic on s'ofereix, però on també es rep. Tot això comporta un estil espiritual determinat. Es tracta de descobrir la presència del Senyor en les trajectòries vitals dels qui s'acosten a l'Església cercant resposta als seus interrogants. En definitiva, cercant Déu.

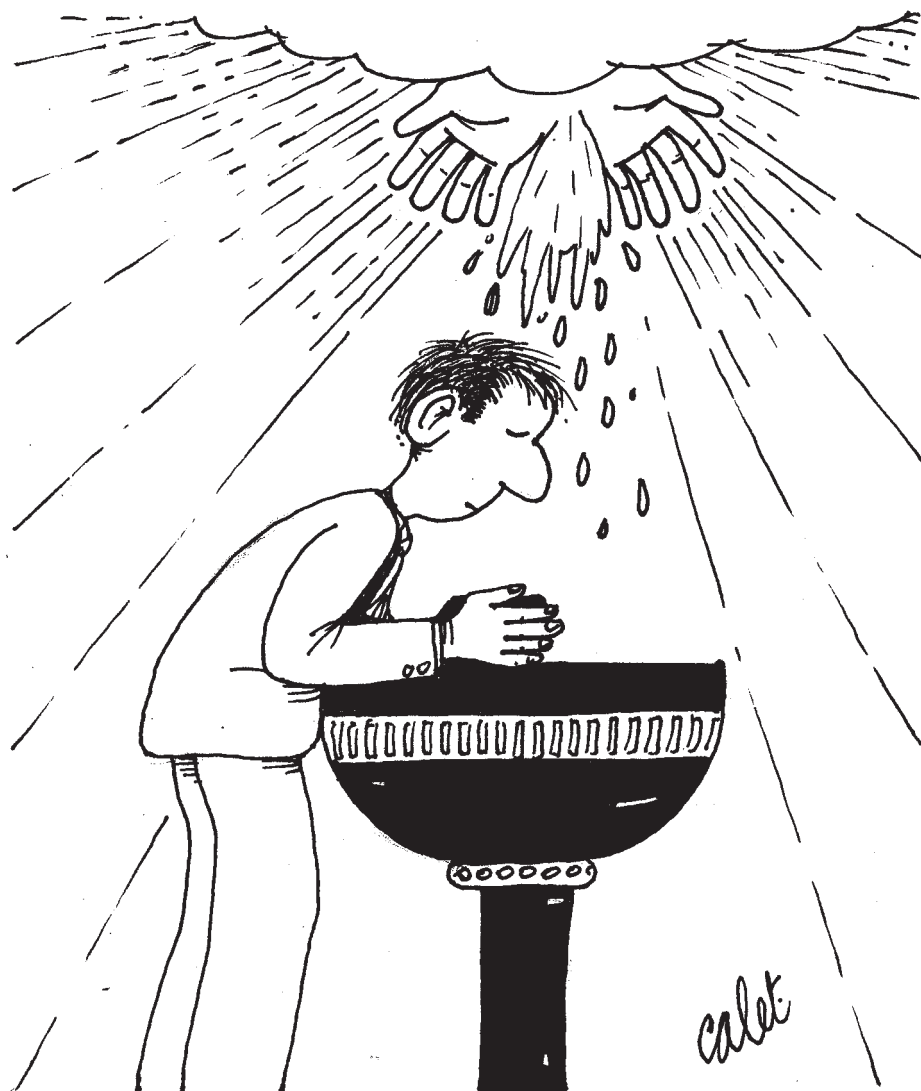
Els acompanyants responen dels catecúmens davant de l'Església reunida i amb ells escolten la Paraula de Déu. Qui acompanya els catecúmens és aquell que ha trobat Jesús en el camí i que, per això, sent la urgència de presentar-lo als altres. Se sosté en una espiritualitat cristològica de manera que la seva acció brota, de debò, del testimoniatge de la seva vida.

També els acompanyants han de ser acompanyats. En el seu procés de fe, els catecúmens plantegen qüestions vives i, de vegades, difícils. Moltes d'elles es refereixen a alguns tòpics, a aspectes comunitaris, a les formes a través de les quals l'Evangeli és testimoni per l'Església o a contrastos amb la cultura dominant. Els acompanyants senten la dificultat de la transmissió de la fe en els vaivens de la cultura actual. Per això necessiten ser formats i acompanyats en la seva tasca.

L'aparició dels catecúmens a les parròquies genera sorpresa i inquietud, però també goig i ganes d'aprendre.

Amb la seva acció, són els acompanyants els qui ajuden a descobrir que el catecumenat és un període que ha de ser pres seriosament, un espai on no hi ha urgències, un mètode que no consisteix en una mena de «curset», la realització d'una experiència que comprèn totes les dimensions de la vida del catecumen.

D'entrada, tampoc no ha estat fàcil fer comprendre als mateixos acompanyants i als rectors que el temps cate-

«Qui
acompanya els
catecúmens
és aquell que
ha trobat Jesús
en el camí»

cumenal no és un conjunt de sessions de catequesi l'únic objectiu del qual seria impartir un temari predeterminat per un llibre de text. L'experiència que ells mateixos realitzen acaba per fer-los descobrir que el catecumenat té alguna cosa d'aventura i, per tant, demana imaginació i voluntat d'adaptar-se als destinataris.

Això no vol dir viure en un estat d'improvisació permanent, però sí mantenir-se en una decidida volun-

tat d'oferir respostes diferenciades a les etapes del procés de maduració de cada catecumen.

Els acompanyants assenyalen la riquesa dels moments d'avançament i, també, dels punts de retrocés. El camí no és lineal.

La constància i la paciència dels acompanyants esdevenen signe d'una Església que és, alhora, mare i mestra. Realitzen una tasca d'oferta, d'acompanyament i, també, de discerniment. No sempre és fàcil mantenir l'equilibri entre el respecte a la llibertat i la conducció del recorregut des d'un difús desig de religiositat envers una experiència autènticament cristiana i eclesial.

Ens hem anat convencent que la iniciació cristiana és un procés educatiu no reduïble a una mera instrucció. Cal entrar en contacte amb el cristianisme viscut i practicat. Per això, és positiu que els acompanyants fomentin la presència dels catecúmens en les més diverses realitats de l'Església.

Cal veure de prop concrecions actuals del seguiment de Jesús.

Una immersió a través de la litúrgia

Sovint penso que no donem prou importància pedagògica a la força que té la litúrgia de l'Església. Els acompanyants i els responsables pastorals poden témer que les celebracions previstes en el procés catecumenal siguin inadequades al ritme i al moment ger-

minal que els catecúmens viuen. En un principi, aquest va ser també el nostre temor. Això no obstant, l'experiència que fem ens fa constatar que —com tots nosaltres— els catecúmens necessiten i valoren els signes i els símbols que van més enllà del pur llenguatge visual.

En el nostre camí diocesà hem constatat que les celebracions són decisives. Ajuden a establir aquella pedagogia iniciàtica que tendeix a provocar l'adoració d'un misteri que va més enllà de la pura comprensió intel·lectual. El fet de viure-les amb els altres catecúmens en reforça l'impacte. Es converteixen en punts decisius que la pràctica litúrgica de l'Església ofereix a aquells que seran fills seus. Creen memòria, record, i això és important en el procés cristià.

En elles, l'impuls interior dels catecúmens és acollit i reconegut per l'Església. En el temps catecumenal aprenen a estimar i a seguir Crist. Per això, han passat de ser «simpatitzants» a ser «catecúmens»; són «elegits» i passaran un dia a ser «neòfits». El nom de la seva mateixa identitat va canviant amb el temps, símbol del nou naixement que s'està generant.

Els acompanyants viuen la tensa dificultat d'establir un equilibri adient entre el que és personal i el que és comunitari. La coherència entre el que els catecúmens diuen i el que realment estan disposats a fer planteja interrogants. Difícilment aquells que són al capdavant d'un itinerari catecumenal se senten capaces de garantir un procés modèlic. Menys encara un resultat exemplar.

Els acompanyants no poden oblidar que l'objectiu no és engendrar creients que vagin «per lliure», sinó cristians desitjosos de viure la seva fe eclesialment.

Aquells en qui la comunitat cristiana ha delegat la tasca catecumenal han de sentir-se formats, compresos i acompanyats en el tracte del món interior dels destinataris. Viuen equilibris difícils i, per això, tenen dret a experimentar pràcticament que no estan gestionant una mena d'empresa particular, sinó una autèntica obra d'Església.

(IV Trobada de Delegats del Catecumenat. Madrid, 11 de desembre del 2007)

ENVIA'NS ELS TEUS RECURSOS

Si voleu compartir les experiències de la vostra parròquia, grup o moviment en el camp catequètic, bíblic o litúrgic podeu fer-nos arribar les vostres propostes a: CATALUNYA CRISTIANA C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 08014 Barcelona Tel. 934 092 810 Fax 934 092 775 redaccio@catalunyacristiana.cat

Pau, model de cristià

La vida de Pau de Tars, plena d'aventures i coratge, és un model per a tots els cristians, especialment en un moment en la nostra societat instal·lada i sense massa projectes a favor dels altres. Les paraules de Pau ens fan comprendre que la nostra missió és la d'anunciar la Bona Nova de l'Evangeli, que té respostes per a les preocupacions dels nois i noies d'avui, i que ens parla d'una societat justa on els pobres i els marginats tenen un lloc preferent. L'autora del llibre és Victòria Molins, de la Companyia de Teresa de Jesús, que ha escrit nombrosos llibres per a infants, joves i adults, tot compaginant el món editorial amb el de la marginació.

Victòria Molins (text) i Laia Guerrero (il·lustracions),
Em dic Pau de Tars. Edicions STJ, 64 pàg.

Tot descobrint el Dr. Samsó

Com a preparació per a la beatificació del Dr. Josep Samsó, que tindrà lloc a la basílica de Mataró el pròxim 23 de gener, la Delegació diocesana de Catequesi de l'arquebisbat de Barcelona, amb la col·laboració de persones i entitats de Mataró, ha preparat tres materials: una auca que resumeix la vida del Dr. Samsó; un DVD sobre la vida d'aquest capellà màrtir, i un opuscle titulat *Josep Samsó i Elies prevere: pastor, catequista i màrtir*, amb propostes per a sessions de catequesi amb infants. Tots

aquests materials es troben en la Delegació diocesana de Catequesi, c/ Diputació, 231 (edifici del Seminari Conciliar), telèfon 934 541 898. Horari: de dilluns a divendres, de 10.30 a 14.00.

Delegació diocesana de Catequesi, Josep Samsó i Elies,
prevere: pastor, catequista i màrtir. Materials per conèixer la seva vida i la seva acció pastoral.

Per conèixer el temple cristià

Els destinataris d'aquest llibre són els professors de Religió i els catequistes que treballen amb nois i noies entre 9 i 12 anys. L'objectiu és ajudar a descobrir els elements del temple cristià. El text s'inicia amb un recorregut per l'edifici, per mostrar que la seva construcció respon a una sèrie de necessitats. Tot seguit, s'atura en cadascuna de les seves parts, s'observen els objectes i roba litúrgica, els llibres sagrats, els ritus i els signes. També es dedica un capítol als diversos estils artístics de les esglésies al llarg dels segles. Aquest llibre podrà servir també als catequistes i per als qui vulguin renovar els seus coneixements bàsics dels temples cristians.

Miguel Ángel Torres, Descubrir el templo cristiano.
Editorial CCS, Col·lecció Recursos de Pastoral, 2009, 148 pàg.

I ARA TAMBÉ US PODEU SUBSCRIURE A L'EDICIÓ DIGITAL PER NOMÉS 65 EUROS L'ANY

DONEU-VOS D'ALTA A WWW.CATALUNYACRISTIANA.CAT

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
per només 117 € l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- ☐ Amb un únic pagament de 117€ per any
- ☐ Amb dos pagaments semestral de 58,50€
- ☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
- ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Jesús, company de classe

Què diria Jesús als seus companys? Seria capaç de fer tot el que tenia previst? *En clase con Jesús* és una obra audiovisual que recrea la vida de Jesús, fet infant, en una aula escolar d'avui dia, i la relació que s'estableix amb tot l'alumnat i amb les persones que l'envolten. La sèrie està adreçada, especialment, a nens i nenes de 6 a 12 anys. Aquesta producció de dibuixos animats està realitzada amb la tècnica d'última generació i en alta definició. El DVD presenta guions basats en l'Evangeli i mostra una manera de viure a l'estil cristià.

En clase con Jesús, Tdpress Servicios Audiovisuales Católicos, 2009

Vint anys d'estudi bíblic i d'ecumenisme

Francesc Combellas

Secretari de l'Escola Bíblica
Ecumènica Sant Medir

L'Escola Bíblica Ecumènica de Sant Medir de Barcelona va néixer a l'inici del curs 1989-1990, essent rector de la parròquia Mn. Josep Bigordà. Ha complert, per tant, els vint anys de vida, una efemèride important.

La iniciativa posava en pràctica una antiga aspiració de la comunitat parroquial de Sant Medir que, des dels seus inicis, tenia com una de les seves fites l'estudi i la difusió de la Paraula. A finals de la dècada dels cinquanta del segle passat, ja se celebraven, regularment, reunions on s'estudiava i reflexionava sobre les Sagrades Escrip- tures.

L'Escola, com a tal, va iniciar les seves activitats el 6 de novembre del 1989, amb un manifest d'intencions, que resumia el programa de mà: «L'Escola Bíblica de Sant Medir inicia el seu camí amb il·lusió i amb ganes de prestar un servei a la parròquia i al barri.»

El programa implica un estudi de tots els llibres bíblics d'acord amb aquest guió: context històric i social, gènere literari, missatge central, visió panoràmica i selecció de textos.

Cada curs preveu l'estudi de llibres del Nou i de l'Antic Testament, i té en compte alhora la familiarització amb els diferents gèneres literaris: històrics, epistolars, profètics, litúrgics, po- ètics, etc.

El professorat d'aquell primer curs estava format per sacerdots que man- tenien una relació estreta amb la par- ròquia, començant pel seu rector Mn. Josep Bigordà; Mn. Josep M. Vidal i Aunós, antic rector i aleshores antic vicari episcopal de la zona; Mn. Enric Subirà i Mn. Jordi Espí, a més del doc- tor Enric Capó, pastor metodista i un gran amic de Sant Medir, que amb la seva incorporació posava de manifesta la vocació ecumènica amb la qual va néixer l'Escola.

«Els fidels que
havien tastat la
Paraula, l'havien
trobat apetitosa
i reclamaven
més aliment»

La primera etapa va comprendre tres cursos acadèmics durant els quals es van veure i comentar, pràcticament, gairebé tots els volums de l'Antic i del Nou Testament. Durant aquests cur- sos, a més dels professors esmentats, hi van impartir classes Andrea Rienitz, de l'Església evangèlica, i Mn. Josep Hor- tet, rector de les parròquies de la Mare de Déu del Port i de Sant Bartomeu.

L'etapa es va completar amb un quart curs que va constar d'una sè- rie de cursets monogràfics per tal de treballar alguns punts concrets amb el material bíblic estudiat. La presen-

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

Del 18 al 25 de gener se celebra la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, amb el tema *Vosaltres en sou testimonis (Lc 24,48)*. Des de l'any 1967 la institució ecumènica *Fe i constitució* del Consell Ecumènic d'Esglésies i el Consell Pontifici per a la promoció de la unitat dels cris- tians promouen coordinen plegats l'Octavari de Pregària per la Unitat de tots els Cristians. Enguany han assignat la preparació dels materials a les Esglésies cristianes d'Escòcia, molt implicades en la celebració del centenari de la Conferència Mundial de les Missions Cristianes, que va tenir lloc a Edimburg l'any 1910, i que donaria origen al moviment ecu- mènica contemporani. La Conferència d'Edimburg del 1910 tenia com a objectiu ajudar els delegats de les societats missioneres de les diferents branques del protestantisme i de l'anglicanisme, a les quals s'unia un convidat ortodox, a forjar els missioners i missioners en un esperit comú i a coordinar les seves activitats. En aquella reunió va ocupar un primer pla el tema de la unitat de l'Església

tació va anar a càrrec de Mn. Josep Bigordà.

El curs va finalitzar el 7 de juny del 1993 i va culminar amb una peregrinació a Terra Santa pel mes de juliol. Es tractava de fer realitat un ideal que s'havia anat covant entre els assistents en els cursos: conèixer la terra de Jesús i bressol de la nostra fe, i conèixer *in si- tu* els coneixements que s'havien anat adquirint durant aquells quatre anys. Per als qui no els va ser possible assistir a aquesta primera peregrinació, se'n va organitzar una de segona que va tenir lloc el mes d'octubre del mateix any, presidida per Mn. Josep M. Vidal i Aunós.

Nova etapa

A l'inici del curs 1994, l'Escola, que havia assolit els primers objectius de forma satisfactòria, entrava en una nova etapa. No es podia donar per finalitzada una tasca que tan bon fruit havia aportat. Els fidels que havien tastat la Paraula, l'havien trobat ape- titosa i reclamaven més aliment. I tam- bé hi havia la necessitat de continuar difonent-la entre els nous interessats a conèixer-la.

Aleshores, l'Escola va continuar organitzada en cursos de seminaris monogràfics per tal de treballar, en cadascun d'ells, un tema concret, i així

ha funcionat fins a l'actualitat.

En el decurs d'aquests anys s'hi han incorporat com a professors el doctor Joan Garcia Casanova, de l'Església or- todoxa; el doctor Josep Rius i Camps, catedràtic de la Facultat de Teologia de Catalunya, i el doctor Jorge Burd- man, de la Comunitat israelita de Barcelona, el qual juntament amb el

AGENDA

- ✓ **ESCOLA AUDIOVISUAL DE CATEQUESI.**— Trobada de formació per- manent, el **21 de gener**, amb Antoni Dauí, sobre *El franelograma. Per a una catequesi dinàmica i creativa*. Més informació: Eva M. i Clara, tel. 934 541 898.
- ✓ **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El **22 de gener**, a les 19.30, conferència de Teresa Solà sobre *Isaïes, místic de la presència de Déu*. C/ Anglí, 55 – Barcelona, tel. 932 038 915, st.perepuel.les@teleline.es, www.benedictinescat.com/StPere.
- ✓ **CATECUMENAT.**— El **24 de gener**, de 10.00 a 17.00, recés al Seminari Salesià Martí Codolar (av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1 – Barcelona). La reflexió anirà a càrrec de Mn. Salvador Bacardit, vicari episcopal de Barcelona. Més informació: Servei diocesà per al Catecumenat, tel. 934 541 898.
- ✓ **LECTIO DIVINA.**— El **30 de gener**, a les 17.00, comença un curset per aprendre la *Lectio divina* en l'escola de sant Jeroni amb les Mares Jerò- nimes. Monestir de Sant Maties, c/ Mercè Rodoreda, 7 – Barcelona. Més informació i confirmació: tel. 934 173 666, www.laspiedrasvivas123.com. Obert a totes les dones.

PARRÒQUIA DE SANT MEDIR

C/ Constitució, 17
08014 Barcelona
Tel. 934 216 527
www.parroquiasantmedir.cat

doctor Enric Capó, de l'Església evan- gèlica de Catalunya, formen el profes- sorat estable.

En seminaris extraordinaris hem tin- gut ocasió d'escoltar el P. Enric Cortès, caputxí, i la doctora Claustre Solé. I en els actes de cloenda han pronunciat la lliçó magistral Mn. Josep Bigordà; el doctor Joan Magí, president de l'Asso- ciació Bíblica de Catalunya; el doctor Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya; el P. Pius Tra- gan, monjo de Montserrat, i el doctor Josep Gil, entre d'altres.

L'Escola, fidel a l'evangeli i a l'idea- ri de la parròquia, continua obrint les portes, any rere any, i oferint els seus serveis a la gent de la parròquia, de la barriada, de l'arxiprestat i a tots els qui desitgin participar-hi. I vol rubricar la seva vocació ecumènica, amb la pre- sència de professors de les altres con- fessions cristianes. A més, des del 2007, amb la incorporació del doctor Jorge Burdman, de la Comunitat israelita de Barcelona i coordinador del Diàleg In- terreligiós, l'Escola s'obre al diàleg amb els nostres germans grans en la fe i en els seus coneixements sobre l'Escriptu- ra, que compartim en tants aspectes.

Urgell

Càritas ja té a punt el primer banc d'aliments d'Andorra

Començarà a oferir el seu servei a unes poques famílies a finals de gener

Patricia Navas
Andorra la Vella

Al país dels Pirineus, conegut per molts com el paradís del turisme de neu, les compres i els avantatges fiscals, també hi ha persones que remenen al vespre els contenidors dels supermercats buscant aliments que puguin aprofitar, i famílies que no poden oferir als seus fills una bona nutrició per manca de recursos econòmics. I cada vegada n'hi ha més. Així ho constata el president de Càritas a Andorra, Agustí Font, que lamenta com l'organització veu créixer la demanda d'ajuda per part de persones necessitades, casos cada vegada més complexos, diu. «Aquest any, hem vist que hi ha hagut un creixement significatiu de la pobresa —explica—. És evident, ja es veu. Hi ha molta gent que no té el mínim, malgrat que hi hagi associacions d'ajuda. Globalment, s'ha deteriorat molt el tema familiar, hi ha més necessitats; per exemple, cal una atenció especial cap als joves.»

Al mateix temps, creixen les ajudes i els donatius. Càritas andorrana ha vist créixer els diners donats desinteressadament per moltes persones anònimes. «També hi ha hagut més solidaritat de la gent, que està més sensible i ha sabut respondre a la necessitat», destaca Font.

Dues cares d'una moneda

Pobresa i solidaritat són precisament les dues cares de la moneda d'una nova realitat a Andorra, que ja funciona amb èxit a molts indrets d'Europa: el banc d'aliments.

Els bancs d'aliments són organitzacions sense ànim de lucre basades en el voluntariat que tenen com a objectiu recuperar excedents d'aliments de la nostra societat i redistribuir aquests productes entre persones necessitades, evitant el malbaratament. «Allò que

m'escandalitza no és que hi hagi rics i pobres, sinó el malbaratament», va dir en una ocasió la Mare Teresa de Calcuta.

Un banc d'aliments lluita contra la fam de casa nostra, evita que els

aliments consumibles però no comercialitzables siguin destruïts i els fa arribar a les persones més necessitades del nostre entorn immediat. Actualment, molts bancs d'aliments estan augmentant la seva activitat i el nombre

dels seus beneficiats amb l'actual crisi econòmica.

A Andorra, Càritas ha impulsat aquesta iniciativa com a resposta a la necessitat de nombroses famílies, amb la col·laboració del Govern i d'alguns grans magatzems i majoristes, i el servei de dos treballadors i de nombrosos voluntaris. El 26 de novembre passat, Càritas Andorra, el Departament de Medi Ambient del Govern d'Andorra i tres grans superfícies comercials signaven, precisament, un conveni per col·laborar amb aquest banc d'aliments per a famílies necessitades.

El primer banc d'aliments d'Andorra començarà a funcionar d'aquí a pocs dies. «Ja ho tenim engegat —explica Font—. Tota l'estructura és a punt i la posarem en marxa a finals de gener o a principis de febrer.»

Les empreses col·laboradores dipositaran en un local productes en bon estat i aptes per al consum, però que es retirarien de la venda perquè tenen una data de caducitat propera o perquè resulten poc atractius per als clients. Seran sobretot aliments, però també d'altres de primera necessitat, com ara productes per a la higiene. Càritas els proporcionarà, d'una manera controlada, a persones necessitades que acudeixin a aquesta organització eclesial. Inicialment, els beneficiaris directes del banc d'aliments seran entre trenta i quaranta persones d'una desena de famílies de les quals Càritas fa un seguiment.

Inauguració d'un nou local de repartiment d'aliments solidaris a Balaguer

A Balaguer es va inaugurar el 4 de gener passat el nou local de repartiment d'aliments solidaris de l'anomenat Projecte Àgape, gestionat per Càritas de Balaguer conjuntament amb el Consell Comarcal de la Noguera i la Creu Roja.

La iniciativa respon a l'augment de la demanda d'aliments, que s'ha triplicat aquest últim any, i permetrà centralitzar la donació d'aliments i ampliar els recursos del banc d'aliments per poder arribar d'aquesta manera a més persones que tenen dificultats per adquirir aquests productes.

El nou local d'aliments solidaris de la Noguera, ubicat al carrer Joanot Martorell de Balaguer, comença a funcionar el mes de gener del 2010. Les entitats participants realitzaran les valoracions oportunes dels aliments que hi arriben, i els voluntaris del Projecte Àgape s'ocuparan, si s'escau, de repartir els aliments. Coincidint amb la inauguració del nou local, els dies 4 i 5 de gener van tenir lloc unes jornades de formació per als voluntaris a les aules de Càritas i Creu Roja, en les quals van tractar diversos temes, com ara els drets i els deures dels voluntaris i el funcionament del banc d'aliments.

Consagració a la Sagrada Família

P. N. / La Seu d'Urgell

El 27 de desembre passat el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va consagrar les famílies de la diòcesi a la Sagrada Família de Jesús, Maria i Josep. A més, des de la catedral de Santa Maria d'Urgell, la diòcesi es va unir als actes que es van celebrar a Madrid, a Roma i arreu d'Europa a favor de la família, esperança de la humanitat.

Durant l'homília, Mons. Vives va destacar que les famílies també tenen una responsabilitat en l'Any Sacerdotal. «Hem de prendre consciència de la relació entre la família i totes les vocacions, especialment la vocació sacerdotal», va dir. «Si tenim famílies generoses i fermes en les conviccions

cristianes, es donaran respostes d'amor entregat —va afegir—. Cal pregar perquè les famílies ajudin els joves a plantejar-se la pròpia existència com una resposta a la vocació de Déu, respectant i ajudant la resposta generosa envers la vocació al sacerdocí.»

Segons el bisbe, «la llar de Natzeret continua il·luminant totes les famílies de la terra i les de tots els temps, i les atrau a la fe en Déu i a l'amor sempre més gran». «El silenci, el treball, i l'oració; la vida quotidiana d'un petit poblet de Galilea i les festes religioses que ritmen el pas de l'any; la unió i solidaritat d'una família menestral, amb la parentela llarga que sempre s'hi associa; la comunió d'amor en una mateixa missió i un mateix servei...

foren el fonament d'aquella Sagrada Família de Natzeret», va recordar. I va afegir: «Avui els implorem perquè ajudin les nostres famílies i totes les famílies de la terra per tal que siguin santuaris de la protecció i custòdia de la vida, i esdevinguin escola de virtuts, de valors i d'amor compromès.»

El bisbe d'Urgell també va recordar la invitació que el papa Joan Pau II va fer fa uns quants anys d'estimar la realitat familiar si Europa volia sortir de la seva crisi demogràfica, de valors i de futur. «Sense la família es perdria el fonament de la societat —va dir—. Per això hi ha el deure de protegir-la i defensar-la, de promoure la seva valoració entre les joves generacions, i de procurar que tinguin el reconeixement

i les ajudes necessàries, concretant-ho en autèntiques polítiques socials.» Finalment, va destacar que «en aquest Any per la vida que estem celebrant hem d'encomanar els matrimonis i les famílies a Déu, perquè els ompli de benediccions i de fecunditat. I perquè els governs mantinguin un compromís ferm de protegir la vida des de la concepció fins a la mort natural, bandejant i allà on convinguin reduint legislacions permissives envers l'avortament o l'eutanàsia». I va concloure: «Entre tots hem de promoure una educació respectuosa amb tota vida, especialment la dels més febles i dependents, perquè és sagrada, plena de dignitat, i només Déu n'és el Senyor.»

AJUDA L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES. SI NO, FES-NE DIFUSIÓ

Club[★]amics

PROGRAMACIÓ PER A L'ANY 2010

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

FÀTIMA *

DEL 12 AL 18 D'ABRIL

LOURDES *

Coincidint amb
la trobada
internacional de
Metges Cristians

DEL 7 AL 9 DE MAIG

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA *

ANY XACOBEU

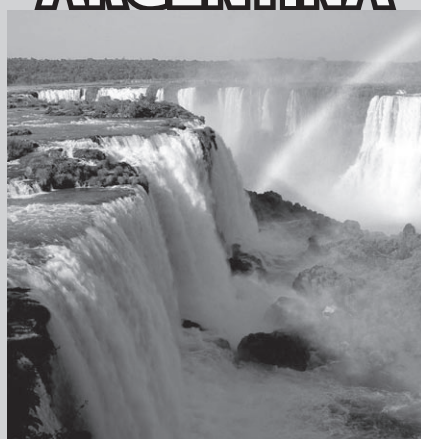
DEL 7 AL 13 DE JUNY

CROÀCIA

DE L'1 AL
8 DE JUNY

ARGENTINA

DEL 9 AL
21 D'AGOST

TERRA SANTA

DEL 24 AL
31 D'AGOST

POLÒNIA

DEL 2 AL
9 D'OCTUBRE

LOURDES *

DEL 15 AL
17 D'OCTUBRE

TERRA SANTA

DEL 27 DE DESEMBRE
AL 3 DE GENER

* Organització tècnica

relitur viatges GC 1045 D

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 08014 BARCELONA,

TEL. 934 092 700 FAX 934 092 775 CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

Tarragona

Nous menjadors socials a Reus i Tarragona

El servei és fruit de la col·laboració de Càritas i els ajuntaments

Imatge del menjador social de Tarragona.

Joan Boronat
Tarragona

L'arquebisbat de Tarragona, a través de Càritas i de comú acord amb els ajuntaments de Tarragona i de Reus, aquest desembre passat, més que obrar un petit miracle han fet realitat un deure solidari de la societat actual: posar en marxa sengles menjadors socials i plat a taula per a les persones més necessitades, de totes dues ciutats, en una època de crisi econòmica que, malauradament, ha propiciat l'aparició de noves bosses de pobresa, entre els sectors més febles de la societat.

A principis del mes passat, *Catalunya Cristiana* es feia ressò de la crida que la germana Teresa Beà, directora de la Casa d'Acollida Sant Auguri de Tarragona, dirigia a la ciutadania i a les institucions, per «poder atendre millor les creixents necessitats dels més dèbils», amb motiu de la jornada de portes obertes del centre. L'adaptació de la Casa del Transeünt com a nou menjador social de la ciutat ha estat possible gràcies a les ràpides negociacions establertes entre l'arquebisbat de Tarragona i l'Àrea d'Acció Social de l'Ajuntament de la capital, que s'ha encarregat del cost de l'equipament, el qual compta amb els professionals de la Xarxa Sanitària i Social de Santa Tecla, com a responsables dels serveis de menjador i de l'assistència sanitària i social dels seus usuaris.

D'aquesta manera, a partir del 15 de desembre, el menjador social ofereix dinar a les persones més necessitades, amb una capacitat inicial per a 40 places que es preveu s'ampliarà aquest mes de gener fins a 120 menús diaris. Es complementa, així, el servei d'allotjament de persones sense llar que, des de fa anys, es duu a terme en aquesta Casa d'Acollida de Càritas. De fet, els primers resultats són prou eloqüents: entre Nadal i Sant Esteve, el remodelat menjador social va alimentar 250 persones i, entre elles, immigrants provinents del continent africà i gent que mai no havia patit la pobresa, ara sotmesos al risc d'exclusió per causa dels efectes de la crisi.

El menjador s'omple amb les 26 persones que acull la Casa del Transe-

ünt, a més de les 17 que atén la Fundació Bonanit. Responsables del servei apunten que entre els usuaris «hi ha joves que no troben feina i majors de 50 anys que l'han perduda».

El dia 23 de desembre la instal·lació i els seus usuaris van rebre la visita de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i de l'alcalde de la ciutat, Josep Fèlix Ballesteros. L'alcalde tarragoní va indicar que «és una obligació de l'administració atendre les persones que no tenen o no han tingut les mateixes oportunitats que nosaltres», a més de tenir paraules d'agraïment envers Càritas per la labor que està fent en aquest camp. Per la seva part, l'arquebisbe Jaume va subratllar que per a l'Església també és una obligació, tal com ja ho està fent històricament, «ajudar el qui més ho necessita, puix aquestes persones són l'autèntic rostre de l'Església». El funcionament del menjador social el fa possible l'Ajuntament de Tarragona amb una aportació anual de 150.000 euros, per a aquest any, a més dels 30.000 euros que hi ha destinat la Fundació la Caixa.

Inauguració a Reus

Al carrer Francesc Bartrina de Reus s'ha reobert l'antic menjador social que

L'arquebisbe i l'alcalde de Reus van inaugurar el menjador de Reus.

«Ajudem el qui més ho necessita, puix aquestes persones són l'autèntic rostre de l'Església»

va crear fa vint-i-cinc anys el diaca Jaume Macaya, un equipament ampliat que es va inaugurar el dia 18 del desembre passat i que va començar a donar aliment als més desvalguts el dia 21 del mateix mes.

En un principi es dona dinar diàriament a una cinquantena de persones, però amb la possibilitat d'ampliar fins a 80 menús diaris, «en el cas que fos necessari», tal com va assenyalar la directora de Càritas Interparroquial de Reus, Maria Teresa Múrria. Càritas és l'entitat que gestiona el servei, per bé que l'Ajuntament ha col·laborat econòmicament en les obres de rehabilitació i equipació del local. Aquest local, amb una superfície de 400 m²,

disposa d'una cuina apropiada i sala-menjador, a més d'un magatzem a través del qual Càritas dispensa els aliments bàsics a qui els sol·licita.

A l'acte inaugural hi va assistir l'alcalde de Reus, Lluís Miquel Pérez, el qual es va congratular pel fet d'haver pogut acabar les obres abans de Nadal i «haver pogut posar a taula un plat de menjar per als qui no en tenen», mercès a la celeritat amb què s'han desenvolupat els treballs.

Mons. Jaume Pujol va beneir les instal·lacions i va tenir paraules d'agraïment envers Mn. Macaya, per la seva iniciativa d'impulsar aquell primer menjador, ara fa 25 anys. Així mateix, l'arquebisbe va felicitar i exhortar els voluntaris i voluntàries de Càritas «per aquest treball altruista a favor dels qui més ho necessiten».

En definitiva, una bona notícia, la de la posada en marxa d'aquests dos menjadors socials, tant a Tarragona com a Reus, que exemplifica la necessària i lloable tasca solidària empresa de forma mancomunada, entre l'Església i les administracions locals, amb un únic objectiu: fer costat, intentar pal·liar les mancances i assumir les necessitats bàsiques dels més desfavorits.

La Policia Local lliura roba decomissada a Càritas

J.B. / Cambrils

El cos de la Policia Local de Cambrils ha estat protagonista d'un fet insòlit: donar la roba decomissada del *top manta* a Càritas. Es tracta de més de 200 peces de vestir de roba falsificada incautada per les autoritats i que es va evitar que fossin destruïdes, com és habitual en aquests casos.

Aquesta donació de roba, sense precedents, únicament és possible després que s'hagi seguit tot el procediment judicial, sempre complicat, i dictada la corresponent sentència. Aquest cop, en lloc de portar «a incinerar les peces de roba, hem aconseguit autorització per donar-les a Càritas», apunta el sergent de la Policia Local de Cambrils, Joan

Lluís Casas.

Amb aquesta iniciativa, la roba decomissada ha anat a parar a mans del rober de Càritas perquè pugui ser aprofitada «pel creixent augment de les persones de Cambrils que la necessiten», manifesta la responsable de Càritas Sant Pere, Consol Díaz. Tot i reconèixer la importància de poder disposar d'aquestes peces de vestir i evitar que sistemàticament es destrueixin, la coordinadora de Càritas al Baix Camp, Marta Sentís, no vol perdre de vista la realitat de les persones a les quals ha estat decomissada la roba, puix «no podem oblidar-nos-en». Subratlla que «se'ls pren allò que és el seu mitjà de subsistència i nosaltres no podem fer res més que donar-los menjar».

El Vendrell seguirà l'exemple

La iniciativa cambrilenca ha tingut ressò en altres municipis i, el del Vendrell, a través del seu regidor de Governació, Raül Buira, ha anunciat que també procedirà a reservar les peces de roba decomissades per lliurar-les a Càritas, tot afirmant que «és una llàstima destruir la roba que pot fer tant de favor a les persones necessitades». Per la seva part, el president de Càritas del Vendrell, Joan Carles Guitart, coincideix a afirmar que la decisió de salvar de la crema aquesta roba «és tot un encert», per bé que apunta la conveniència de trobar un sistema per a l'eliminació de l'etiquetatge de les «falses marques», el qual pot incomodar el qui la porti.

Girona

El bisbe iniciarà la propera Quaresma les visites pastorals a la diòcesi

S'allargaran durant cinc anys i començaran a l'arxiprestat de Banyoles

Víctor Gay
Girona

En la propera Quaresma el bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo, començarà les seves visites pastorals als tretze arxiprestats de la diòcesi. El primer serà el de Banyoles. Segons el programa establert les visites pastorals s'allargaran durant cinc anys, ja que només es portaran a terme en els cicles de Quaresma i Advent. Des dels inicis del pontificat del bisbe Jaume Camprodon no s'havien promogut visites pastorals.

Segons paraules del bisbe Francesc, el propòsit d'aquestes visites seguirà el model de «parlar amb el rector, el consell pastoral, els catequistes, els voluntaris de Càritas, els que porten els joves... Es visita l'església, es miren els llibres parroquials i hi ha un moment en què el bisbe està en un lloc de la parròquia rebent tothom qui ho vulgui sense haver de demanar audiència. Es poden visitar malalts i escoles religioses».

L'arxiprestat de Banyoles inclou 42 parròquies i 2 annexos, aquestes parròquies estan agrupades. Naturalment el gruix de la població es concentra a la capital de l'arxiprestat i de la comarca del Pla de l'Estany amb gairebé divuit mil ànimes. Segueixen la parròquia de Mata (municipi de Porqueres), amb 2.500 habitants, i amb un miler tenim les de Cornellà de Terri, Fontcoberta i Serinyà. Trenta-cinc pobles més en tenen menys de 500 i, d'aquests, quinze no arriben al centenar d'habitants. És a dir, un nucli potent de població i la resta s'escampa en una comarca relativament petita i amb una població rural escampada.

Dinàmica de contactes parroquials

D'ençà de l'inici del seu pontificat a Girona, el bisbe Francesc ha portat a

El bisbe ha portat a terme una intensa acció de contactes i visites a les parròquies.

terme una intensa acció de contacte i coneixement amb les parròquies, fins a 250 ja visitades (d'un total de 383 i una dotzena d'annexos). Cal afegir el diàleg amb tots els preveres diocesans,

ja siguin en aquestes estades parroquials, o bé en els diferents contactes i reunions.

Darrerament també ha intensificat les visites a estaments civils i socials,

col·legis professionals, col·lectius d'acció cívica i col·lectiva, en un bisbat que per la seva territorialitat geogràfica és complex, ja que les estructures humanes, econòmiques i fins i tot físiques són prou diferents. Des de les terres de l'Alta Garrotxa, fins al Maresme, o els grans nuclis urbans com ara Girona, Blanes/Lloret, Figueres i Olot i aquesta dispersió de petites parròquies rurals que pel seu nombre són majoria.

Una altra de les realitats amb què s'ha trobat el bisbe de Girona és l'impacte dels immigrants que, en algunes parròquies, superen el terç dels habitants. Precisament la ciutat de Banyoles, juntament amb les de Salt o Santa Coloma de Farners, presenta aquesta realitat. D'aquests nous residents a la diòcesi procedents de terres llunyanes, un important nombre són cristians, ja siguin catòlics, especialment els procedents de l'Amèrica hispana, o ortodoxos, els dels països de l'Est. Segur que aquest serà un tema important a tractar en aquestes visites pastorals.

Un repte en el programa pastoral del bisbe Francesc que es disposa a aprofundir en la realitat de la seva diòcesi. En el primer any el programa preveu tres arxiprestats.

El 14 de febrer seran ordenats els primers diaques permanents de la diòcesi

V.G. / Girona

El diumenge VI de durant l'any, el proper 14 de febrer, el bisbe de Girona conferirà l'orde del diaconat a tres aspirants en el decurs d'una litúrgia que tindrà lloc aquella tarda a la catedral de Santa Maria Assumpta. La novetat és que seran els tres primers diaques permanents de la diòcesi que han finalitzat la seva preparació i estudis.

Es tracta de Joan Robé, un cèlibe de la parròquia de Canet de Mar, Josep Farrerons, casat i pare de família, de la parròquia d'Arbúcies, i de Joan B. Esteve, casat, de la

parròquia de Sant Feliu de Girona.

Aquests nous diaques permanents van iniciar la seva formació específica per a aquest ministeri fa més de tres anys, en una iniciativa que va encoratjar l'actual bisbe emèrit, Mons. Carles Soler, que precisament era el responsable del diaconat permanent a l'arxidiòcesi barcelonina, en els seus anys de servei com a bisbe auxiliar.

Els tres nous diaques tenen estudis de Ciències Religioses i una llarga experiència com a seglars al servei de les respectives parròquies i també en altres organismes diocesans.

Barcelona

El bisbes convoquen una Jornada Sacerdotal Interdiocesana el 23 de gener

Redacció / Barcelona

Amb motiu de l'Any Sacerdotal que el papa Benet XVI ha proposat a tota l'Església, els bisbes de Catalunya han fet pública una carta en la qual conviden els preveres, diaques i seminaristes a una Jornada sacerdotal interdiocesana que se celebrarà a Mataró el 23 de gener, coincidint amb la beatificació del Dr. Josep Samsó i Elias, prevere i màrtir. Aquesta serà la primera beatificació que se celebrarà a Catalunya seguint les disposicions donades pel Sant Pare actual. La cerimònia comptarà amb la presència del prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, Mons. Angelo

Amato. Els bisbes catalans diuen en la seva carta que «en l'avinentosa de la celebració del mil·lenari del temple de la parròquia de Santa Maria de Mataró, de la qual el Dr. Josep Samsó fou rector, i dins de la celebració de l'Any Sacerdotal, el Sant Pare ha concedit poder celebrar la beatificació d'aquest exemplar i zelós sacerdot que va exercir sempre el ministeri sacerdotal imitant el Bon Pastor».

La Jornada Sacerdotal tindrà el següent horari: 11 h, arribada a la basílica de Santa Maria de Mataró; 11.30 h, eucaristia concelebrada i ritu de la beatificació; 14 h, dinar de germanor al col·legi Maristes Valldemia.

Intercanvi pastoral entre dues diòcesis de França i Barcelona

Redacció / Barcelona

Els arquebisbes de Bordeus i Marsella van visitar la diòcesi de Barcelona acompanyats dels seus vicaris generals, per realitzar un breu intercanvi pastoral amb l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, i el seu bisbe auxiliar, Mons. Sebastià Taltavull, sobre algunes de les experiències pastorals d'aquí i de les dues diòcesis franceses sobre l'evangelització; és a dir, sobre el testimoni de Jesucrist i del seu Evangeli que els cristians estan cridats a donar en el món d'avui, i de manera especial a les grans ciutats d'Europa, que tenen unes característiques comunes. Van tractar sobretot dels plans d'actuació pastoral que tenen previstos per al present any i els propers, les dues diòcesis franceses i l'arquebisbat de Barcelona.

El grup francès estava format pel cardenal Jean-Pierre Ricard, arquebisbe de Bordeus, i l'arquebisbe de Marsella, Mons. Georges Pontier, acompanyats del bisbe auxiliar de Bordeus, Mons. Jacques Blaquart, i dels vicaris generals de totes dues diòcesis.

Barcelona

«Si l'Orde de la Mercè no existís, caldria inventar-lo»

P. Florenci Roselló, provincial dels Mercedaris d'Aragó

Samuel Gutiérrez

El 17 de gener vinent, a la catedral de Barcelona, l'Orde de la Mercè, fundat a la Ciutat Comtal el 1218, celebra solemnement el 775è aniversari de la seva aprovació pontifícia. Presidirà l'eucaristia el cardenal Lluís Martínez Sistach, successor, moltes generacions després, del bisbe Berenguer de Palou, testimoni privilegiat fa ja gairebé 800 anys, juntament amb el rei Jaume I, de la fundació d'aquest emblemàtic orde religiós.

Què representa per a l'Orde de la Mercè la celebració d'aquest aniversari?

Inicialment, tots els ordes, congregacions o instituts religiosos sorgeixen sempre en una Església local amb l'aprovació del bisbe diocesà. Amb el temps, si aquesta realitat creix, es consolida i s'estén per diversos indrets acaba adquirint l'aprovació pontifícia. Per a nosaltres, que vam ser fundats el 10 d'agost del 1218 a l'altar de Santa Eulàlia de la catedral de Barcelona, una altra data molt important en els nostres orígens és la del 17 de gener del 1235, ara fa 775 anys, que és quan vam rebre l'aprovació canònica pel papa Gregori IX, amb la butlla *Devotionis vestrae*. L'Orde de la Mercè s'estava expandint en aquells moments cap a zones vinculades amb el món islàmic, que és on es duia a terme l'alliberament de captius: Granada, Alger, València... Passa, aleshores, de ser una realitat local a una realitat universal. És com la majoria d'edat, una nova Pentecosta, en què l'orde inicia realment un projecte universal, ampli i de futur. Per això per a nosaltres aquesta data és molt important, ja que ens ajuda a recordar els inicis i d'alguna manera reviu les intuïcions fundacionals. És un moment per donar gràcies a Déu per aquest recorregut, per aquesta història, per l'entrega de tants religiosos que han donat la seva vida a la Mercè i per la Mercè.

Quina resposta va donar el carisma mercedari a la societat i a l'Església del seu temps?

Davant de la situació de captivitat que en el segle XIII vivien tants cristians en terres musulmanes, el nostre fundador, Pere Nolasc, va sentir la crida a donar una resposta eficaç d'alliberament i redempció. Així, els mercedaris es dedicaven a recaptar almoines per poder redimir amb aquests diners tants captius com poguessin que al món islàmic estaven en perill de perdre la fe. El carisma de la Mercè ha estat des dels orígens la redempció de captius i porta implícit un quart vot específic del nostre orde, que és el vot de caritat o d'estar disposat a donar la vida, si fos necessari, pel captiu.

Per què l'acte central d'aquest aniversari té lloc a la catedral i no a la basílica de la Mercè?

Tot i que instintivament se'ns associi més amb la basílica de la Mercè, on vam tenir el nostre primer convent, en realitat l'orde va ser fundat a la

catedral de Barcelona sota el patrocini del rei Jaume I i del bisbe de Barcelona Berenguer de Palou. Per això ens omple de goig i de satisfacció que en aquest aniversari hi pugui ser present també el cardenal. No oblidem que l'Orde de la Mercè ha estat l'únic orde religiós fundat a la Ciutat Comtal al llarg de tota la història de l'Església.

Pesen, tants anys d'història?

Més que pesar, tota aquesta llarga història ens suposa una gran responsabilitat. És una història massa bonica, amb una entrega sempre cap als altres, a favor de col·lectius que provoquen rebuig, perquè es visqui a la lleugera. Per això implica una responsabilitat continuar el carisma i és una responsabilitat per tants germans nostres que ens han precedit i han permès que arribem on som ara.

775 anys després de l'aprovació papal, en quin sentit es manté viu el carisma fundacional?

Malgrat tots els anys que han passat des de la fundació, crec que l'orde s'ha sabut adaptar bé a cada època. Avui dia no hi ha captius per motius de fe, però en canvi hi ha moltes altres activitats que ens interpel·len i davant de les quals ens sentim cridats a donar resposta. Les noves captivitats ens transporten als orígens fundacionals. Des d'aquesta convicció, creiem que l'Orde de la Mercè és actual i està viu. Actualment treballem sobretot en el món de la presó i en el de la pobresa, que són les noves esclavituds. Només a la província d'Aragó, que és la província mare de l'orde, atenem més de 40.000 presos de diferents presons en

sis països diferents: Espanya, Veneçuela, Guatemala, el Salvador, el Panamà i Moçambic. En aquest moment aquesta província mare compta amb 38 capellans, cinc capellans generals, sis cases d'acollida, diverses obres mercedàries, uns 800 voluntaris que participen del carisma redemptor... Per tot plegat, jo penso que en aquests moments, si l'Orde de la Mercè no existís, caldria inventar-lo. És un orgull com a mercedari que el dia més important a totes les presons al món sigui el de la Mercè. La Mare de Déu de la Mercè és a tot arreu la patrona de les presons.

Quins trets d'aquesta patrona, la Mare de Déu de la Mercè, està cridat a viure avui tot bon mercedari?

Els elements essencials de tot mercedari comencen per ser mare o pare, sobretot en el que es refereix a la sensibilitat amb el qui pateix. Aquesta actitud sorgeix de l'amor a Crist redemptor, que és el model del qui mor per redimir. Des d'una actitud maternal i redemptora, el mercedari està cridat a morir per ajudar els altres. Això el porta a una sensibilització, a una renúncia, a una pobresa, a una entrega, a un donar sense esperar... i sobretot a ser capaç de morir pel pobre sense esperar-ne res a canvi, cosa que no sempre és fàcil en un món tan materialista com el nostre. Aquí trobem l'autèntica espiritualitat mercedària. En una societat com la nostra, necessitem oferir valors com el de la gratuïtat, la generositat i sobretot el donar sense esperar-ne res a canvi.

Què destacaria de la llarga història de l'Orde de la Mercè i dels seus avatars diversos?

L'orde ha anat vivint els contextos de cada època. Inicialment, va centrar la seva missió en tot el tema de la redempció. Amb l'abolició de l'esclavitud en el segle XVIII, es fa present en el món de l'educació, sobretot amb infants orfes i en situació de risc social. Més tard, una font de gran patiment per a l'orde va ser tot el tema de les

desamortitzacions, tant a Espanya com a Amèrica. Es perd tot i es veu realment que és una obra de Déu quan torna a rebrotar i guanyar vitalitat. El 1878, al monestir de l'Olivar, després d'anys molt durs, l'Orde de la Mercè torna a ressorgir a Espanya. Un altre moment difícil al nostre país va ser la

guerra civil, on van morir 19 religiosos mercedaris per motius de fe. Ara estan en procés de beatificació. Malgrat les dificultats, l'arrel de l'arbre i la llavor de la Mercè es va mantenir i ha anat sempre ressorgint. I al mateix temps que ressorgia el carisma s'ha anat també adaptant als nous temps. En els anys 40, a través de les intuïcions del P. Lahoz, venerable religiós mercedari, s'entén finalment que els captius del segle XX estaven a la presó. Aquesta intuïció neix novament a Barcelona, concretament a la presó Model. Per això Barcelona és clau per a nosaltres. Naixem en aquesta ciutat, la confirmació també es produeix aquí i el nostre carisma redemptor neix a la presó Model de

Barcelona. Són detalls que fan que l'Orde no s'entengui sense Barcelona i que Barcelona no s'entengui sense la Mercè. Forma part d'una història viva que encara roman.

Malgrat aquesta relació tan estreta amb la ciutat, lamenteu una mica que Barcelona avui no acabi de reconèixer les seves arrels mercedàries?

Potser ens ha faltat saber transmetre-ho. Entenem que el carisma és fronterer, malgrat que la història ens ha vinculat continuament amb Barcelona. Tant de bo que aniversaris com el que celebrem enguany siguin ocasió perquè s'entengui aquest coneixement i l'orde sigui més reconegut i estimat a la ciutat. Ja ho és al si de l'Església, però ens cal traspassar allò merament eclesial per arribar també a la Barcelona civil. La ciutat se sol identificar amb la Mercè però no tant amb l'orde.

Tot aniversari mira també cap endavant. Quins són els principals reptes de futur?

El primer repte i més important és la condició del carisma. També tenim molt d'interès que tot l'orde camini en la mateixa direcció, tot i que respectant els diversos camps d'actuació als quals ens sentim cridats. Un altre repte important és la fundació en indrets fronterers. La província d'Aragó, per exemple, va fundar recentment a Moçambic, on seguim la mateixa estela carismàtica en un barri marginal, atenem quatre presons, coordinem Càritas diocesana, Justícia i Pau i treballem amb el món de la sida. També som presents des de fa anys en països de molta alta conflictivitat com el Panamà, Guatemala o el Salvador, on és molt greu el problema de les *maras*. Són realitats que ens porten a sortir de les nostres seguretats per ser mercè i redempció al món. Un altre repte també, evidentment, és el tema vocacional, que en el primer món ens preocupa molt. Hem de treballar perquè sorgeixin joves que facin del carisma de redempció la seva vida.

Lleida

L'Acció Catòlica de Madrid tria el beat Francesc Castelló com a patró

L'elecció es va fer per votació

Jordi Curcó
Lleida

L'Assemblea General Diocesana de l'Acció Catòlica General de Madrid ha elegit el beat Francesc Castelló i Aleu com a patró. L'elecció es va fer mitjançant una votació, ja que segons informació facilitada per l'ACG de Madrid, en una anterior assemblea s'havien proposat dos possibles patrons: santa Teresa de Jesús i el beat Francesc Castelló. Tots els 196 assistents a l'assemblea havien rebut les biografies i les motivacions que en justificaven el patrocini. Feta la votació, el resultat va ser de 130 vots per a Francesc Castelló i de 66 per a santa Teresa de Jesús. Ha quedat, així, proclamat patró per majoria el jove màrtir català.

Finalitzada l'Assemblea i després d'aixecar acta de l'elecció, es va comunicar aquest resultat al cardenal Rouco Varela, que n'ha d'oficialitzar el patrocini. Així mateix el consiliari de l'Acció Catòlica General de Madrid, Jesús Vidal, va enviar una carta per donar a conèixer aquesta decisió a la Comissió Pro Canonització del Beat Francesc Castelló de la diòcesi de Lleida, que va acollir amb alegria, i també amb certa sorpresa, la tria del jove màrtir com a patró dels militants de l'Acció Catòlica de l'arxidiòcesi de Madrid.

Jesús Vidal ha manifestat la seva satisfacció per l'elecció, en tractar-se d'un laic, jove i màrtir, que pot ser un gran referent per als joves militants de l'AC: «Li encomanarem totes les nostres activitats i li demanarem que ens ajudi a viure el nostre compromís

Membres de la Comissió del Beat Francesc Castelló juntament amb representants de les diverses confraries de Lleida.

de ser veritables apòstols, com ho fou ell, en la nostra societat.»

A petició seva, la Comissió Pro Canonització de Francesc Castelló va fer arribar a Madrid una relíquia del jove màrtir. Es tracta d'un fragment de roba que li havia pertangut acompanyat del certificat d'autenticitat, signat pel secretari general i canceller del bisbat de Lleida, Mn. Daniel Turmo.

La relíquia, donada per la germana del beat, Teresina Castelló, resident a Lleida, ha estat dipositada a l'oratori del Sant Infant del Remei, al carrer Donados 6 de Madrid, on es pretén que el beat Francesc Castelló sigui

venerat i donat a conèixer. Per aquest motiu, l'altra germana del beat, Maria Castelló, resident a Saragossa, s'ha ocupat de fer arribar a aquesta església madrilenya una fotografia emmarcada del seu germà, perquè pugui ser posada al costat de la relíquia a la veneració dels fidels.

En aquesta església de Madrid i per primera vegada es commemorarà el proper 11 de març el vuitè aniversari de la seva beatificació i el 28 de setembre se'n celebrarà la memòria i festa litúrgica, com es fa cada any a Lleida, on va morir màrtir el 1936, o a la ciutat d'Alacant, on va néixer el 19

d'abril del 1914.

Coincidint gairebé en el temps amb aquesta notícia arribada de Madrid, el diumenge 27 de desembre, festa de la Sagrada Família, la Comissió Pro Canonització del Beat Francesc va fer lliurament d'una altra relíquia ex *indumenta* del beat a la confraria de la Sagrada Família i Sant Cristòfol del barri lleidatà de Pardinyes, coneguda popularment per La Somereta.

La relíquia es va lliurar a la presidenta de la confraria, Carme Larrosa, i a Luis Bravo, que ha vetllat com ningú perquè això succeís. Es va fer en un acte emotiu i solemne en finalitzar la missa dominical de la parròquia de Sant Salvador de Pardinyes, en la qual es va celebrar alhora la festa patronal de la Confraria, a la qual van assistir representacions d'altres confraries de la Setmana Santa de Lleida.

La Confraria de La Somereta acompanya cada any el pas de la Fugida a Egipte en representació del segon dolor de Maria, en la processó del Diumenge de Rams de Lleida, organitzada per la Congregació dels Dolors. Segons la seva presidenta, la confraria té la intenció en la propera Setmana Santa de col·locar la relíquia del beat en el pas de la Fugida a Egipte, «com es fa ja a Alacant, on cada Dimarts Sant des de l'any 2003, la relíquia del beat Francesc surt amb el pas de Nostra Senyora dels Dolors».

D'altra banda, segons ha notificat a Lleida la postuladora de la Causa de Canonització de Francesc Castelló, Silvia Correale, Roma està estudiant a fons la documentació corresponent als informes mèdics referents a una curació d'un malalt que patia una greu malaltia irreversible i que s'havia encomanat al beat Francesc Castelló. En el cas que Roma finalment confirmés la veracitat de la curació per intercessió de Francesc Castelló, ens trobaríem davant del miracle necessari per a la seva canonització.

Cloenda del cinquantenari de la parròquia del Carme de Lleida

J.C. / Lleida

Tot i celebrar-se a l'església de Sant Joan, en el marc de la Unitat Pastoral de les parròquies del Carme, Sant Joan i Sant Pere, la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Lleida va cloure en la vigília de la Immaculada els actes commemoratius del cinquantenari de l'actual temple parroquial. Ho va fer amb la celebració de la vigília de la Immaculada i la *Fiesta del Alumbro*, molt tradicional als països llatinoamericans. Per aquest motiu s'hi feren especialment presents molt catòlics immigrants d'aquests països, així com també les comunitats romanica catòlica i ortodoxa, i diferents africans, a més de les comunitats de la unitat pastoral.

El lema de la jornada mariana per excel·lència en ple temps d'Advent va ser «Al costat de Maria, més a prop de Jesús». Així ho ha expressat Mn. Joan Mora, rector de les parròquies de la unitat pastoral, tot ressaltant que l'acte s'iniciava de la mateixa manera que s'havia acabat l'obertura de l'any del cinquantenari, un any enrere, «amb les làmpades enceses en les nostres mans».

Un dels moments més emotius va ser el cant del Pàrenostre, amb les mans entrelaçades.

El bisbe de Lleida, Joan Piris, va presidir la celebració. En l'homília va glossar la figura de Maria com a portadora de la Salvació, en respondre amb un sí decidit a Déu quan li va demanar permís per fer-se present entre nosaltres. Una salvació generosa i sense fronteres, la de Déu, en una Església universal personalitzada en la comunitat allí reunida.

Solsona

Inici del Curs Alpha a la parròquia de Verdú

Ramon Estany / Verdú

La parròquia de Verdú acull un Curs Alpha a partir del dia 14 de gener, un curs pràctic d'introducció a la fe cristiana que actualment s'està impartint en més de 40 països. El curs Alpha va dirigit principalment a persones que no van a l'església i que volen investigar sobre l'existència de Déu o que simplement busquen un sentit a la seva vida.

A Verdú el curs es farà a dos quarts de nou del vespre amb una continuïtat de deu setmanes, a part d'un cap de setmana cap a la meitat del curs. La sessió comença amb un sopar per donar als participants l'oportunitat de conèixer-se i relacionar-se. Després, hi ha un tema sobre diferents aspectes de la fe cristiana. Tot seguit, els assistents, en grups de quatre i coordinats per un responsable, es reuneixen un altre cop per compartir, fer preguntes i expressar opinions.

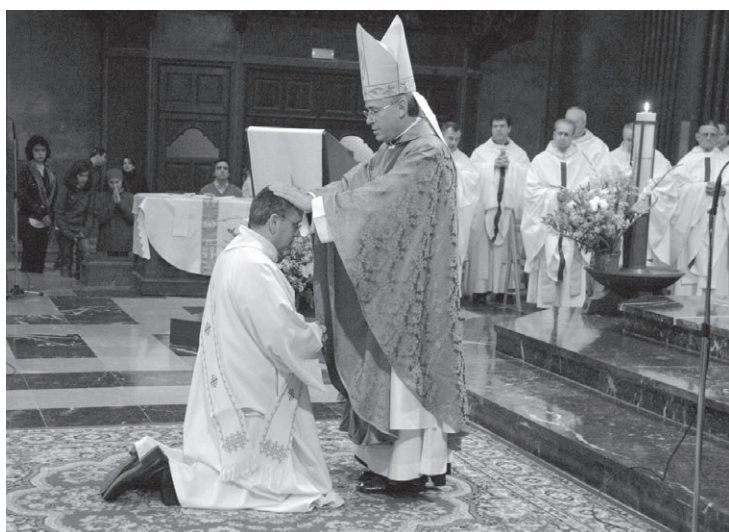
Vic

Mn. Joan Carles Serra, nou sacerdot de la diòcesi

Xavier Bisbal
Vic / Fotos: JPY

El bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va ordenar de prevere Mn. Joan Carles Serra i Permanyer a la catedral de Vic. Ja en la mateixa celebració, que va tenir lloc el 8 de desembre passat, el bisbe va assenyalar el destí del nou sacerdot: rector de les parròquies d'Aiguafreda, el Figaró i Valldeneu, amb la docència que ja venia exercint com a professor de religió als instituts de Centelles i Sant Feliu de Codines. Hi havia una cinquantena de preveres, a més de diaques, seminaristes, familiars, amics i fidels de les parròquies on ha exercit el seu ministeri diaconal des de l'any 2002, a Sant Joan de Vilatorrada, Artés, Santpedor, Castellnou de Bages i Horta d'Avinyó. També hi havia part dels seus nous feligresos i precisament fou el Cor de Muntanya d'Aiguafreda qui acompanyà els cants, fent d'organista Albert Tió.

Mons. Romà Casanova, en l'homilia, va afirmar que «ser sacerdot és un gran do, no solament per al qui el rep, sinó per a tota l'Església i també

per a la mateixa societat. Estem de ple en l'Any sacerdotal i aquesta ordenació és un regal de Déu que ens ha concedit un nou sacerdot per a la nostra diòcesi. Tots nosaltres, començant per mi mateix, ho hem de viure com un do immerescut de Déu per a la nostra diòcesi. Tot prevere és un do de Déu».

El bisbe va afegir que la seva mirada «s'estén a totes les parròquies i realitats eclesials. I aquesta mirada sap de la gran necessitat que tenim de nous preveres que puguin continuar la tasca dels mossens que ser-

veixen fidelment amb totes les seves forces i, moltes vegades, al límit de les seves forces. I per això mateix no puc fer res més que dirigir la meua paraula als joves aquí presents i als joves de la diòcesi perquè siguin generosos en la crida que el Senyor us fa a alguns a esdevenir sacerdots en l'Església. Quantes persones hi ha sense trobar el sentit de la vida i amb el perill de perdre-la per sempre!

«Quantes persones esperen la presència del sacerdot a prop seu per donar-los la paraula que solament ell pot donar, perquè el sacerdoci és l'amor del cor de Jesús! Quina llàstima que la comoditat, el materialisme, la manca de compromís, les pors que no us deixin ésser del tot lliures per donar-vos amb generositat!».

Al final de la celebració, Mn. Joan Carles (Sant Feliu de Codines, 1959) va dirigir unes paraules d'agraïment al poble reunit a la catedral. És el sisè sacerdot ordenat que s'incorpora al clergat diocesà des de l'inici del pontificat de Mons. Romà Casanova.

Solsona

Jornades de formació per a sacerdots

Mn. Antoni Quesada / Solsona

El desembre passat els sacerdots de Solsona van tenir l'oportunitat d'assistir a dues jornades de formació al Seminari de Solsona. La primera va ser el dia 3 de desembre i va anar a càrrec del P. Vicente Zamora Martín, mercedari de Sant Ramon que en els darrers vint-i-un anys ha viscut a Caracas, on ha treballat pastoralment atenent sobretot els camps de la pastoral penitenciària, educativa i també parroquial. Amb un estil molt directe i amè, el P. Vicente va parlar sobre la realitat socio-religiosa al Carib. La vintena de sacerdots que el van escoltar van poder conèixer una realitat que, tot i ser llunyana, no deixa de tenir uns punts comuns amb moltes situacions en què ens trobem també a casa nostra.

La segona trobada va ser el dia 14 i va consistir en el recés d'Advent que cada any s'ofereix als sacerdots diocesans. Va dirigir el recés Mn. Pere Montagut, rector d'una parròquia de Barcelona i director de l'Institut d'Espiritualitat de Barcelona. A partir de la doctrina que va exposar, i des de la seva experiència, va anar presentant propostes per ser profetes en el nostre temps i en el nostre món concret. En l'Any Sacerdotal que estem celebrant, es va referir al sant rector d'Ars, Joan Maria Vianney, com a model de fidelitat a Déu i també als homes.

CAMPANYA DEL ROSARI

Més de 300 milions de cristians pateixen per la seva fe, molts pateixen violència i fins i tot assassinat.

AEN treballa incansablement per ajudar milions de cristians arreu del món que són perseguits per la seva fe.

Quina millor manera d'ajudar-los que resant el Rosari.

Per cada donatiu de **8€** que ens envieu, rebreu un rosari beneït pel Sant Pare Benet XVI amb el seu llibre de meditacions i AEN enviarà en nom vostre material religiós a algun dels països on ajudem.

També en castellà

Informació i donatius: **93 237 37 63**
La Caixa 2100 1344 63 0200111817

Ayuda a la Iglesia Necesitada
¡Tú eres su esperanza!

☐ Desitjo unir-me a la campanya amb ... Rosaris ☐ Hi col·laboro amb ... € Per: ☐ Gir ☐ Transferència ☐ Xec

Nom i Cognoms Telèfon

Carrer C.P. Població

Província E-mail

Ajuda a l'Església Necessitada
C. Lluís Antúñez 24, 2^a 2^a – 08006 Barcelona. Tel: 93 237 37 63. www.ain-es.org

Trobada internacional d'escoltisme catòlic a Montserrat

«Pedres Vives» ha aollit una quarantena de participants

Raül Molina

Comissari
internacional MEG

Primer de tot m'agradaria explicar una mica què és això de les Pedres Vives. Es tracta d'un campament escolta i guia per treballar la dimensió espiritual de la persona des d'una visió catòlica.

Aquesta trobada, organitzada conjuntament per la regió Euro-mediterrània de la Conferència Internacional Catòlica d'Escoltisme (CICE) i la regió Europea de la Conferència Internacional Catòlica de Guatge (CICG) es realitza des de ja fa sis anys cada vegada en un país diferent. Aquest any la seu escollida ha estat el nostre país, Catalunya (MEG), i Minyons Escoltes i Guies de Catalunya, com a entitat acollidora, ha dut a terme tota la planificació, organització i gestió del

campament, sempre en contacte amb les dues conferències.

Aquesta edició de 2009, que ha tingut lloc a l'abadia de Montserrat del 27 de desembre fins al 1 de gener, ha aollit més d'una quarantena de persones de 12 països diferents.

Ens ha visitat gent de països tan diversos com Alemanya, Bèlgica, Eslovè-

nia, França, Irlanda, Jordània, Palestina, Polònia, Portugal, la República Txeca, Síria i evidentment, una nodrida representació catalana entre participants i equip directiu.

Durant la preparació ens hem trobat amb força dificultats burocràtiques per tal que alguns dels participants poguessin els seus visats i al final dues noies d'Egipte i dues més del Líban es van quedar sense poder participar en la trobada per culpa de no haver obtingut el visat per entrar a l'Estat espanyol.

Cal agrair a la comunitat de monjos de Montserrat i especialment al rector del Santuari, el pare Sanromà, per totes les facilitats i ajuda que ens han donat a l'hora de preparar i celebrar aquesta trobada. Durant la trobada vam tenir diferents tallers i ponències, així com presentacions dels diferents països, xerrades, nits temàtiques, i vam compartir un dinar amb el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull.

Activitats formatives diverses

El primer dia vam aprendre a preparar a través dels símbols, gràcies al germà marista Toni Torrelles, amb el qual vam construir el nostre propi oratori per realitzar les nostres pregàries i per tenir un espai personal de reflexió i oració.

El germà Manel Gasch, monjo de Montserrat, ens ensenyà els secrets i la història de Montserrat tot fent-nos una visita guiada per les dependències del monestir.

Tot just després, el grup Utopies amb Peatge (<http://www.uap.tk3.net/>) ens va ensenyar a preparar a través de la cançó i ens va oferir un magnífic concert de música cristiana. Per acabar la jornada, una vetllada internacional, on vam poder gaudir de les menges, begudes i danses típiques de cadascun dels països que ens acompanyaven.

L'endemà, ben d'hora, després d'esmorzar un bon pa amb tomàquet i uns embotits de la terra, vam realitzar un raid-desert fins al cim de Sant Jeroni, mentre seguïem unes pistes marcades en la roca i mentre un seguit de paraules i textos ens feien reflexionar en solitud.

En arribar de nou a Montserrat, Mn. Jordi Font, consiliari general de MEG, ens va fer una reflexió sobre l'escoltisme a Catalunya i a Europa.

Per finalitzar el dia, una pregària amenitzada per Mn. Jean-Luc Depaive,

«Ens ha visitat gent d'Alemanya, Eslovènia, Irlanda, Jordània, Palestina, Polònia, la República Txeca, Síria»

consiliari de la regió europea de la CICG. El tercer dia va ser prou atapeït. Vam començar amb la ponència *Educar en la fe avui*, dinamitzada per Anna Ramis.

A continuació, el taller per celebrar amb les branques on vam comptar amb la presència de Mn. Alfons Busto, antic consiliari general del moviment.

Tot just després del taller, vam gaudir d'un dinar amb la presència del bisbe auxiliar de Barcelona i després, en un distès cafè tertúlia, vam poder intercanviar opinions sobre Església i escoltisme.

A la nit, una especial vetllada tradicional catalana, on gràcies al grup Pocasolfes, els nostres convidats van poder gaudir de les músiques i danses més tradicionals del nostre país fins ben entrada la nit.

El darrer dia de l'any va començar amb una interessant xerrada a càrrec de Mn. Ramon Prat, vicari general del bisbat de Lleida i antic consiliari de MEG sobre l'acompanyament espiritual.

Tot just després de dinar, Neus Forcano, antiga comissària general de MEG, ens va explicar el nostre paper com a cristians de frontera i el paper de la dona en l'Església.

Tota la resta de la tarda va estar dedicada a preparar la missa de cap d'any, on els monjos ens havien ofert la possibilitat de dinamitzar-la, cosa que amb molt de grat vam acceptar.

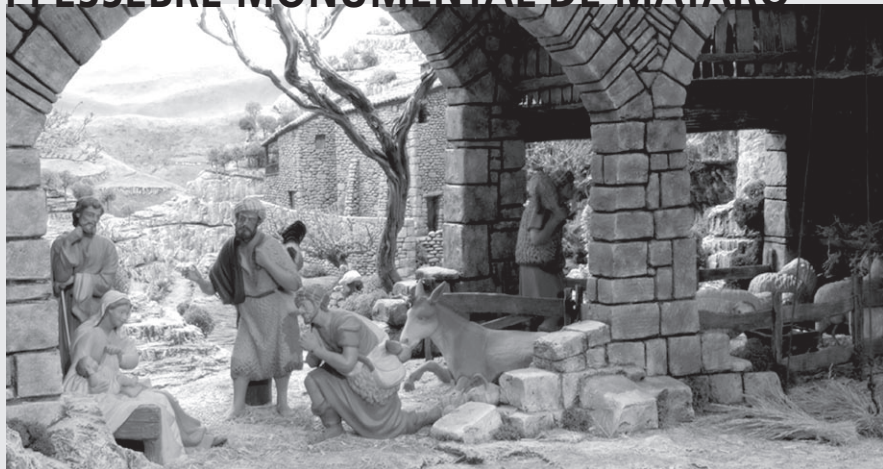
Va ser una missa molt colorista i peculiar, amb cants i lectures en diferents idiomes, amb molts moments simbòlics (com per exemple quan els representats palestins van fer l'ofrena de la Llum de la Pau de Betlem). Tots els participants en el camp, van aportar el seu granet de sorra per fer de la missa una celebració especial per a tots els presents.

El dia de la partida arribà i tots ens vam endur dins la motxilla molt més del que havíem aportat. Van ser uns grans dies de reflexió, d'intercanvi i de creixement personal que de ben segur romandrà en la memòria de tots els que hi van participar.

ELS PESSEBRISTES DE MATARÓ S'AFEGEIXEN ALS ACTES DE BEATIFICACIÓ DEL DR. SAMSÓ, GRAN IMPULSOR DEL PESSEBRISME A CASA NOSTRA

TRADICIONAL EXPOSICIÓ DE DIORAMES I PESSEBRE MONUMENTAL DE MATARÓ

Els dies 23 i 24 de gener a l'edifici de la Presó, c/ La Riera, 117 (davant de la sala Cabañes).

Hi podreu veure:

El pessebre monumental, amb efectes de llum, so i moviment, amb la narració de les diferents escenes de la infantesa de Jesús.

Més de 50 diorames fets per pessebristes mataronins de totes les edats i d'altres entitats de Catalunya.

Exposició de 2.000 figuretes de pessebre d'arreu del món, amb especial atenció a les populars catalanes dins de l'Any Amades.

HORARI

Dissabte 23 de gener: tarda de 6 a 9.

Diumenge 24 de gener: matí d'11 a 2. Tarda de 6 a 9.

Per a visites fora de l'horari establert, consulteu-ho al telèfon 669 974 242

L'associació de Pessebristes de Mataró agraeix el suport de Mercè Rigalt i Martí, autora del llibre *La meua vida a Mataró. Records, viatges i vivències del 1948 al 2001*.

La Doctrina Social de l'Església i l'economia (3)

L'encíclica de la globalització

L'encíclica *Caritat en la veritat* (Civ) està escrita passats quaranta anys de la publicació de la *Populorum progressio* (PPgr) de Pau VI i mira d'actualitzar-la al nostre món globalitzat. Per això, al llarg de tot el text, insisteix en el fet que el desenvolupament ha de basar-se en una concepció integral de l'ésser humà, perquè la societat ha d'organitzar-se per servir les persones.

Tot i que apunta molts temes de rellevància econòmica, en una visió de conjunt apareix que no és una encíclica prevalentment econòmica sinó social, orientada d'una manera prioritària al desenvolupament complet de l'ésser humà en un entorn globalitzat, entenent la globalització en un sentit ampli (paràgrafs 61 i 62). Considera el desenvolupament, «humanament i cristianament entès, el cor del missatge social cristià» (13) i, per tant, no es pot reduir al progrés material sinó integral: per a totes les persones i en totes les seves dimensions. Desenvolupament que per això, des d'una perspectiva teològica, ha de ser impulsat per una caritat alliberada per la veritat dels complexos processos econòmics i socials, que permeten el desenvolupament de l'ésser humà segons la seva dignitat (1 a 4). Això explica que per a alguns comentaristes aquesta encíclica sigui considerada com «l'encíclica de la globalització».

L'encíclica es distribueix en cinc

capítols. En la introducció, el Papa proposa el concepte clau de l'«amor» com la força que impulsa els homes a comprometre's per la justícia i la pau. Al capítol primer es recull el missatge de la PPgr que, per primer cop, va proposar com a tema central la dimensió universal de la qüestió social. Al capítol segon titulat *El desenvolupament*

humà en el nostre temps s'analitza el desenvolupament en la crisi actual amb una desviació creixent entre pobresa i riquesa. El segueix el capítol *Fraternitat, desenvolupament econòmic i societat civil*, que s'ocupa de la interacció desitjable entre el desenvolupament econòmic i la societat civil, planteja el tema de la globalització i

la necessitat d'una autoritat mundial que permeti superar les limitacions del binomi mercat-Estat.

Quan analitza el desenvolupament dels pobles, al capítol quart, el Papa subratlla l'aspecte central del respecte a la dignitat de cada persona i el significat d'una política familiar responsable. Reflexions que el porten en el capítol cinquè al tema de la col·laboració mundial de la «família humana», basant-se en la llei natural, fonament de l'ètica. Finalment, al capítol sisè es parla de la utilització adient de la tècnica moderna i el Papa avisa del perill del poder que implica i de les mancances d'una cultura amb pretensions d'autosuficiència.

Diàleg entre fe i raó

I l'encíclica acaba recordant que, malgrat tots els esforços de l'ésser humà per resoldre els problemes apressants del món, això no es pot aconseguir només amb els recursos humans, per la qual cosa és imprescindible el diàleg continu entre fe i raó, afavorint així la col·laboració entre creients i no creients.

Per la riquesa del seu contingut, aquesta encíclica requereix una lectura reposada i es presta a debatre alguns punts concrets que poden ser matisats pels professionals de l'economia i de la sociologia.

Eugenio M. Recio

Professor honorari
d'ESADE i col·laborador
del CEES

La Biblioteca Apostòlica Vaticana reobrirà les portes al setembre

ACI / Roma

L'*Osservatore Romano* ha anunciat que la Biblioteca Apostòlica Vaticana (BAV), tancada des del 14 de juliol del 2007 per fer-ne una renovació completa, serà reoberta al públic el proper 20 de setembre. L'objectiu d'aquest centre, explica Cesare Pasini, prefecte de la BAV, en un article publicat en aquesta publicació, és «acollir els estudiosos en un clima de recolliment i amb esperit de recerca». I afegeix: «En reobrir en tres anys, el primer que cal fer és agrair anticipadament els qui tornaran a estudiar a la Vaticana, restituint a la biblioteca el

seu rol i a nosaltres l'alegria de garantir el funcionament de la institució.»

Pasini afirma que «no es pot negar l'emoció de tornar als llocs de servei, però l'esdeveniment és sobretot la presència dels visitants. Alguns mesos després, de l'11 al 13 de novembre, hi ha previst un congrés sobre la Biblioteca Apostòlica Vaticana com a lloc de recerca i com a institució al servei dels estudiosos». En aquells dies també s'inaugurarà l'exposició *Conèixer la Vaticana. La Biblioteca Apostòlica Vaticana: una història oberta al futur*. Així mateix, l'Oficina Filatèlica i Numismàtica Vaticana emetrà una sèrie de segells dedicats a la biblioteca.

Coses de la vida

«Mosqueters de Déu»

Cecília Aranés
Mallol

Els tres mosqueters (1844) és una cèlebre novel·la de l'escriptor francès Alexandre Dumas. En aquesta història es relaten les aventures d'un jove mosqueter anomenat D'Artagnan. Els mosqueters del títol, però, són els seus amics Athos, Porthos i Aramis. Ambientada a França, aquests homes eren defensors de la llei i de la veritat, i protegien el qui estava en perill seguint el seu lema: «Un per a tots i tots per a un.» Si traslladem al nostre segle la trama, podríem pensar en Déu, «u i tri», que ens protegeix, ens cuida i ens perdona. Així mateix, en la paraula «tots» podríem incloure els sacerdots, aquests éssers representants de Jesús en el moment de la celebració de l'eucaristia. Són una mena de «mosqueters de Déu» al qual defensen amb la seva vida si cal i que ho deixen tot per seguir el Mestre i ensenyar l'Evangelí, així com els dissenys que Déu té preparats per a cadascun de nosaltres.

Mn. Jordi Farré i Muro, membre de l'Acadèmia Melitense Hispana

Redacció / Madrid

El Ple de l'Acadèmia Melitense Hispana ha escollit acadèmic Mn. Jordi Farré i Muro. Aquesta decisió suposa un reconeixement d'àmbit internacional a la persona i a la tasca de Mn. Jordi Farré, que esdevé doblement acadèmic, perquè també és acadèmic d'honor de la Reial Acadèmia Matritense d'Heràldica i Genealogia. Mn. Jordi Farré i Muro (Lleida, 1942) és rector de la basílica de la Mare de Déu de la Mercè i Sant Miquel Arcàngel, de Barcelona. És

alt dignatari de diferents ordes pontificis i dinàstics; també pertany a altres corporacions eclesiàstiques, acadèmiques i nobiliàries.

L'Acadèmia Melitense Hispana, fundada a Madrid, està integrada per prestigiosos especialistes que estudien la presència i influència del Sobirà Orde de Malta en l'àmbit de la Mediterrània. Aquesta Acadèmia està sota l'patrocini del príncep Frey Matthew Festing, gran mestre del Sobirà Orde de Malta; de George Abela, president de la República de Malta, i de Duarte Pio, duc de Bragança i cap de la Casa Reial de Portugal.

Mn. Jordi Farré amb la insígnia d'acadèmic.

Art que eleva l'ànima

El bisbat d'Urgell publica un llibre sobre el conjunt catedralici de la Seu

Patricia Navas

La Seu d'Urgell

El 15 de maig del 2005, Montserrat Caballé va oferir un concert benèfic a la catedral de la Seu d'Urgell. Pocs dies abans, la soprano, amb un grup de músics i acompanyants, va voler visitar el temple i conèixer-ne l'acústica. Quan va travessar el llindar de la porta d'entrada, va experimentar quelcom de misteriós.

L'atmosfera espiritual d'aquell lloc sant la va cridar d'una manera irresistible a entrar en diàleg amb Déu en aquell mateix moment i va preguntar al guia d'aquell insigne grup, el degà del Capítol catedralici i director del Museu Diocesà, Mn. Antoni Cagigós, si podia anar a pregar davant del Santíssim. Amb grata sorpresa, el prevere va acceptar aquesta inesperada proposta de pregària de l'artista, i va continuar la seva explicació a la resta del grup. Ella va romandre al primer banc, en oració, durant tota la visita.

Com la soprano, in comptables persones han experimentat en aquell lloc sant, al llarg de més de vuit segles, la presència de Déu, la invitació a escoltar la veu de l'Amor etern i de respondre-hi. A elles, i també a les que s'apropen o entren a la catedral de la Seu sense aquesta sensibilitat, amb un interès cultural, artístic o merament turístic, s'adreça el nou llibre *El conjunt catedralici de la Seu d'Urgell*, que el bisbat d'Urgell acaba d'editar.

Imatges inèdites

Les detallades, senzilles i didàctiques explicacions dels elements que formen aquest conjunt catedralici —el claustre, el Museu Diocesà, l'església de Sant Miquel i la catedral de Santa Maria d'Urgell—, juntament amb les prop de 200 fotografies d'alta qualitat, algunes de les quals mostren elements d'una manera inèdita fins ara, fan d'aquest

L'única catedral romànica de Catalunya.

Les fotografies del llibre donen a conèixer tresors de fe i d'art.

volum una guia perfecta per enriquir la visita i un llibre atractiu per recordar-la a casa o allà on sigui, i fins i tot per meditar sobre les riqueses d'aquest patrimoni i sobre les realitats que evoca.

Aquest llibre vol donar a conèixer els tresors de fe i d'art d'aquest conjunt, tresors que, com escriu el bisbe d'Urgell, Joan Enric Vives, al seu pròleg, l'Església «venera i per això els ha guardat amb cura des que fou construïda

«La grandiositat dels espais en suggereix el contrast entre la nostra petitesa i la grandiositat de Déu»

al segle XII i els ha anat enriquant al llarg dels segles fins als nostres dies perquè cada generació de cristians hi faci l'encontre amb Déu, i trobi en ells la felicitat, la pau i l'harmonia com a resposta als grans interrogants de l'existència que l'ésser humà sempre s'ha qüestionat». Mons. Vives convida a entrar a la catedral «amb respecte i emoció» i a deixar «que el seu art i les seves pedres us parlin».

Amb aquest llibre a la mà, podem veure de prop, per exemple, la galeria que recorre l'absis central per l'exterior, a través d'una fotografia en què s'endevinen les precioses vistes de la serra del Cadí de les quals molt pocs hauran pogut gaudir des d'aquest passadís al llarg de la llarga història del temple. I alguns dels qui han pogut recórrer aquesta galeria exterior potser ho van fer buscant defensa, per passar d'una torre a l'altra de l'edifici sagrat. O podem intentar endevinar el significat —que encara es desconeix— de les figures esculpides a la nervadura en forma de creu que hi ha al cimbori de pedra de la catedral, mai mostrat tan de prop en una fotografia com fins a la publicació d'aquest llibre.

Obrir l'ànima

També podem llegir que la imatge de la titular de la catedral, Santa Maria en el misteri de la seva Assumpció, una talla policromada del segle XIII, és, des del segle XV, el centre de l'escut de la ciutat de la Seu d'Urgell. I fins i tot es pot trobar una reflexió de Mn. Antoni Cagigós que explica per què Montserrat Caballé es va sentir convidada a pregar quan va entrar a la gran catedral: «La finalitat de l'arquitectura romànica és obrir l'ànima! La grandiositat dels espais en suggereix el contrast entre la nostra petitesa i la grandiositat de Déu. El conjunt espacial i la penombra ens incita a redescobrir la nostra interioritat. L'equilibrada volumetria, l'amplitud de les voltes rodones, la verticalitat del volum central actuen sobre el nostre psiquisme: ens desperta equilibri i contribueix a elevar l'ànima! Harmonia, serenitat, plenitud, fervor i alegria interior, heus aquí el que s'experimenta avui en aquests llocs del romànic pur.»

Nova temporada d'«Els Pastorets del Vendrell»

Redacció / El Vendrell

El Teatre Municipal Àngel Guimerà acollirà el 17, 24 i 31 de gener i el 7 de febrer, a les cinc de la tarda, la representació adaptada d'*Els Pastorets* o *l'adveniment de l'Infant Jesús*, de Josep M. Folch i Torres. Tot i que enguany hi haurà «canvis substancials», Josep M. Bargalló, president d'*Els Pastorets del Vendrell*, explica que «recuperem els quadres bíblics de la introducció, quadres que al llarg dels anys han assolit un segell i una empremta que fan que els nostres *Pastorets* esdevinguin uns *Pastorets* amb denominació d'origen: només es poden veure al Vendrell».

«Creiem —assegura Bargalló— que la conjunció de la serietat, la plasticitat i el missatge religiós dels quadres de la introducció, acompanyats posteriorment dels quadres típics, populars, clàssics i divertits dels *Pastorets*, poden arrodonir tot un espectacle concebut per a tot tipus de públic. Per això,

considerem que són uns *Pastorets* familiars.»

La primera representació escènica d'*Els Pastorets del Vendrell* va tenir lloc el dia de Cap d'Any del 1966, tarda i nit. Enguany es compleixen 44 anys d'escenificacions ininterrompudes dels *Pastorets*. D'aleshores ençà s'han anat fent entre cinc i sis representacions per temporada en teatres diferents. *Els Pastorets del Vendrell* és l'entitat més viva i dinàmica del Vendrell. En l'actualitat té un potencial de gairebé 1.200 socis. Per tal d'escenificar any rere any els populars *Pastorets*, s'apleguen aproximadament uns 175 voluntaris i col·laboradors.

Després de dos anys d'obres, el nou Teatre Municipal Àngel Guimerà està concebut, comenta Josep M. Bargalló, «amb les últimes novetats i tècniques teatrals, amb un escenari d'una fondària important, si bé l'amplada és la mateixa, les dependències annexes faran més viable tot l'enrenou que es cou

Escena protagonitzada per Jeremies, Lluquet i Rovelló.

al voltant de l'espectacle (maquillatge, postissos, vestuari, etc.). Serà tot un luxe i un plaer poder actuar en aquest nou espai». El president d'*Els Pastorets del Vendrell* afegeix que «la perspectiva actual que té ara l'espectador també és diferent. Per això, ha calgut repassar

i reparar algun decorat, i la nova obra també ha comportat que se n'hagin hagut de crear de nous per estar a l'altura de les circumstàncies».

Per a més informació: tel. 977 662 993 i 977 660 242, web: www.pastorets-delvendrell.cat.

Doble CD de l'Escolania de Montserrat

Dirigit per Bernat Vivancos, conté divuit responsoris del P. Narcís Casanoves

Redacció / Montserrat

L'Escolania de Montserrat acaba d'editar el doble CD *Officium Hebdomadae Sanctae* amb obres del P. Narcís Casanoves (1747-1799). Aquest és el primer enregistrament de l'actual director, Bernat Vivancos, i compta també amb la col·laboració de la Capella de Música de Montserrat, acompanyats pels instrumentistes Oleguer Aymamí (violoncel), Abigail Herrero (contrabaix) i Eduard Vila (orgue). S'ha editat sota el segell de Discos Abadia de Montserrat. En aquest doble CD trobem els divuit responsoris per a l'Ofici de Tenebres de Setmana Santa, que va compondre el P. Narcís Casanoves l'any 1784, i que conserven tota la vigoria i l'expressivitat gràcies a la seva grandesa musical i a la reflexió dels textos de la Sagrada Escripura.

Peces litúrgiques

Els responsoris són unes peces litúrgiques de creació literària de l'Església, no necessàriament bíblics, que representen com una mena de resposta —d'aquí el nom de «responsori»— a la lectura que s'ha fet immediatament abans. Una resposta de la lectura que es podria considerar meditada i, sovint, si el text de la lectura és de l'Antic Testament, una resposta «cristianitzada». A més, estan construïts de forma responsorial: una entrada primera, amb una frase final que després es repeteix; un verset i es repeteix la frase final de l'entrada. Podia haver-hi encara un altre verset *Gloria Patri* i es repetia tot el text des del començament. La temàtica del responsori va lligada estretament amb la lectura precedent.

El músic Joan Grimalt guanya el XX Premi Joan Maragall

Redacció / Barcelona

El filòleg i músic Joan Grimalt i Santacana ha estat guardonat amb el XX Premi Joan Maragall, que atorga la Fundació Joan Maragall a una obra d'assaig o d'investigació sobre cristianisme i cultura. El títol de l'obra guanyadora és *Música sacra: 9 audicions i un pròleg*, en què recull textos destinats a aprofundir en l'experiència de la música sacra. La dotació del premi és de sis mil euros i l'obra guanyadora serà publicada dins de la col·lecció Cristianisme i Cultura.

En el treball guardonat, Joan Grimalt fa un recull de textos destinats a aprofundir en l'experiència de la música sacra. Ordenades de forma cronològica i centrades en l'àmbit cristià, les audicions volen donar una idea de les constants més importants al llarg de la història d'aquesta combinació entre art sonor i espiritualitat. Al pròleg s'apleguen aquestes idees bàsiques, entre les quals destaca l'actualitat d'un missatge humanitzador, que respon a una set que avui, entre joves i grans, sembla especialment forta.

Els de l'Ofici de Tenebres fan concretament un recorregut sintètic de la Passió del Senyor, des de l'agonia i l'empresonament a l'hort de les Olivetes fins a l'enterrament. El text de molts d'ells són de composició literària lliure, no extrets de textos bíblics, alguns són realment remarcables per la seva profunditat teològica i bellesa literària.

El P. Narcís Casanoves és un músic que escriu des del seu vessant de monjo, avesat a recitar i meditar els salms i els textos litúrgics, sense voler desmerèixer, però, els seus grans dots musicals apresos a l'Escolania i posats

al servei del culte montserratí, apunta el P. Daniel Codina, responsable de l'Arxiu Musical de Montserrat, en el llibret del doble CD.

La versió actual del *Officium Hebdomadae Sanctae*. Responsoris per a l'Ofici de Tenebres de Setmana Santa, enregistrada sota la direcció de Bernat Vivancos, es basa en el volum núm. 1 de l'Arxiu de Música de Montserrat i també en la transcripció i en la versió de la partitura que en va fer l'any 1970 el P. Ireneu Segarra. Aquest treball, segons el director del cor montserratí, «vol respectar i reflectir l'Escolania d'avui, tant en el gruix com en la tria d'escolans solistes».

Segons Vivancos, els divuit responsoris de Casanoves «és una obra d'una qualitat musical de gran vàlua i està a l'altura de les grans obres polifòniques religioses del segle XVIII, i mereix una digna cabuda en el panorama musical internacional». Vivancos creu que «s'han de fer conèixer i hem de saber valorar les obres que, com aquesta, són un autèntic tresor del nostre país, i que romanen, sovint, en un injust oblit».

Campanars

Erill-la-vall

Delfí Dalmau i Argemir
delfidalmau@yahoo.es

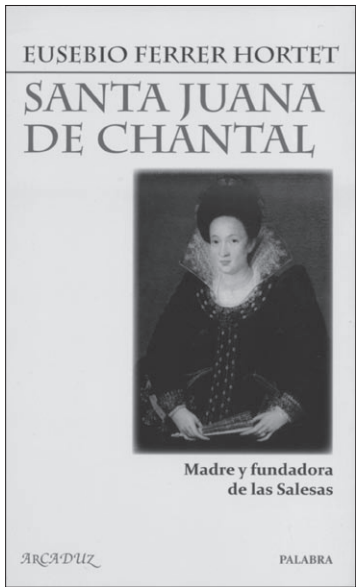

Totes aquelles esglésies romàniques de la vall de Boí, del segle XI, senzilles però amb alts campanars esvelts, ens tenen el cor robat i han merescut, com ja sabeu, l'honor de ser considerades Patrimoni de la Humanitat. Tenen noms breus i sonors. El poeta i versificador Antoni Navarro n'ha fet un joc de paraules com ho mostra aquesta estrofa: «El campanar d'Erill, com fita del temps vell, de l'Art rumbeja el brill com gloriós joiell: cel i aigües són l'espill on s'emmiralla ell.»

I segueix, però nosaltres ho fem tot assenyalant que el temple de Santa Eulàlia de Mèrida d'Erill va ser iniciat al segle XI i acabat al XII. Consta d'una nau coberta amb un embigat de fusta de doble vessant sobre encavallades; està capçada per tres absis semicirculars en creu: el central, avui refet com el de l'original que s'havia enderrocat, i els laterals, més petits. Un porxo es troba davant del mur de tramuntana. Està format per quatre arcs de punt rodó ben adovellats damunt d'una senzilla imposta i tres columnes aixecades amb carreus ben tallats; està tot ell cobert per la mateixa teulada prolongada de la nau. El portal, sota porxo, en arc de mig punt, està situat al centre del mur nord. El campanar romànic de planta rectangular (4,20 x 3,70) està dividit en sis cossos amb finestres d'arc de mig punt en cadascun d'ells, geminades a cada cara menys la de la base, senzilla i a un sol costat. En cada pis, sota les finestres, hi figuren uns frisos de dents de serra i arcuacions cegues que també es troben sota la cornisa superior que sobresurt de la teulada piramidal de lloses de pissarra negra, que fa una inflexió a la seva base per convertir-se en cornisa. Els murs són de carreus petits, regulars i ben escairats disposats en filades uniformes. Pel seu interior hi puja una escala de cargol metàl·lica fins a mitja alçada i segueix fins al capdamunt amb una estructura de fusta. Es troba adossat al mur nord fent angle al nord-est immediat a l'absis lateral de la capçalera que, com totes les del romànic, està orientada a llevant. Fa una alçada de 24,80 metres. Tots els altres campanars de la vall de Boí, de l'Alta Ribagorça, tenen alçades semblants i, si voleu comparar-les, aquí us les detallo: Barruera, 18,20; Boí, 20,66; Còll, 20,12; Durro, 26,25; Santa Maria de Taüll, 21,75 i Sant Climent de Taüll, 25,45 metres.

Llibres

Dona de gran cor

Joana Fréymot, baronessa de Chantal, tenia com a director espiritual Francesc de Sales. A instàncies del sant, va fundar una nova congregació. El primer convent de l'Orde de la Visitació de Nostra Senyora va ser inaugurat el 1610 a Annecy (Savoia). A partir d'aquell moment es van succeir les fundacions, els treballs, la pregària i els episodis místics. A la mort de Joana, el 1641, l'orde tenia 86 convents. Va ser canonitzada per Climent XIII el 1767.

Eusebi Ferrer Hortet, Santa Juana de Chantal. Madre y fundadora de las Salesas. Ediciones Palabra, Col·lecció Arcaduz, 2009, 384 pàg.

Procés d'evangelització

Aquesta obra del sacerdot i teòleg Xavier Morlans es presenta com una monografia molt completa sobre l'origen, la fonamentació teològica-bíblica i la pràctica actual del «primer anunci». Aquest consisteix en una acció evangelitzadora específica i anterior a la catequesi. L'autor mostra alhora l'articulació d'aquest anunci amb els altres elements que configuren el procés integral de l'evangelització. Teoria i pràctica es donen la mà en aquesta proposta.

Xavier Morlans, El primer anuncio. El eslabón perdido. Editorial PPC, Col·lecció Didajé, 2009, 208 pàg.

El món interior

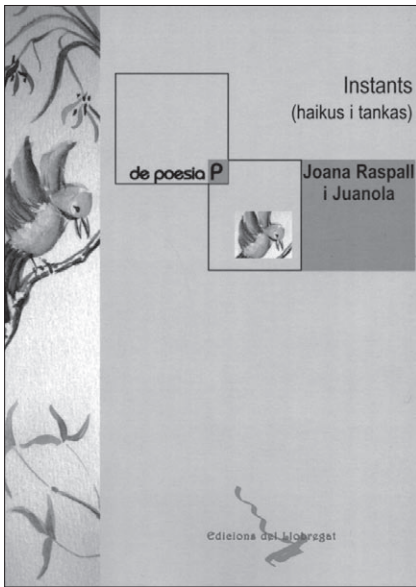
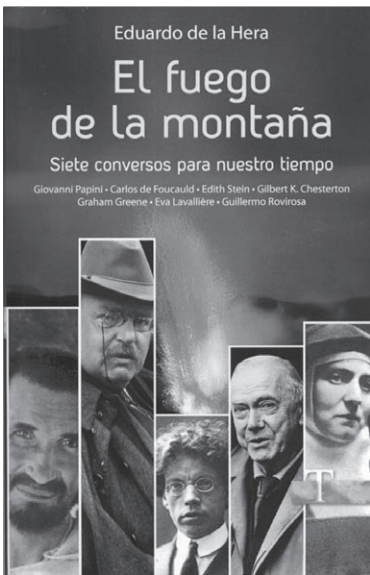
El jesuïta Xavier Melloni ens ofereix l'oportunitat de meditar a partir d'una selecció de textos i testimonis de tots els temps i religions. Una antologia que ens ajudarà a conèixer el lllindar de l'experiència de l'inefable i, així, il·luminar la vida. Aquest llibre ens convida a fer un recorregut per diferents experiències místiques (Teresa de Jesús, Tagore, Gandhi, Simone Weil...), per la qual cosa es requereix una lectura contemplativa i gosar navegar pel món interior.

Javier Melloni, Voces de la mística. Invitación a la contemplación. Editorial Herder, 2009, 156 pàg.

Trobada amb Déu

Aquest llibre descriu les trajectòries vitals de set conversos contemporanis de professions ben diverses (novel·listes, filòsofs, obrers sindicalistes, actors...). Tots aquests personatges tenen una cosa en comú: la trobada amb Déu, aquesta força irresistible que els va dur a abandonar-ho tot i a passar per no pas poques dificultats. Aquestes biografies tenen el propòsit d'analitzar el context social i el moment històric en què van tenir lloc aquestes converses.

Eduardo de la Hera, El fuego de la montaña. Siete conversos para nuestro tiempo. Editorial San Pablo, Col·lecció Testigos, 2009, 488 pàg.

Vitalitat poètica

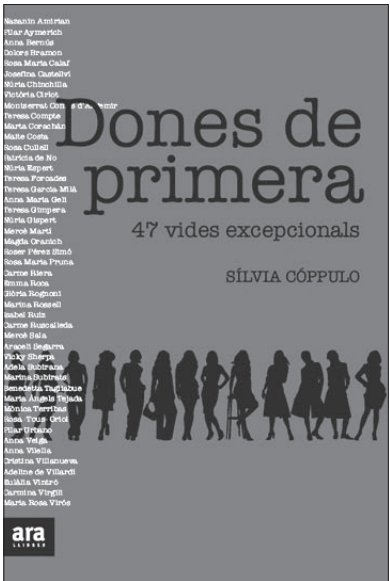
«Aquest llibre és el regal de gairebé un segle de vida delicada i d'amor a la paraula i a la llengua», afirma l'escriptor i traductor Joan Casas a la introducció d'aquest llibre. La poesia de Joana Raspall, sense deixar de ser poesia culta, posseeix tots els ingredients per ser una poesia popular, caracteritzada per una musicalitat propera al cançoner. Als seus 96 anys, l'autora, jove d'esperit i rica en experiències, ens continua mostrant la seva vitalitat poètica.

Joana Raspall i Juanola, Instantes (haikus i tankas). Edicions del Llobregat, Col·lecció Creació, 2009, 116 pàg.

Lliçons significatives

Com es lidera en femení?, les dones han d'actuar de manera diferent de la dels homes per progressar professionalment i socialment?, a què cal renunciar?, quin és l'èxit? La periodista Sílvia Còppulo entrevista a fons 47 dones amb trajectòries exemplars (Rosa Maria Calaf, Núria Espert, Magda Oranich, Núria Gispert, Vicky Sherpa...), de les quals podem aprendre grans i petites lliçons per créixer en les nostres professions i en la nostra vida.

Sílvia Còppulo, Dones de primera. 47 vides excepcionals. Ara Llibres, 2009, 368 pàg.

El bressol d'Occident

Des de la prehistòria fins als nostres dies, aquesta obra presenta la història completa de la Mediterrània i els pobles que hi han viscut. Està estructurada cronològicament i, amb la finalitat d'actualitzar-la, s'ha incorporat un capítol que inclou els primers anys del segle XXI. Cada capítol acaba amb dos documents contemporanis del període o el tema tractat. Mapes, dades econòmiques i geogràfiques, cronologia i bibliografia completen el volum.

AA.DD., Historia del Mediterráneo. Editorial Base-Institut Europeu de la Mediterrània, Col·lecció Base Hispànica, 2009, 774 pàg.

Passió per escriure

El punt de partida d'aquest assaig és l'atenció específica a aquells alumnes de secundària que estan molt motivats o dotats per escriure. Amb aquesta finalitat, Montserrat Torra ha creat un taller d'escriptura creativa. Consisteix, essencialment, en un recull de textos literaris amb propostes d'activitat d'escriptura: traduir, recrear, transformar, etc. Aquest llibre va obtenir el II Premi d'Educació Edu21 que atorga el Centre d'Estudis Jordi Pujol.

Montserrat Torra i Puigdemívol, Escriure sense por. Taller d'escriptura creativa per a alumnes dotats o motivats per escriure. Edu21, 2009, 132 pàg.

Crítica literària

Viatge a la felicitat de Carlos Blanco

The last but not the least. L'últim però no el de menys valor, que diuen els anglesos.

El darrer llibre de Carlos Blanco ha aterrat a les llibreries de casa nostra sota el títol *Potencia tu mente*, publicat per l'editorial Libros Libres. Qui millor que aquest jove superdotat de 23 anys per instruir-nos en les bones pràctiques per optimitzar les prestacions dels nostres cervells terrenals...

De la presència de Carlos Blanco per antena en fruïm al programa *Les bones obres*, de Ràdio Estel, des d'octubre cada dijous a dos quarts d'onze del vespre. Aquest programa de llibres—que l'autor d'aquest article s'honora a dirigir i presentar—conversa setmanalment amb Carlos Blanco des de la Universitat de Harvard, on fa recerca després d'haver enllestit recentment dos doctorats a la Universitat de Navarra.

A través del coneixement Carlos dissenya el seu particular viatge a la felicitat. Les intervencions de Carlos Blanco són píndoles hipercomprimides de coneixement transdisciplinari en l'espai que titulem *La nit en Blanco*.

Carlos ens parla del diví i de l'humà des de la seva talaia privilegiada de llicenciat amb tres carreres, dues vegades doctor i estudiós d'una dotzena de llengües, a banda de detentador

CARLOS BLANCO
Potencia tu mente
LibrosLibres, 2009, 244 pàg.

del títol d'egiptòleg més jove del món. Però d'això, ja en fa una dècada...

No us perdeu els cinc minuts primirats i talentosos que ens ofereix Carlos Blanco cada dijous. Pur espectacle intel·lectual no exempt de reflexions amb preocupació social i espiritual. No debades l'eslògan del programa és: «Perquè els bons llibres fan millors persones».

A *Les bones obres* comptem també amb l'ajut de la periodista Sílvia Fernández i col·laboradors excepcionals, com el psicòleg humanista Antoni Bolinches, la professora de llengües clàssiques Roser Lorenzo—que ens explica les dites llatines més famoses—o el concurs de dues veus prodigioses llegint textos: els professors de literatura Joan Nogués i Agustín De Andrés. Darrerament hem incorporat Raimon Solà, autor del bonic llibre *Cómo ser feliz cada día*.

Al llibre *Potencia tu mente* Carlos Blanco analitza els diferents tipus

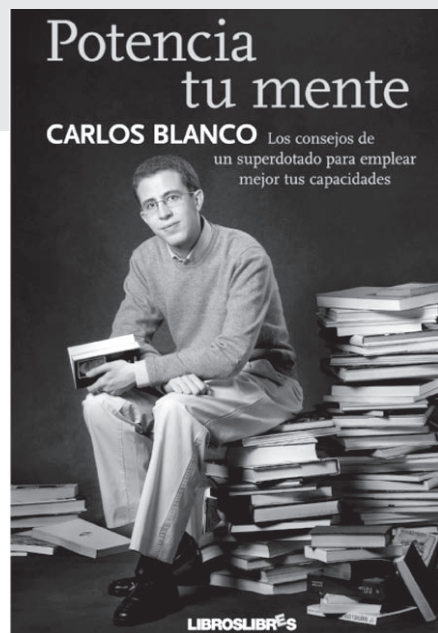
d'intel·ligència i formula consells pràctics per fer un bon examen, llegir un text, preparar un escrit, analitzar una obra clàssica o elaborar una dissertació.

Carlos Blanco aprofita també l'avenç per fer palesa la seva fascinació pel coneixement i per aquelles persones que hi han contribuït decisivament.

Un dels capítols es dedica a la relació entre el coneixement, la pau i la millora ètica de les persones.

Recordem aquí aquell altre llibre suggestiu (a Harvard dirien *thought-provoking*, és a dir, estimulador del pensament) que Carlos ens va brindar fa dos anys: *Mentes maravillosas que cambiaron la humanidad*. Una obra en què el precoç autor exterioritza la seva admiració per aquells que van excel·lir en l'art de pensar.

A tall d'anècdota: el jove autor es va entrevistar al novembre amb el lingüista i pensador Noam Chomsky al seu despatx al MIT (Massachusetts Institute

of Technology). Enlluernat pel seu jove visitant, Chomsky li va demanar recomanacions de llibres sobre teologia i religió. L'endemà mateix l'eximí professor informava al jove visitant que ja n'havia fet les comandes.

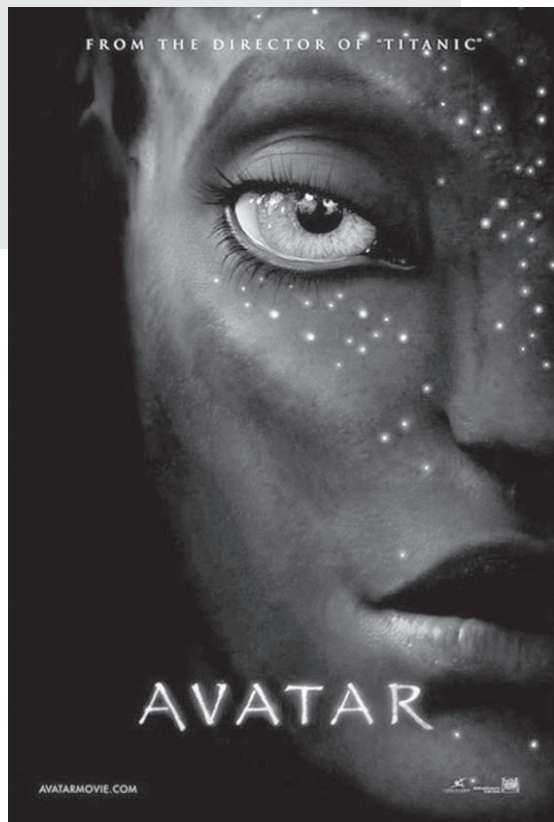
Privilegiat prescriptor Carlos Blanco.

Crítica cinematogràfica

Avatar. Molt d'embolcall per a gairebé no res

AVATAR
DIRECTOR: James Cameron.
INTÈPRETS: Sam Worthington i Zoë Saldana.
CIÈNCIA-FICCIÓ. 162 minuts.
EUA, 2009.

Avatar és un nou èxit comercial d'una pel·lícula que sorprèn per l'embolcall però avorreix pel contingut. El terme *Avatar* ja suggereix les dues fonts de les quals beu el director, James Cameron. D'una banda, el món religiós hinduista on *Avatar* és l'aparició-descens terrestre d'un déu i es refereix a una antropologia on l'ànima pot transmutar i on el futur personal es dilueix amb el futur còsmic. I d'altra banda, el territori de les noves tecnologies on un «avatar» és la simulació virtual de la forma humana als jocs de rol que es desenvolupen en un món creat per ordinador. Amb aquests dos fons de contingut religiós de referència naturalista i de desplegament tecnològic, aquesta pel·lícula es presenta com l'estrena de l'any de la Fox. D'aquesta manera, es pretén atraure el públic, a través de les noves aportacions del fotorealisme, de la *motion capture* (sistema d'animació dels personatges creats per ordinador) i dels mons fantàstics de 3D, a un espectacle capaç de

competir amb les diferents formes de cinema a casa.

Aquest «*Ballant amb alienígenes*»—cito alguns crítics nord-americans—es presenta en l'escenari futur de l'any 2154. La Terra pràcticament ha exhau-

rit els seus recursos i explota els de l'espai. Al planeta Pandora hi ha una mina amb un destacament humà, el nom del qual ja ho diu tot: *La porta de l'infern*. Allà s'extreu *unobtainium*, un tresor valuós que pot resoldre la crisi energètica de la humanitat. No obstant això, els *na'vis*, els habitants del paradís Pandora, es resisteixen a aquesta espoliació que suposa destruir el seu món i les seves creences, inclòs «L'arbre de les ànimes» (recordeu el llibre del Gènesi). Amb afany negociador, l'empresari Parker (Giovanni Ribisi), ha ofert a la doctora Grace Augustine (Sigourney Weaver) la possibilitat d'infiltrar tres avatars de *na'vis* creats genèticament i conduïts per humans. Aquí entra en acció el protagonista Jake Sully (Sam Worthington) que és un exmarine paralític que substitueix el seu germà, un científic, que participava en el programa i que va morir en un accident. El malvat coronel Quaritch (Stephen Lang) el vol utilitzar com a espia per als seus plans de destrucció i conquesta del planeta. El que no té en compte—en aquest cas és l'únic que no se n'assabenta—és que s'ena-

mora de la princesa *na'vi* la preciosa, valenta i moltes altres coses Neytiri (Zoë Saldana i que només apareix en la forma virtual). Tot això fa presagiar una batalla en la qual alguns humans es passaran al bàndol dels alienígenes bons per diferents motius.

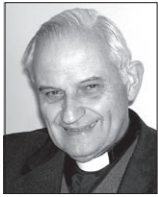
Aquest guió previsible i força dolent, com va arribar a dir fins i tot el mateix actor protagonista, es desenvolupa sense gaires sobresalts i a partir dels deu minuts de pel·lícula i dels deu anys d'edat mental qualsevol en pot avançar el final. Amb tot, la força visual d'algunes imatges sorprenen i emocionen. La construcció del món tridimensional—la selva de Pandora i el món flotant de les muntanyes d'Al·leluia—així com la quasi perfecta inserció dels personatges, en aquest sentit els *avatars* i els *na'vis* presenten un avenç radical en l'expressivitat dels éssers creats per ordinador.

No obstant això, el que no és acceptable és aquesta barreja sincretista de conceptes religiosos i mítics sota l'aparent inspiració ètica d'ecologia i antimilitarisme. El món virtual planteja simpaties connaturals amb les concepcions espiritualistes que tendeixen a plantejar més un compromís virtual que no pas significativament real. I el que es ven com un espectacle per conscienciar—un toc de pseudoconsciència—més aviat serveix per adormir (en el doble sentit).

Peio Sánchez

Director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

S'ha resolt un enigma «cometari»

Moltes vegades els cometes han presentat problemes als astrofísics quan n'han volgut esbrinar l'origen i la composició. N'hem parlat altres vegades. Un enigma que feia temps que intrigava era el següent: l'existència de silicats ben cristal·litzats en el seu nucli, segons s'havia pogut comprovar ja fa uns anys. Em direu: «Per què era això un enigma? Què té de particular? També en tenim a la Terra!» Cert, però com que la teoria diu que els cometes han hagut de formar-se a partir del material primordial que es trobava situat a les regions més extremes de la nebulosa protosolar que va originar el sistema planetari, quan orbitava a l'entorn del Sol que s'anava formant ara fa 4.600 milions d'anys, resulta que aquelles regions la temperatura havia de ser força freda i això no lliga amb la cristal·lització dels silicats, que només ho poden fer a una temperatura molt alta, a uns 1.000°K. I es plantejava un dilema molt difícil de resoldre: o bé la nebulosa inicial era molt calenta, cosa totalment inexplicable, o bé no es formaren els cometes en aquelles regions forànies, i això era encara més incomprensible.

Cometa «Swan».

La solució ha vingut de l'observació d'una estrella molt llunyana de l'hemisferi austral. És de la constel·lació del Llop (és la que té de nom EX Lupi) i es troba a uns 500 anys llum de nosaltres. L'estudi que se n'ha pogut fer per uns astrònoms europeus, amb el telescopi d'infrarojos Spitzer de la NASA, ha mostrat que és una estrella jove, aproximadament com era el Sol ara fa 4.500 milions d'anys i que conté forsterita (o sigui, *Olivina magnesià*) ben cristal·litzada i això com a conseqüència d'un esclat eruptiu que ha fet en els primers estadis de la seva formació i que ha arribat a escalfar tant el disc polsós que la rodeja que els silicats amorfs que s'hi contenien han pogut cristal·litzar i després desplaçar-se fins als confins del disc extern que és on es formen els cometes. Ara bé, no hi ha cap consideració teòrica que prohibeixi que el Sol hagués fet una cosa semblant quan es formà: una erupció que ho escalfà tot, com ha fet l'EX Lupi. L'astrofísica va enriquint-se constantment amb noves observacions ben interessants que ens van ensenyant més i més detalls per a la comprensió de tot l'univers.

La intimitat de la matèria

31. La construcció dels grans acceleradors de partícules

Aquella primera idea de Lawrence, amb el seu ciclotró de 1930, de provocar el xoc de partícules accelerades per obtenir-ne de noves (ho explicàvem al cap. 27) és la mateixa que ha dirigit la construcció dels grans acceleradors actuals. S'ha demostrat la més adequada per investigar l'estructura de la matèria i aprofundir en el coneixement de les lleis físiques. L'èxit dels resultats depèn en gran part de l'energia que s'hi pugui aconseguir. Per mesurar energies a escala atòmica s'usa l'eV (=electró-volt) com a unitat, que és l'energia que adquireix un electró en recórrer una diferència de potencial d'un volt. El ciclotró de Lawrence arribava a 80.000 eV, però després s'han aconseguit els MeV (1 MeV = un milió d'eV) i els GeV (1 GeV = mil milions d'eV) i fins i tot s'ha arribat al TeV (un bilió d'eV).

Seria llarg enumerar tots els acceleradors actualment existents. Exposarem breument la història dels més importants. Es distingeixen entre ells o bé pel tipus de partícules que acceleren (electrons, positrons, protons, antiprotons o ions sencers) o bé per si tenen un fitó fix o són anells de col·lisió, o bé per l'energia que són capaços d'obtenir, o bé, encara, per si són lineals o circulars.

Acceleradors americans

Durant una pila d'anys els Estats Units van ser davanters en la construcció d'aquest tipus d'artefactes: el 1952 inauguraven a Brookhaven (Nova York) l'accelerador que anomenaren Cosmotró, que accelerava protons fins

a donar-los 2,8 GeV d'energia; i dos anys més tard el Bevatró de Berkeley (Califòrnia) també amb protons fins a 3,5 GeV. Aquests dos acceleradors circulars ja feren servir el sistema dit de *sincrotó*: augmentant a cada volta de les partícules la intensitat dels imants i del potencial elèctric accelerador, per sincronitzar-los amb el moviment de les partícules. La Unió Soviètica que no volia deixar-se passar al davant per Amèrica, aconseguia inaugurar el 1959, l'accelerador Dubna, de protons com els dels Estats Units, que arribava a 4,5 GeV, però la rèplica americana vingué tot seguit, el 1961, amb l'AGS (Alternating Gradient Synchrotron) de Brookhaven de 8 GeV, el qual, després, aplicant el que s'anomenà focalització forta (o sigui afegint-hi imants reagrupadors de partícules) aconseguia els 33 GeV.

Tots aquests acceleradors eren circulars i de protons, però el 1966 a Palo Alto de Stanford (Califòrnia) se'n posava en marxa un d'un altre tipus: el célebre SLAC (sigles de Stanford Linear Accelerator Center), que era un accelerador lineal o *linac* (contracció en anglès de *linear accelerator*), que és com ara se solen anomenar tots els acceleradors lineals, i accelerava electrons amb una energia de 7 GeV. La construcció es va acabar el 1961, si bé trigà cinc anys a ser efectiva. Té tres quilòmetres de llargada. Els acceleradors successius que hi actuen no ho fan amb alt voltatge sinó amb un camp elèctric altern que funciona per un ordinador connectat a cada conjunt d'elèctrodes, que es troben en un total de 82.650 cavitats. Calgué una gran precisió per obtenir

la perfecta sincronització al llarg dels tres quilòmetres. Però s'aconseguí. Més tard s'arribà als 22 GeV, i avui dia, amb nous perfeccionaments, fins a 30 GeV. Continua sent el linac més potent del món.

I continuaren també els acceleradors circulars. El 1972 s'inaugurava a Chicago el Fermilab, dit també FNAL (Fermi National Accelerator Laboratory) que, amb protons, ja aconseguia l'energia de 400 GeV, i més tard la de 500. I encara d'altres entre els quals els més importants el Tevatró d'Illinois de 1986, de protons i antiprotons, de 2000 GeV gràcies a la utilització d'imants superconductors.

Acceleradors europeus, russos i japonesos

El naixement del «Centre Europeu per a la Recerca Nuclear», o CERN, tingué lloc el 1954. El seu promotor va ser Isaac Rabi (1898-1988), que sent president de l'*Atomic Energy Commission* dels Estats Units, va fer que els estats europeus s'interessessin per les recerques nuclears. El Centre es construí a Meyrin, prop de Ginebra a la frontera franco-suïssa. Es començà amb un «sincrociclotró» de 600 MeV, però al 1960 s'inaugurava ja un PS (o Proton Synchrotron) que arribava a 28,5 GeV i el 1976 el SPS (o Superprotosincrotó), amb 450 GeV. I hi seguiren més instal·lacions: l'ISR (o Intersecting Storage Rings, anelles d'emmagatzematge) el 1971, el Collider de 540 GeV el 1981, el LEP (o Large Electron Positron), realització del 1987 del projecte fet per l'italià Antonio Zichichi (1929) que ha

estat fer recórrer protons i antiprotons al llarg dels 27 km de circumferència que té el circuit subterrani, provocant-ne els xocs accelerats en sentit contrari amb 400 GeV d'energia cada feix. Ara, aprofitant el mateix circuit circular s'hi ha fet una nova instal·lació més ambiciosa encara: la del LHC (o Large Hadron Collider), que vol esbrinar com es formen certes partícules i, sobretot, detectar el bosó de Higgs previst per la teoria estàndard però que no s'ha pogut detectar encara amb certesa.

Alemanya, pel seu compte, també va voler construir-se el seu accelerador particular prop d'Hamburg: el DESY (o Deutsche Electron Synchrotron) inaugurat el 1964. Al qual afegí el 1973 la doble anella d'acumulació DORIS (o Double Ring Storage), l'accelerador PETRA (o Positron Electron Tandem Ring Accelerator) el 1978 i l'HERA (o Hadron Electron Ring Accelerator) el 1992.

Els russos, després del Dubna, construïren un altre accelerador, el Serpukhov, el 1967, a 100 quilòmetres al sud de Moscou de 76 GeV. I encara seguiren amb un altre projecte per fer la competència al CERN: l'anomenat UNK.

També els japonesos volgueren entrar a la cursa i el 1975 inauguraven el KEK de 12 GeV, i més tard construïren el Tristan que ja arriba als 200 GeV.

I hem d'acabar aquesta breu enumeració d'acceleradors amb el de casa nostra: el sincrotó Alba de Cerdanyola, al Vallès, començat a construir el 2008 i que amb 250 metres de circumferència està destinat a estudiar l'estructura atòmica de certs materials i a treballar també en les ciències de la vida.

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

INTERNET

• **SANTA TERESA DE JESÚS.**— La pàgina web de preparació per al V Centenari del naixement de santa Teresa de Jesús ja està disponible. www.paravosnaci.com ofereix gran quantitat de materials i documentació, i fitxes de treball.

BARCELONA

• **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls cantarà a la missa conventual, a les 10.30, el **17 de gener**, *Jubilate Deo* de Halmos (ofertori) i *O sacrum convivium* de Messiaen (comunió).

• **DR. JOSEP SAMSÓ.**— El **17 de gener**, amb ocasió de la beatificació del Dr. Josep Samsó i dins del cicle «Temes d'actualitat a la Concepció», Mn. Ramon Corts pronunciarà la conferència *Vida i missatge del doctor Samsó i la seva actualització*. Serà a les 19.30 a la basílica de la Puríssima Concepció, c/ Roger de Llúria, 70 – Barcelona, tel. 934 576 552, www.concepciobcn.com.

• **ASSOCIACIÓ AMICS DEL LICEU.**— El **21 de gener**, a les 19.30, conferència de Miguel Ángel González Barrio (crític de la revista *Diverdi*) sobre *Tristan und Isolde*. Sala del Cor del Gran Teatre del Liceu de Barcelona.

• **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El **20 de gener**, a les 16.30, missa; a les 17.30, conferència de Mn. Anton M. Llompart sobre *Comprendre els altres*. Riera de Sant Miquel, 1 bis – Barcelona.

• **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA.**— El **21 de gener**, a les 18.00, s'inicia a la parròquia Verge de Natzaret de Barcelona els Tallers d'Oració i Vida del P. Ignacio Larrañaga *Aprendre a pregar per aprendre a viure*. Més informació: Jorge, tel. 645 833 096; properament a la parròquia de Sant Eugeni i Papa (Cristina, tel. 618 541 965) i a la parròquia del Prat de Llobregat (Mireia, tel. 639 382 931).

• **INSTITUT EMMANUEL MOUNIER.**—

El **21 de gener**, a les 19.00, Joan Paredes parlarà sobre *Mounier i la seva reflexió econòmica en el segle XXI*. Serà a la Sala Sant Jordi, del Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231 – Barcelona).

• **GRUP D'AMICS DE SANT FRANCESC.**— El **21 de gener**, a les 20.00, música religiosa i aplicació pràctica entorn de l'orgue. C/ Santaló, 80 – Barcelona.

• **SANT FRANCESC DE SALES.**— El **24 de gener**, a les 11.00, el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull, presidirà la solemne eucaristia amb l'obertura de l'Any Jubilar amb motiu del quart centenari de la fundació de l'Orde de la Visitació de Santa Maria. Passeig Vall d'Hebron, 256 – Barcelona.

• **ESGLÉSIA DE SANT GAJETÀ.**— El **24 de gener**, a les 18.00, concert de José Alfonso Álvarez (piano) amb obres de Bach, Haydn, Schubert, Liszt, Mendelssohn, Rachmaninov i Albéniz. C/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

• **PARRÒQUIA DE LA BONANOVA.**— Curset sobre *És Jesucrist l'únic salvador universal?*, a càrrec del Dr. Antoni Ben-tué. Serà a la parròquia de la Bonanova (pl. Bonanova – Barcelona), els dies **26 de gener, i 2, 9, 16 i 23 de febrer**, de 21.30 a 23.00.

• **CÀRITAS.**— Curs d'iniciació al voluntariat. Els dies **30 de gener, 6 i 13 de febrer**, de 9.30 a 13.30 h. Telèfon, 933 441 673 o bé a voluntar@caritasbcn.org.

• **CURS DE FORMACIÓ DE MONITORS EN PLANIFICACIÓ NATURAL.**— Serà els dies **30 de gener, 27 de febrer, 20 de març, 24 d'abril, 15 de maig i 12 de juny**, de 10.00 a 14.00 i de 16.00 a 20.00, al Centre Cívic Sagrada Família (c/ Provença, 480 – Barcelona).

GIRONA

• **APOSTOLAT DE L'ORACIÓ.**— El **18 de gener**, a les 17.00, recés de l'Apostolat de l'Oració als locals del temple del Sagrat Cor de Girona.

• **ECUMENISME.**— El **22 de gener**, a les 20.30, conferència sobre *El diàleg ecumènic avui*, a càrrec d'Aureli Cerviño (llicenciat en Teologia Moral). Serà al Casal Bisbe Cartañà de Girona.

LLEIDA

• **PREGÀRIA.**— El **21 de gener**, a les 19.30, acte ecumènic de pregària a Santa Maria de Gardeny.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

• **ANIVERSARI.**— El **23 de gener**, a les 20.00, celebració de les nocces de plata de l'ordenació diaconal de Mn. José Luis Moure de Paz, a la parròquia de Sant Antoni Abat, de Vilanova i la Geltrú.

SOLSONA

• **MANS UNIDES.**— El **23 de gener**, a les 10.00, trobada de voluntaris de Mans Unides per compartir i preparar la campanya 2010. Serà al Club Sant Jordi de Bellpuig (c/ Ramón i Cajal, 25). En acabar, dinar de germanor.

TARRAGONA

• **FORMACIÓ CRISTIANA PER A ADULTS.**— El **23 de gener**, de 9.30 a 12.45, al santuari-monestir de la Verge de la Serra (Montblanc), sessió sobre *L'Evangeli és anunciat per l'Església*. Organitza: Seminari Laïcal Diocesà, tel. 977 860 097, seminari.laical.serra@arquebisbattarragona.cat.

TERRASSA

• **GRUP AVANT DE LA FEDERACIÓ DE CRISTIANS DE CATALUNYA.**— El

16 de gener, a les 17.30, la sala capítular de la catedral del Sant Esperit de Terrassa acollirà la xerrada *Les diverses Esglésies evangèliques a Terrassa. Què són? D'on vénen i els trets doctrinals de cadascuna*. Serà a càrrec de Ruth Giordano, assistent de l'Església evangèlica unida.

• **INSTITUT DE TEOLOGIA FONAMENTAL. CENTRE BORJA.**— Llicenciatura especialitzada en Teologia Fonamental: els dies **19 i 26 de febrer; 5, 12, 19 i 26 de març; 16, 23 i 30 d'abril; 7, 14, 21 i 28 de maig, i 4 de juny**, curs sobre *¿Competència natural en lo referente a Dios? La lucha de Karl Rahner por la dignidad teológica del ser humano*, impartit per Ferran Manresa. Més informació: tel. 936 741 150.

URGELL

• **NOVAHUMANITAS.**— Del **5 al 7 de febrer i del 12 al 14**, a Puigcerdà, sessions de dimensió humana *Descobreix-te a tu mateix*, amb Josep Font. Més informació: tel. 972 140 671 i 616 164 006, info-barcelona@novahumanitas.org.

VIC

• **OCCITÀNIA.**— El **17 de gener**, a les 12.00, missa en llengua occitana presidida per Mons. Valentí Miserachs, amb la participació del Cercle d'Agermanament Occitano-Català i la coral Mare de Déu del Portal. Serà a l'església parroquial de Santa Maria dels Prats de Rei.

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, postals i tota classe d'objectes i mobles antics. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

DESCOBREIX premsa cristiana, ens comunica, ens uneix, ens enforteix.

EL SEU PASSAT VA SER MOLT DUR. VOLEU MILLORAR-NE EL PRESENT?

Apadrineu un avi o una àvia!

Delegació de
la Fundació
Cristiana per a
Nens i Gent Gran

C/ Arrabal, 13, baixos A
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206
www.dfncna.org
apadrina@ffundacioncristiana.es

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOMBRE DE SETMANES IMPORT TOTAL

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ C. P.

TELÈFON DNI/CIF

12 €

20 €

Preus per setmana (IVA Inclòs)

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

JOSEPA RIBERA FORNS, CATEQUISTA

«Avui la catequesi ha de ser un diàleg»

Joan Boronat

Fa trenta anys que és catequista. És una de les veteranes en l'aportació d'aquell gra de mostassa que fermenta i fa créixer en la fe. És de Reus i es diu Josepa Ribera Forns, una modista que mai no ha vestit sants, però que sí que ha fet vestits per als gegants de Reus i de Salou. Ella, amb la mateixa il·lusió del primer dia, ha evolucionat d'acord amb els nous temps i els nous reptes, per ensenyar a l'escola i a la parròquia la doctrina de Jesús. El tarannà obert i l'optimisme que caracteritza la Josepa, fa que curs rere curs, i molt esperançada, faci una immersió entre petits i joves per escoltar-los, comprendre'ls i iniciar-los en el llibre de la fe. Aquesta entrevista n'és el testimoni.

Per què val la pena ser catequista?

Per a mi, és un enriquiment i una descoberta. Per bé que una ja és gran, no he perdut la capacitat de sorprendre'm. Els nois i noies, la jove-nalla, són com una esponja, i poder tenir l'oportunitat de transmetre la fe que hom ha rebut, respectant la llibertat de cadascú, és quelcom meravellós. Crec que el catequista és una persona compromesa que es posa a les mans de Déu i li pregunta: «Què vols que faci?» I Ell et porta.

Què la va portar a ser catequista?

El meu fill estudiava a La Salle de Reus, i un dia em va comentar que faltava una catequista. Va ser així que em vaig animar i em vaig preparar de cara a aquesta tasca engrescadora, que després he continuat a la parròquia de la Puríssima Sang, impartint catequesi per a la iniciació sacramental a la comunió. També durant quatre anys he fet catequesi de confirmació a la parròquia de Sant Pere del Serrallo de Tarragona i, en determinades èpoques, també l'he impartida entre discapacitats.

Al llarg dels anys, com ha vist evolucionar la mainada?

Bàsicament s'ha vist un canvi en qüestió de maneres. Abans eren molt disciplinats, sobretot en el cas de les escoles; els havies d'estirar la llengua i ara gairebé els has de tancar la boca. A l'hora de valorar els comportaments, s'observa que desplegar la catequesi varia si és en horari de matí o bé de tarda. T'adones que, per exemple, el dissabte al matí vénen tranquils i relaxats, mentre que a la tarda, se senten cansats i neguitosos.

També ha evolucionat la pedagogia catequètica?

Evidentment que sí. La classe de catequesi és un valor compartit on, més que adoctrinar en el sentit estricte de la paraula, procurem establir un diàleg. És normal que als nens i nenes i als joves els agradi ser escoltats i que tinguin en compte el que diuen. Crec que amb ells sempre m'he entès prou bé i, tot plegat, et

propociona una immensa satisfacció el fet de veure com pots transmetre'ls aquest sentiment que és la fe, arribar a unes persones que inicien el seu caminar per la vida, desvetllar-los inquietuds al voltant del missatge de Jesús.

És important per a una catequista la formació permanent?

Entenc que sí. Jo mateixa fa 26 anys que participo en escoles d'estiu per posar-me al dia. Darrerament he assistit a les III Jornades de Formació per a Catequistes, que es van celebrar a la localitat gironina de Santa Susanna. En aquelles jornades vaig adonar-me que, per damunt de tot, es posa èmfasi en l'amor com a fonament del cristià. D'altra banda, el nou catecisme *Jesús és el Senyor* ha estat molt ben acceptat per tothom. És un quadern que, si el treballes i t'ho prepares, ofereix grans possibilitats d'aconseguir unes sessions catequètiques molt reeixides.

Pensant-ho millor

Francesc Riu

salesià

President de la Fundació Rinaldi

La vida!

Si d'alguna cosa ningú no podrà acusar el papa Benet és de manca de coherència. En la darrera encíclica *Caritat en la veritat* ens ha mostrat una vegada més que, quan s'ha establert un principi bàsic, no hi ha arguments que puguin impedir portar el raonament fins al final.

Per això, un cop ha afirmat amb rotunditat que el primer capital que els governants han de salvaguardar és la persona, home o dona, en la seva integritat, a ningú no ha de sorprendre que, segons ell, les primeres conseqüències que deriven d'aquest principi siguin l'obertura i el respecte a la vida, des dels primers moments fins als darrers. I això, per a tothom i en totes les circumstàncies.

És més, el Papa afirma que «l'obertura a la vida és al centre del veritable desenvolupament», de tal manera que les societats que adoptem actituds i comportaments tendents a la negació i la supressió de la vida, acaben per desviar-se del camí que condueix al servei del veritable bé de la persona: el seu desenvolupament integral.

Alhora, de l'obertura i el respecte a la vida, en brollen conseqüències espontànies favorables al desenvolupament de totes les persones, sense discriminació de cap classe, i de tots els pobles, sense distinció. I aquest desenvolupament integral de la persona —de totes les persones!— és l'objectiu que s'ha de proposar tota societat, per al bé de la mateixa societat.

Entre aquestes conseqüències, el papa Benet subratlla que l'acollida de la vida forja les energies morals i capacita per a l'ajuda recíproca, indispensables per construir una societat justa en la qual tothom pugui madurar i créixer en totes les seves dimensions. A més, el foment de l'obertura a la vida ajudarà els països rics a comprendre millor les necessitats dels més pobres, i a prendre consciència de la urgència de superar la temptació de dedicar els recursos econòmics i intel·lectuals a la satisfacció dels propis desitjos egoistes.

I, encara més, afirma el Papa: l'obertura a la vida promourà l'adopció de decisions que tendeixin a afavorir la producció de riquesa moralment sana i solidària, sempre en el respecte al dret fonamental de cada poble i de cada persona a la vida.

Per aquests motius, el papa Benet no dissimula el seu convenciment: tot allò que atempti contra la vida és un obstacle al desenvolupament i al progrés de les persones i dels pobles.

Rauxa

El pensament útil

En l'època que vivim ens manca un pensament veritable que vertebrï la societat. La superficialitat i l'economicisme s'han acabat imposant d'una manera aclaparadora i sembla que gairebé no hi hagi ningú capaç d'aportar idees autèntiques i mínimament profundes. En el moment actual de desconcert, en què fa l'efecte que tothom hagi perdut el nord, aquesta mancança és especialment greu. Però no està tot perdut, ni de bon tros, i fins i tot en una situació de buidor com aquesta ja fa temps que neixen veus autoritzades que comuniquen un pensament perfectament vàlid que ens ajuda a resituar-nos. Sense anar més lluny, a casa nostra pen-

sem, entre d'altres, en els professors Francesc Torralba o Josep Maria Esquirol. Cadascun a la seva manera, tenen en comú defugir les ideologies, els tòpics, l'especulació gratuïta —i fins i tot els corrents filosòfics— per centrar-se exclusivament en la persona i la vida. El seu pensament és d'una gran aplicació pràctica a la vida diària i al mateix temps enllaça amb les grans qüestions bàsiques i clàssiques de la humanitat. El seu punt de vista, implícitament, també té molta concordança amb l'àmbit religiós. Són dos exemples del pensament profund, però alhora molt diàfan, entenedor i útil, que necessita la nostra societat sense nord.

Eduard Brufau